

บทเดี่ยว • 30 ตอน

ปัญญา เริ่มต้นที่พระเจ้า

“ความยำเกรงพระยาห์เวห์
เป็นจุดเริ่มต้นของความรู้”

สุภาษิต 1:7

พระธรรมสุภาษิต
บทที่ 1 - 31 • คู่มือเดี่ยว
ธณัท โสภณวิศาล

ปัญญาเริ่มต้นที่พระเจ้า

บทเฝ้าเดี่ยวจากพระธรรมสุภาษิต 30 ตอน

“ความยำเกรงพระยาห์เวห์เป็นจุดเริ่มต้นของความรู้”

(สุภาษิต 1:7)

บทนำ

พระธรรมสุภาษิตเปิดฉากด้วยประโยคหนึ่งที่เรียบง่ายแต่เปลี่ยนทุกสิ่ง ความยำเกรงพระยาห์เวห์เป็นจุดเริ่มต้นของความรู้ (สุภาษิต 1:7) และปิดท้ายหน่วยคำสอนแรกด้วยประโยคเดียวกัน เกือบทุกคำในข้อ 9:10 ระหว่างสองจุดนี้คือการเดินทางของปัญญาที่ครอบคลุมแทบทุกมิติของชีวิต ตั้งแต่การเลือกเพื่อน การใช้เงิน การพูด การรักษาใจ ไปจนถึงความสัมพันธ์ในชีวิตสมรสและบทบาทของผู้นำ หนังสือเฝ้าเดี่ยวเล่มนี้เป็นความพยายามที่จะเดินไปกับพระธรรมสุภาษิตทีละก้าว ให้พระวจนะตอนนี้เป็นเสียงของพระเจ้าที่ตรัสกับชีวิตจริงของเราในแต่ละวัน

แกนกลางของทั้งเล่ม

ทุกตอนในหนังสือเล่มนี้ล้วนหมุนรอบความจริงข้อเดียวกัน ปัญญาเริ่มต้นจากความยำเกรงพระเจ้า คือท่าทีแห่งความเคารพ ใฝ่หาใจ และเชื่อฟังต่อพระองค์ผู้ทรงเป็นแหล่งกำเนิดของปัญญาทั้งสิ้น เมื่อใดที่เรานำพระเจ้าออกจากจุดเริ่มต้น ปัญญาที่เหลืออยู่ก็เป็นเพียงเทคนิคการใช้ชีวิตที่ไม่มีรากฐาน

โครงสร้างของหนังสือเล่มนี้

หนังสือเล่มนี้แบ่งออกเป็นสองช่วง ช่วงแรก (ตอนที่ 1–25) เดินตามพระธรรมสุภาษิตบทที่ 1–9 อย่างต่อเนื่อง ซึ่งเป็นหน่วยวรรณกรรมที่นักวิชาการเรียกว่า “คำสอนของบิดา” บรรยายทั้งเสียงเรียกของปัญญาและเสียงล่อลวงของความโง่เขลาในรูปแบบที่ลึกซึ้งและมีเอกภาพ ช่วงที่สอง (ตอนที่ 26–30) เจาะประเด็นคัดสรรจากคำพังเพยสั้นในบทที่ 10–31 ครอบคลุมหัวข้อคำพูด ความขยัน ทรัพย์สมบัติ มิตรภาพ และการเป็นผู้นำ ซึ่งเป็นเพียงตัวอย่างส่วนเล็ก ๆ จากชุมทรัพย์อันมหาศาลของสุภาษิตที่เหลืออยู่ให้ค้นคว้าต่อไป

วิธีใช้หนังสือเล่มนี้

แต่ละตอนออกแบบตามโครงสร้างการเฝ้าเดี่ยว 5 ขั้นตอน ได้แก่ อ่านพระวจนะ (สังเกตข้อความอย่างตั้งใจ) พิจารณาพระวจนะ (ไตร่ตรองว่าพระเจ้าทรงเปิดเผยอะไรเกี่ยวกับพระองค์ มนุษย์ และชีวิต) สำนวณชีวิต (ถามตัวเองอย่างตรงไปตรงมา) อธิษฐานตอบสนอง และนำไปปฏิบัติ (เชื่อฟังด้วย

การกระทำที่ตรวจสอบได้) แนะนำให้ใช้เวลาประมาณ 20–30 นาทีต่อครั้ง ซึ่งจะใช้เวลาประมาณ 30 วัน หรือ 1 เดือนในการเดินให้จบทั้งเล่ม ท่านสามารถใช้เล่มนี้เพื่อการเฝ้าเดี่ยวส่วนตัว หรือปรับใช้ใน กลุ่มเซลล์ กลุ่มสร้างสาวก และชั้นเรียนพระคัมภีร์ก็ได้ เพราะคำถามส่วนใหญ่ใช้มุมมอง “เรา” ที่เปิด กว้างสำหรับทั้งสองบริบท

ขอให้การเดินทางตลอด 30 ตอนนี้เป็นการเดินทางเข้าใกล้พระเจ้าผู้ทรงเป็นจุดเริ่มต้นของ ปัญญาแท้มากขึ้นทุกวัน ขอพระเจ้าทรงอวยพรการเฝ้าเดี่ยวของท่าน

ธนนท์ โสภณวิศาล

บทเดี่ยว ชุด "ปัญญาเริ่มต้นที่พระเจ้า" จากพระธรรมสุภาษิต ตอนที่ 1

จุดเริ่มต้นของชีวิตที่มีปัญญา

พระธรรม สุภาษิต 1:1-7

“ความยำเกรงพระยาห์เวห์เป็นจุดเริ่มต้นของความรู้”

(สุภาษิต 1:7)

ก่อนเริ่มต้น ขอให้หาที่เงียบสงบ สัก 20-30 นาที เปิดใจให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำ แล้วอ่านพระธรรมตอนนี้อย่างช้า ๆ เขียนคำตอบลงในช่องว่างที่จัดไว้ในแต่ละขั้นตอน เพื่อให้การเดี่ยวครั้งนี้เป็นการสนทนาจริงระหว่างเรากับพระเจ้า

1. อ่านพระวจนะ พระธรรมกล่าวว่าอะไร?

อ่านสุภาษิต 1:1-7 ช้า ๆ อย่างน้อย 2-3 รอบ ระหว่างอ่านให้สังเกตคำหรือแนวคิดที่ปรากฏซ้ำหรือโดดเด่น เช่น

- ปัญญา
- การสั่งสอน
- ความเข้าใจ
- ความรอบคอบ
- ความยุติธรรม
- ความเที่ยงธรรม
- ความซื่อตรง
- การเรียนรู้
- ความยำเกรงพระยาห์เวห์
- คนโง่

1. ใครเป็นผู้กล่าวหรือผู้เขียนข้อความนี้?

2. พระธรรมตอนนี้เขียนขึ้นเพื่ออะไร?

3. ต้องการให้ผู้อ่านได้รับอะไร?

4. ใครคือกลุ่มคนที่ต้องการปัญญา?

5. คนมีปัญญาควรมีทำอย่างไรต่อการเรียนรู้?

6. คนโง่มีทำอย่างไรต่อปัญญาและคำสั่งสอน?

7. ข้อใดเป็นใจกลางของข้อความทั้งหมด?

2. พิจารณาพระวณะ พระเจ้ากำลังบอกอะไรกับเรา?

อ่านข้อความอีกครั้ง คราวนี้ไม่ถามเพียงว่า “พระธรรมหมายความว่าอะไร” แต่ถามว่า “พระเจ้ากำลังเปิดเผยอะไรเกี่ยวกับพระองค์และชีวิตของเรา?” ให้พิจารณา 3 ประเด็นต่อไปนี้

เกี่ยวกับพระเจ้า

พระธรรมตอนนี้เปิดเผยว่าพระเจ้าทรงเป็นแหล่งของปัญญาอย่างไร?

เกี่ยวกับมนุษย์

มนุษย์ต้องมีทำนองอย่างไรจึงจะเรียนรู้และเติบโตในปัญญา?

เกี่ยวกับชีวิต

ชีวิตที่มีปัญญาตามพระคัมภีร์แตกต่างจากชีวิตที่มีเพียงความรู้มากอย่างไร?

ประเด็นสำคัญคือ ข้อ 7 ชี้ว่า ความยำเกรงพระยาห์เวห์เป็นจุดเริ่มต้นของความรู้ ดังนั้นรากฐานของปัญญาคือท่าทีที่ถูกต้องต่อพระเจ้า

3. สำรวจชีวิต พระวณะกำลังเปิดโปงอะไรในตัวเรา?

นี่คือส่วนที่สำคัญที่สุดของการเฝ้าเดี่ยว เพราะพระวณะไม่ได้ถูกมอบให้เราเพียงเพื่อใช้ประเมิณคนอื่น ให้ถามตัวเราเองอย่างตรงไปตรงมา

1. เรากำลังแสวงหา “ความรู้” หรือกำลังแสวงหา “ปัญญาจากพระเจ้า”?

2. เรามีเรื่องอะไรที่รู้ว่าพระเจ้าสอนอย่างไร แต่ยังไม่ยอมปฏิบัติตาม?

3. เราพร้อมรับคำตักเตือนและคำสั่งสอนหรือไม่?

4. มีเรื่องใดที่เราคิดว่าตัวเองรู้ดีอยู่แล้ว จนไม่เปิดใจเรียนรู้จากพระเจ้าและผู้อื่น?

5. เมื่อมีคนเตือนเรา เราตอบสนองแบบคนมีปัญหาหรือแบบคนโง่?

6. ความยำเกรงพระเจ้ามีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเรื่องงาน ครอบครัว เงิน ความสัมพันธ์ และการรับใช้ของเรามากเพียงใด?

7. วันนี้เรากำลังดำเนินชีวิตด้วย “ความรู้ของเรา” หรือด้วย “ปัญญาของพระเจ้า”?

คำถามหนึ่งที่เราควรหยุดคิดเป็นพิเศษ “ถ้าความยำเกรงพระยาห์เวห์เป็นจุดเริ่มต้นของความรู้ แล้วอะไรคือสิ่งที่เรากำลังทำโดยไม่ได้นำพระเจ้าเข้ามาเป็นจุดเริ่มต้น?”

4. อธิษฐานตอบสนอง เราจะตอบพระเจ้าอย่างไร?

ให้สิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผยในขั้นตอนที่ 3 เป็นจุดเริ่มต้นของคำอธิษฐาน อธิษฐานด้วยความสัตย์จริง ทูลขอพระเจ้าทรงสอนให้เรามีความยำเกรงพระองค์ และให้ความยำเกรงนั้นเป็นจุดเริ่มต้นของความคิด การตัดสินใจ และการดำเนินชีวิตของเรา

5. นำไปปฏิบัติ วันนี้เราจะทำอะไร?

การเฝ้าเดี่ยวที่ดีต้องจบด้วย “การเชื่อฟังที่ตรวจสอบได้” เขียนเพียง 1 เรื่องที่จะนำไปปฏิบัติวันนี้

พระวจนะที่ได้รับ

สิ่งที่พระเจ้าทรงเตือนเรา

การตอบสนองที่เจาะจงของเราวันนี้ (การกระทำเดียวที่ตรวจสอบได้)

ข้อควรตระหนักว่า ปัญญาไม่ได้เริ่มต้นจากความสามารถของเรา แต่เริ่มต้นจากท่าทีที่ถูกต้องต่อพระเจ้า (สุภาษิต 1:7)

บทเฝ้าเดี่ยว ชุด "ปัญญาเริ่มต้นที่พระเจ้า" จากพระธรรมสุภาษิต ตอนที่ 2

อย่าเดินตามทางของคนบาป

พระธรรม สุภาษิต 1:8–19

“ลูกเอ๋ย ถ้าคนบาปล่อชวนเจ้า อย่าได้ยอมตาม”

(สุภาษิต 1:10)

ก่อนเริ่มต้น ขอให้หาที่เงียบสงบ สัก 20–30 นาที เปิดใจให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำ แล้วอ่านพระธรรมตอนนี้อย่างช้า ๆ เขียนคำตอบของท่านลงในช่องว่างที่จัดไว้ในแต่ละขั้นตอน เพื่อให้การเฝ้าเดี่ยวครั้งนี้เป็นการสนทนาจริงระหว่างท่านกับพระเจ้า

1. อ่านพระวจนะ พระธรรมกล่าวว่าอะไร?

อ่านสุภาษิต 1:8–19 ช้า ๆ อย่างน้อย 2–3 รอบ ระหว่างอ่านให้สังเกตคำหรือภาพที่ปรากฏซ้ำ เช่น

- คำสั่งสอนของพ่อแม่
- การล่อชวน / ล่อลวง
- เดิน / ทาง / วิถี / ยิ่งทำ
- การชும் / ดัก / ตาข่าย
- เลือด / ความรุนแรง
- ของที่ปล้นมา / กำไรอธรรม / ความโลภ
- ชีวิต / ความตาย

1. ใครเป็นผู้พูดในตอนนี้ และกำลังพูดกับใคร?

2. ในตอนนี้มีเสียงเชื้อเชิญสองแบบซ้อนกันอยู่ เสียงของพ่อแม่ (ข้อ 8–9) และเสียงของคนบาป (ข้อ 10–14) แต่ละฝ่ายเสนออะไรให้ และเรียกร้องอะไรจากผู้ฟัง?

3. คนบาปใช้ถ้อยคำแบบใดชักชวน (ข้อ 11–14)? สังเกตน้ำเสียง คำสัญญา และคำว่า “เรา” ที่ปรากฏซ้ำหลายครั้ง เหตุใดถ้อยคำเช่นนี้จึงฟังดูน่าดึงดูด?

4. ผู้เขียนเปรียบ “ทางของคนโลกทำไรอธรรม” กับภาพอะไร (ข้อ 17–18)? ภาพนั้นสื่อความจริงอะไรเกี่ยวกับธรรมชาติของบาป?

5. ตอนนี้จบลงอย่างไร (ข้อ 19)? ผลลัพธ์สุดท้ายของการเดินตามทางนั้นคืออะไร?

2. พิจารณาพระวณะ พระเจ้ากำลังบอกอะไรกับเรา?

อ่านตอนนี้อีกครั้ง คราวนี้ไม่ถามเพียงว่า “พระธรรมหมายความว่าอะไร” แต่ถามว่า “พระเจ้ากำลังเปิดเผยอะไรเกี่ยวกับพระองค์และชีวิตของข้าพเจ้า?” ให้พิจารณา 3 ประเด็นต่อไปนี้

เกี่ยวกับพระเจ้า

การที่พระธรรมตอนนี้ให้เสียงเตือนของพ่อแม่มาก่อนเสียงล่อลวงของคนบาปเสมอ สะท้อนพระทัยของพระเจ้าที่ทรงห่วงใยและทรงจัดเตรียมการปกป้องบุตรของพระองค์อย่างไร ผ่านทางพ่อแม่ ผู้นำฝ่ายวิญญาณ หรือชุมชนแห่งความเชื่อ?

เกี่ยวกับมนุษย์

เหตุใดมนุษย์จึงยังคงยอมเดินตามเสียงเชื่อเชิญที่นำไปสู่ความตาย ทั้งที่พระวณะเตือนไว้อย่างชัดเจน? อะไรคือจุดอ่อนของใจมนุษย์ที่ข้อความนี้กำลังเปิดโปง?

เกี่ยวกับชีวิต

ชีวิตที่ “ยังเท่า” จากทางผิด แตกต่างจากชีวิตที่เดินตามคำเชื่อเชิญของโลกอย่างไร? เหตุใดทางที่ดูเหมือนได้กำไรเร็วที่สุด จึงมักเป็นทางที่นำไปสู่ความสูญเสียมากที่สุด?

ประเด็นสำคัญคือ ข้อ 17–18 ชี้ให้เห็นภาพที่ตรงกันข้ามกัน การชิงตาข่ายดักนกต่อหน้าสัตว์ปีกนั้นไร้ประโยชน์ เพราะนกที่มองเห็นกับดักย่อมบินหนี แต่คนที่หลงเดินตามคำเชื่อเชิญของคนบาปกลับมองไม่เห็นวาทะตนเองกำลังวางกับดักไว้สำหรับชีวิตของตนเอง บาปไม่เคยประกาศตัวว่าเป็นบ่วงแล้ว มันมาในคราบของ “โอกาส” “ผลประโยชน์ร่วม” หรือ “ทางลัด” เสมอ

3. สำนวนชีวิต พระวณะกำลังเปิดโปงอะไรในตัวเรา?

นี่คือส่วนที่สำคัญที่สุดของการเฝ้าเดี่ยว เพราะพระวณะไม่ได้ถูกมอบให้เราเพียงเพื่อใช้ประเมิณคนอื่น ให้ถามตัวเองอย่างตรงไปตรงมา

1. มีเสียงเชื่อเชิญแบบใดในชีวิตของเราตอนนี้ ที่ให้สัญญาเรื่อง “ผลประโยชน์ร่วม” หรือ “ทางลัด” แต่แท้จริงแล้วอาจนำไปสู่ความเสียหาย?

2. เราเคย “ยอมตาม” เสียงเชื่อเชิญเช่นนั้นในเรื่องงาน เงิน ความสัมพันธ์ หรือการรับใช้หรือไม่?

3. ใครคือ “เสียงพ่อแม่” หรือผู้นำฝ่ายวิญญาณที่พระเจ้าทรงตั้งไว้ให้เตือนสติเรา และเราเปิดใจฟังเสียงนั้นมากน้อยเพียงใด?

4. ขณะนี้เรากำลัง “ยังแท้” จากทางที่ผิดอยู่หรือไม่ หรือกำลังเดินเข้าไปที่ล่อลวงโดยไม่รู้ตัว?

5. ถ้าพระเจ้าทรงถามเราตรง ๆ ว่า “เจ้ากำลังเดินตามทางของใครอยู่” เราจะตอบพระองค์ว่าอย่างไร?

4. อธิษฐานตอบสนอง เราจะตอบพระเจ้าอย่างไร?

ให้สิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผยในขั้นตอนที่ 3 เป็นจุดเริ่มต้นของคำอธิษฐาน อธิษฐานด้วยความสัตย์จริง ทูลขอกำลังที่จะยังทำจากทางที่ผิด และขอบคุณพระองค์สำหรับเสียงเตือนที่พระองค์ทรงส่งมาในชีวิตของท่าน

5. นำไปปฏิบัติ วันนี้ เราจะทำอะไร?

การเฝ้าเดี่ยวที่ดีต้องจบด้วย “การเชื่อฟังที่ตรวจสอบได้” เขียนเพียง 1 เรื่องที่จะนำไปปฏิบัติวันนี้

พระวาทะที่ได้รับ

สิ่งที่พระเจ้าทรงเตือน เรา

การตอบสนองที่เจาะจงของ เราวันนี้ (การกระทำเดียวที่ตรวจสอบได้)

ข้อควรตระหนักว่า จุดเริ่มต้นของปัญญาคือการยำเกรงพระเจ้าและเปิดใจรับฟังคำสั่งสอนของพระองค์ (สุภาษิต 1:7)

บทเดี่ยว ชุด "ปัญญาเริ่มต้นที่พระเจ้า" จากพระธรรมสุภาจิต ตอนที่ 3
เมื่อปัญญาร้องเรียกกลางถนน
พระธรรม สุภาจิต 1:20–33

“แต่ผู้ที่ฟังข้า จะอยู่อย่างปลอดภัย และอยู่อย่างสงบสุข ไม่กลัวสิ่งร้ายใดๆ”

(สุภาจิต 1:33)

ก่อนเริ่มต้น ขอให้หาที่เงียบสงบ สัก 20–30 นาที เปิดใจให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำ แล้วอ่านพระธรรมตอนนี้อย่างช้า ๆ เขียนคำตอบลงในช่องว่างที่จัดไว้ในแต่ละขั้นตอน เพื่อให้การเฝ้าเดี่ยวครั้งนี้เป็นการสนทนาจริงระหว่างเรากับพระเจ้า

1. อ่านพระวจนะ พระธรรมกล่าวว่าอะไร?

อ่านสุภาจิต 1:20–33 ช้า ๆ อย่างน้อย 2–3 รอบ ระหว่างอ่านให้สังเกตคำหรือภาพที่ปรากฏซ้ำ เช่น

- ร้องเรียก / เปล่งเสียง
- คนรู้น้อย / คนชอบเยาะเย้ย / คนโง่
- คำตักเตือน / คำสั่งสอน
- เรียก...แต่ปฏิเสธ / ไม่ฟัง
- ภัยพิบัติ / ความหวาดกลัว
- แสวงหา...แต่ไม่พบ
- ผลแห่งทางของตนเอง
- ปลอดภัย / สงบสุข

1. ปัญญาในตอนนี้อธิบายอยู่ที่ไหนบ้าง (ข้อ 20–21)? เหตุใดสถานที่เหล่านั้นจึงมีความหมาย?

2. ปัญญาตั้งคำถามอะไรกับคนสามกลุ่มในข้อ 22 คือคนรู้น้อย คนชอบเยาะเย้ย และคนโง่? คนสามกลุ่มนี้ต่างกันอย่างไร?

3. ปัญญาเสนออะไรให้แก่ผู้ที่ยอมหันกลับมา (ข้อ 23)?

4. อ่านข้อ 24–27 ให้ครบบริบท เหตุใดปัญญาจึงตอบสนองต่อภัยพิบัติของพวกเขาด้วยท่าทีเช่นนั้น?

5. เกิดอะไรขึ้นเมื่อพวกเขาร้องเรียกหาปัญญาในยามทุกข์ยาก (ข้อ 28)? เพราะเหตุใด (ข้อ 29–30)?

6. ผลลัพธ์สุดท้ายของคนรู้น้อยและคนโง่คืออะไร (ข้อ 31–32)? เปรียบเทียบกับผลลัพธ์ของผู้ที่ฟังปัญญา (ข้อ 33)

2. พิจารณาพระวณะ พระเจ้ากำลังบอกอะไรกับเรา?

อ่านตอนนี้อีกครั้ง คราวนี้ไม่ถามเพียงว่า “พระธรรมหมายความว่าอะไร” แต่ถามว่า “พระเจ้ากำลังเปิดเผยอะไรเกี่ยวกับพระองค์และชีวิตของเรา?” ให้พิจารณา 3 ประเด็นต่อไปนี้

เกี่ยวกับพระเจ้า

ก่อนจะกล่าวถึงผลของการปฏิเสธ ปัญญาเรียกร้อง เตือน และเสนอพระวิญญาณของตนให้ก่อนเสมอ (ข้อ 20–23) นี่เป็นภาพของพระทัยที่อดทนและเชื่อเชิญ ข้อความนี้เปิดเผยความอดกลั้นของพระเจ้าอย่างไร ก่อนที่พระองค์จะทรงปล่อยให้เราเผชิญผลจากการเลือกของเราเอง?

เกี่ยวกับมนุษย์

อะไรทำให้คนรู้น้อยยังคงรักความรู้น้อย และคนโง่ยังคงเกลียดความรู้ ทั้งที่ปัญญาร้องเรียกอยู่ในที่สาธารณะทุกวัน (ข้อ 22)? เหตุใดการปฏิเสธคำเตือนซ้ำแล้วซ้ำเล่าจึงค่อย ๆ ทำให้ใจแข็งกระด้างขึ้นได้?

เกี่ยวกับชีวิต

เปรียบเทียบสองปลายทางในตอนนี้ “กินผลแห่งทางของตนเอง” (ข้อ 31) กับ “อยู่อย่างปลอดภัยและสงบสุข” (ข้อ 33) อะไรคือความแตกต่างพื้นฐานระหว่างสองชีวิตนี้?

ประเด็นสำคัญคือ ปัญหาไม่เคยเจ็บหรือชอนตัว เธอร้องเรียกอยู่ในที่สาธารณะที่สุด ทั้งถนน ลานเมือง และประตูเมือง เช่นเดียวกับที่พระเจ้าไม่เคยหยุดเรียกเรากลับมาหาพระองค์ ผ่านทางพระวจนะ มโนธรรม และคนรอบข้าง ข้อ 24–32 จึงเป็นภาพของผลตามธรรมชาติที่เกิดจากการปฏิเสธคำเตือนซ้ำแล้วซ้ำเล่า จนถึงจุดที่ใจแข็งกระด้างเกินกว่าจะได้ยินเสียงเตือนอีกต่อไป (เทียบ สุภาษิต 29:1)

3. สำรวจชีวิต พระวจนะกำลังเปิดโปงอะไรในตัวเรา?

นี่คือส่วนที่สำคัญที่สุดของการเฝ้าเดี่ยว เพราะพระวจนะไม่ได้ถูกมอบให้เราเพียงเพื่อใช้ประเมินคนอื่นให้ถามตัวเราเองอย่างตรงไปตรงมา

1. มีเสียงเตือนของพระเจ้าเสียงใดในชีวิตเราตอนนี้ ที่เรากำลังเพิกเฉยหรือผัดวันไปเรื่อย ๆ?

2. เราเคยอยู่ในกลุ่ม “คนรู้น้อย” ที่รู้ว่าผิดแต่ยังทำ หรือกลุ่ม “คนเยาะเย้ย” ที่ปิดใจไม่ฟังคำเตือน บ้างหรือไม่?

3. มีคำตักเตือนจากพระวจนะ จากผู้นำ หรือจากคนใกล้ตัว ที่เรา “ไม่ยอมรับ” มานานแล้วหรือไม่ (ข้อ 25)?

4. ถ้าเราปล่อยให้ใจแข็งกระด้างต่อคำเตือนต่อไปเรื่อย ๆ ผลลัพธ์ในข้อ 31–32 จะเริ่มปรากฏในพื้นที่ใดของชีวิตเรา?

5. วันนี้เรากำลังเลือกที่จะ “ฟัง” ปัญหาของพระเจ้าเพื่อจะอยู่อย่างปลอดภัยและสงบสุข (ข้อ 33) หรือ กำลังเลือกเดินทางของเราเองต่อไป?

4. อธิษฐานตอบสนอง เราจะตอบพระเจ้าอย่างไร?

ให้สิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผยในขั้นตอนที่ 3 เป็นจุดเริ่มต้นของคำอธิษฐาน ทูลขอพระเจ้าทรงช่วยให้ใจของเราอ่อนโยนพอที่จะฟังเสียงเตือนของพระองค์ในวันนี้ ก่อนที่ใจของเราจะแข็งกระด้างเกินไป และขอบคุณพระองค์ที่ยังทรงเรียกเราอยู่จนถึงวันนี้

5. นำไปปฏิบัติ วันนี้เราจะทำอะไร?

การเฝ้าเดี่ยวที่ดีต้องจบด้วย “การเชื่อฟังที่ตรวจสอบได้” เขียนเพียง 1 เรื่องที่จะนำไปปฏิบัติวันนี้

พระวาทะที่ได้รับ

สิ่งที่พระเจ้าทรงเตือนเรา

การตอบสนองที่เจาะจงของเราวันนี้ (การกระทำเดียวที่ตรวจสอบได้)

ข้อควรตระหนักว่า ปัญหาของพระเจ้าไม่เคยหยุดเรียกเรา คำถามคือเรากำลังฟังอยู่หรือไม่
(สุภาษิต 1:20-33)

บทเดี่ยว ชุด "ปัญญาเริ่มต้นที่พระเจ้า" จากพระธรรมสุภาสิต ตอนที่ 4
แสวงหาปัญญาเหมือนหาขุมทรัพย์
พระธรรม สุภาสิต 2:1–11

“แสวงหาปัญญาเหมือนหาเงิน และเสาะหาเธออย่างหาขุมทรัพย์ที่ซ่อนอยู่”

(สุภาสิต 2:4)

ก่อนเริ่มต้น ขอให้หาที่เงียบสงบ สัก 20–30 นาที เปิดใจให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำ แล้วอ่านพระธรรมตอนนี้อย่างช้า ๆ เขียนคำตอบลงในช่องว่างที่จัดไว้ในแต่ละขั้นตอน เพื่อให้การเดี่ยวครั้งนี้เป็นการสนทนาจริงระหว่างเรากับพระเจ้า

1. อ่านพระวจนะ พระธรรมกล่าวว่าอะไร?

อ่านสุภาสิต 2:1–11 ช้า ๆ อย่างน้อย 2–3 รอบ ระหว่างอ่านให้สังเกตคำหรือภาพที่ปรากฏซ้ำ เช่น

- รับ / เก็บรักษาถ้อยคำ
- เอียงหู / มุ่งมั่น
- ร้องเรียก / เสาะหา / แสวงหา
- เข้าใจ / พบ
- ความยำเกรงพระยาห์เวห์
- ปัญญา / ความรู้ / ความเข้าใจ
- โล่ / พิทักษ์ / ปกป้อง
- ทางชอบธรรม / ทางที่ดี
- จิตใจ / ความสุขใจ

1. สังเกตโครงสร้างของทั้งตอน ข้อ 1–4 ขึ้นต้นด้วยคำว่าอะไรซ้ำ ๆ? แล้วผลลัพธ์ที่ตามมาเริ่มต้นด้วยคำใดในข้อ 5 และข้อ 9?

2. นับดูว่ามีคำกริยากี่คำที่บรรยายท่าทีการแสวงหาปัญญาในข้อ 1–4 (เช่น รับ เก็บรักษา เอียงหู มุ่งมั่น ร้องเรียก เสาะหา) คำเหล่านี้บอกอะไรเกี่ยวกับความเข้มข้นของการแสวงหา?

3. ข้อ 4 เปรียบการแสวงหาปัญญากับการแสวงหาอะไรสองอย่าง? สองภาพนี้สื่อถึงคุณค่าและความพยายามอย่างไร?

4. ปัญญามาจากที่ใดตามข้อ 6? ข้อนี้แก้ไขความเข้าใจผิดอะไรเกี่ยวกับที่มาของปัญญา?

5. พระเจ้าทรงทำอะไรเพื่อ “คนเที่ยงธรรม” และ “คนดำเนินในความซื่อสัตย์” ตามข้อ 7–8?

6. ผลลัพธ์ที่ผู้แสวงหาปัญญาจะได้รับตามข้อ 9–11 มีอะไรบ้าง?

2. พิจารณาพระวาทะ พระเจ้ากำลังบอกอะไรกับเรา?

อ่านตอนนี้อีกครั้ง คราวนี้ไม่ถามเพียงว่า “พระธรรมหมายความว่าอะไร” แต่ถามว่า “พระเจ้ากำลังเปิดเผยอะไรเกี่ยวกับพระองค์และชีวิตของเรา?” ให้พิจารณา 3 ประเด็นต่อไปนี้

เกี่ยวกับพระเจ้า

ข้อ 6–8 เปิดเผยว่าพระเจ้ายังทรงเป็น “โล่” และผู้พิทักษ์เส้นทางของผู้แสวงหาพระองค์ด้วย สิ่งนี้บอกอะไรเกี่ยวกับพระลักษณะของพระเจ้าในฐานะผู้ปกป้อง?

เกี่ยวกับมนุษย์

เหตุใดปัญญาของพระเจ้าจึงไม่ได้มาถึงมือเราแบบสำเร็จรูป แต่ต้อง “แสวงหา” อย่างจริงจังเหมือนขุดค้นหาขุมทรัพย์ (ข้อ 1–4)? ทำที่เช่นนี้สอนอะไรเกี่ยวกับธรรมชาติของการเติบโตฝ่ายวิญญาณ?

เกี่ยวกับชีวิต

ผลลัพธ์ในข้อ 9–11 เป็นทั้ง “ความรู้” รวมถึง “ความสุขใจ” และ “การปกป้อง” ดังนั้นชีวิตที่มีปัญหาจากพระเจ้าจึงแตกต่างจากชีวิตที่มีเพียงข้อมูลหรือสติปัญญาทางโลกอย่างไร?

ประเด็นสำคัญคือ โครงสร้างของทั้งตอนเป็นแบบ “เงื่อนไข-ผลลัพธ์” (ถ้า...แล้ว) ปัญหาของพระเจ้าจึงเป็นของประทานที่พระองค์ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับผู้ที่แสวงหาอย่างจริงจังและต่อเนื่อง (ข้อ 1–4) ในเวลาเดียวกัน ข้อ 6 ก็เตือนไม่ให้เราหลงคิดว่าปัญหามาเป็นผลจากความพยายามของมนุษย์ล้วน ๆ เพราะพระยาห์เวห์เองเป็นผู้ประทานปัญญา การแสวงหาของเราจึงเป็นท่าทีแห่งความเชื่อที่ตอบรับของประทานที่พระองค์ทรงเตรียมไว้แล้ว

3. สำรวจชีวิต พระวอนะกำลังเปิดโปงอะไรในตัวเรา?

นี่คือส่วนที่สำคัญที่สุดของการเฝ้าเดี่ยว เพราะพระวอนะไม่ได้ถูกมอบให้เราเพียงเพื่อใช้ประเมินคนอื่นให้ถามตัวเราเองอย่างตรงไปตรงมา

1. เราแสวงหาปัญญาของพระเจ้าด้วยความจริงจังเท่ากับที่เราแสวงหาสิ่งอื่นที่เราให้คุณค่า เช่น เงิน ความสำเร็จ หรือความรู้ทางโลก หรือไม่?

2. ในชีวิตประจำวัน เรา “เอียงหู” ต่อพระวอนะและคำสั่งสอนของพระเจ้ามากน้อยเพียงใด เทียบกับเสียงอื่น ๆ ที่แย่งชิงความสนใจของเรา?

3. เราเคยประสบกับพระเจ้าในฐานะ “โล่” และผู้พิทักษ์เส้นทางของเรา (ข้อ 7–8) ในช่วงเวลาใดของชีวิตบ้าง?

4. มีพื้นที่ใดในชีวิตที่เรากำลังพึ่งพา “สติปัญญาของตนเอง” มากกว่าการแสวงหาปัญญาจากพระเจ้า?

5. ถ้าปัญญาจากพระเจ้าควรนำมาซึ่ง “ความสุขใจ” และ “การปกป้อง” (ข้อ 10–11) เหตุใดบางครั้งเรากลับรู้สึกว่าการติดตามพระเจ้าเป็นภาระมากกว่าความสุข?

4. อธิษฐานตอบสนอง เราจะตอบพระเจ้าอย่างไร?

ให้สิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผยในขั้นตอนที่ 3 เป็นจุดเริ่มต้นของคำอธิษฐาน ทูลขอพระเจ้าประทานใจที่กระหายจะแสวงหาปัญญาของพระองค์อย่างจริงจัง เหมือนคนที่ขุดค้นหาขุมทรัพย์ และขอบคุณพระองค์ที่ทรงเป็นทั้งผู้ประทานและผู้พิทักษ์เส้นทางของเรา

5. นำไปปฏิบัติ วันนี้เราจะทำอะไร?

การเฝ้าเดี่ยวที่ดีต้องจบด้วย “การเชื่อฟังที่ตรวจสอบได้” เขียนเพียง 1 เรื่องที่จะนำไปปฏิบัติวันนี้

พระวาทะที่ได้รับ

สิ่งที่พระเจ้าทรงเตือนเรา

การตอบสนองที่เจาะจงของเราวันนี้ (การกระทำเดียวที่ตรวจสอบได้)

ข้อควรตระหนักว่า ปัญญาของพระเจ้าไม่ได้มาถึงมือเราโดยบังเอิญ แต่สงวนไว้สำหรับผู้ที่แสวงหาอย่างจริงจังและต่อเนื่อง (สุภาษิต 2:1–11)

บทเดี่ยว ชุด "ปัญญาเริ่มต้นที่พระเจ้า" จากพระธรรมสุภาจิต ตอนที่ 5
ปัญญาที่ปกป้องเราจากทางผิด
พระธรรม สุภาจิต 2:12–22

“เพื่อช่วยเจ้าให้พ้นจากทางของคนชั่ว จากคนที่พูดลบลบตะแลง”

(สุภาจิต 2:12)

ก่อนเริ่มต้น ขอให้หาที่เงียบสงบ สัก 20–30 นาที เปิดใจให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำ แล้วอ่านพระธรรมตอนนี้อย่างช้า ๆ เขียนคำตอบลงในช่องว่างที่จัดไว้ในแต่ละขั้นตอน เพื่อให้การเดี่ยวครั้งนี้เป็นการสนทนาจริงระหว่างเรากับพระเจ้า

1. อ่านพระวาจา พระธรรมกล่าวว่าอะไร?

อ่านสุภาจิต 2:12–22 ช้า ๆ อย่างน้อย 2–3 รอบ ระหว่างอ่านให้สังเกตคำหรือภาพที่ปรากฏซ้ำ เช่น

- ช่วยให้พ้น / ช่วยกู้
- ทางของคนชั่ว / พูดลบลบตะแลง
- ทอดทิ้งวิถีเที่ยงตรง / ทางแห่งความมืด
- หญิงแพศยา / หญิงสำส่อน
- ทอดทิ้งพันธสัญญา
- ความมรณา / ชาวเมืองผี
- ทางของคนดี / วิถีของคนชอบธรรม
- แผ่นดิน / ถูกตัดออก / ถูกถอนราก

1. ปัญญาช่วยกู้เราให้พ้นจากอันตรายกี่แบบในตอนนี้อย่างไร? แต่ละแบบคืออะไร (ข้อ 12, 16)?

2. คนชั่วในข้อ 12–15 มีลักษณะอย่างไรบ้าง ทั้งด้านคำพูด การกระทำ และวิถีทางที่เขาเดิน?

3. หญิงในข้อ 16–17 มีลักษณะอย่างไร และนางทำผิดต่อพันธสัญญาอะไร?

4. ข้อ 18–19 บรรยายผลลัพธ์ของการเข้าหานางไวรัณแรงเพียงใด? เหตุใดผู้เขียนจึงเลือกใช้ภาพความตายและ “ไม่ได้กลับมา”?

5. สรุปแล้ว ปัญญานำเราไปสู่อะไรในข้อ 20–22? เปรียบเทียบชะตากรรมของ “คนเที่ยงธรรม/คนดีพร้อม” กับ “คนอธรรม/คนทรยศ”

2. พิจารณาพระวจนะ พระเจ้ากำลังบอกอะไรกับเรา?

อ่านตอนนี้อีกครั้ง คราวนี้ไม่ถามเพียงว่า “พระธรรมหมายความว่าอะไร” แต่ถามว่า “พระเจ้ากำลังเปิดเผยอะไรเกี่ยวกับพระองค์และชีวิตของเรา?” ให้พิจารณา 3 ประเด็นต่อไปนี้

เกี่ยวกับพระเจ้า

ปัญหาที่พระเจ้าประทาน (ต่อเนื่องจาก 2:1–11) ไม่ได้เป็นเพียงความรู้เชิงทฤษฎี แต่ทำหน้าที่ “ช่วยกู้” อย่างเป็นรูปธรรมจากอันตรายจริงในชีวิต สิ่งนี้เปิดเผยอะไรเกี่ยวกับพระทัยของพระเจ้าที่ทรงห่วงใยรายละเอียดของชีวิตเรา ?

เกี่ยวกับมนุษย์

ทั้งคนชั่วในข้อ 12–15 และหญิงในข้อ 16–17 มีจุดร่วมกันคือการ “ทอดทิ้ง” สิ่งที่ถูกต้อง ไม่ว่าจะเป็นวิถีเที่ยงตรงหรือพันธสัญญา อะไรคือรากเดียวกันของการล่องละเมิดทั้งสองแบบนี้?

เกี่ยวกับชีวิต

ในบริบทของสุภาษิตบทที่ 1–9 “หญิงแปลกหน้า” มักถูกเข้าใจสองระดับ คือระดับตรงตัว (คำเตือนเรื่องการล่องประเวณี) และระดับสัญลักษณ์ (เสียงเรียกของความโง่เขลาที่ขัดแย้งกับเสียงเรียกของนางปัญญาในบทที่ 1 และ 8–9) คำเตือนนี้จึงกว้างกว่าเรื่องเพศเพียงอย่างเดียว แต่ครอบคลุมทุกเสียงที่

ชักชวนให้เราทอดทิ้งพันธสัญญาแห่งความสัตย์ซื่อ ไม่ว่าจะเป็นพันธสัญญากับพระเจ้า คู่ชีวิต หรือ คำมั่นที่เราเคยให้ไว้ มีพันธสัญญาใดในชีวิตเราบ้างที่ข้อความนี้กำลังเตือนให้รักษาไว้?

ประเด็นสำคัญคือ ทั้งสองอันตรายในตอนนี้มีคำร่วมกันคือ “ทอดทิ้ง” ทอดทิ้งวิถีที่เที่ยงตรง ทอดทิ้งพันธสัญญา นี่คือการแก้แค้นแห่งบาปในมุมมองของสุภาษิต คือการเลือกละทิ้งความสัมพันธ์และพันธะที่เคยผูกพันไว้ ปัญญาจึงไม่ได้ปกป้องเราแค่จาก “การกระทำที่ผิด” เท่านั้น แต่ปกป้องเราจากการเป็นคน “ไม่ซื่อสัตย์ต่อพันธสัญญา”

3. สำรวจชีวิต พระวอนะกำลังเปิดโปงอะไรในตัวเรา?

นี่คือส่วนที่สำคัญที่สุดของการเฝ้าเดี่ยว เพราะพระวอนะไม่ได้ถูกมอบให้เราเพียงเพื่อใช้ประเมินคนอื่น ให้ถามตัวเราเองอย่างตรงไปตรงมา

1. มีเสียงชักชวนแบบใดในชีวิตเราตอนนี้ ที่ใช้ “คำพูดตลบตะแลง” หรือ “คำพูดพะเน้าพะนอ” เพื่อโน้มน้าวให้เราออกนอกทาง?

2. เรากำลังทอดทิ้งพันธสัญญาใดอยู่หรือไม่ พันธสัญญากับพระเจ้า คู่ชีวิต ครอบครัว หรือคำมั่นที่เคยให้ไว้กับใครสักคน?

3. ทางใดในชีวิตเราที่ดูเหมือน “ตรง” ในตอนแรก แต่แท้จริงแล้ว “คด” และอาจนำไปสู่ความมืด (ข้อ 15)?

4. เราเคยประสบกับปัญญาของพระเจ้าที่ “ช่วยกู้” เราให้พ้นจากทางผิดในอดีตหรือไม่ ในสถานการณ์ใด?

5. วันนี้เรากำลังเลือกเดินในทาง “ของคนดี” ที่นำไปสู่การดำรงอยู่ หรือทางที่นำไปสู่การถูกตัดออก (ข้อ 20–22)?

4. อธิษฐานตอบสนอง เราจะตอบพระเจ้าอย่างไร?

ให้สิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผยในขั้นตอนที่ 3 เป็นจุดเริ่มต้นของคำอธิษฐาน ทูลขอพระเจ้าประทานปัญญาที่ช่วยกู้เราให้พ้นจากเสียงชักชวนที่ตลบตะแลง และช่วยให้เรารักษาพันธสัญญาทุกข้อที่เราได้ให้ไว้กับพระองค์และกับคนที่เรารัก

5. นำไปปฏิบัติ วันนี้เราจะทำอะไร?

การเฝ้าเดี่ยวที่ดีต้องจบด้วย “การเชื่อฟังที่ตรวจสอบได้” เขียนเพียง 1 เรื่องที่จะนำไปปฏิบัติวันนี้

พระวอนะที่ได้รับ

สิ่งที่พระเจ้าทรงเตือนเรา

การตอบสนองที่เจาะจงของเราวันนี้ (การกระทำเดียวที่ตรวจสอบได้)

ข้อควรตระหนักว่า ปัญญาไม่ได้ปกป้องเราจากอันตรายภายนอกเท่านั้น แต่ช่วยให้เรารักษาพันธสัญญาแห่งความสัตย์ซื่อไว้ได้จนถึงที่สุด (สุภาษิต 2:12–22)

บทเพาเดี่ยว ชุด "ปัญญาเริ่มต้นที่พระเจ้า" จากพระธรรมสุภาสิต ตอนที่ 6
วางใจพระยาห์เวห์ด้วยสุดใจ
พระธรรม สุภาสิต 3:1-12

“จงวางใจในพระยาห์เวห์ด้วยสุดใจของเจ้า และอย่าพึ่งพาความรอบรู้ของตนเอง”

(สุภาสิต 3:5)

ก่อนเริ่มต้น ขอให้หาที่เงียบสงบ สัก 20-30 นาที เปิดใจให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำ แล้วอ่านพระธรรมตอนนี้อย่างช้า ๆ เขียนคำตอบลงในช่องว่างที่จัดไว้ในแต่ละขั้นตอน เพื่อให้การเพาเดี่ยวครั้งนี้เป็นการสนทนาจริงระหว่างเรากับพระเจ้า

1. อ่านพระวจนะ พระธรรมกล่าวว่าอะไร?

อ่านสุภาสิต 3:1-12 ช้า ๆ อย่างน้อย 2-3 รอบ ระหว่างอ่านให้สังเกตคำหรือภาพที่ปรากฏซ้ำ เช่น

- อย่าลืม / เฝ้ารักษาบัญญัติ
- ความจงรักภักดี / ความซื่อสัตย์
- วางใจ / อย่าพึ่งพาความรอบรู้ของตนเอง
- ยอมรับรู้พระองค์ / วิถีราบรื่น
- ยำเกรงพระยาห์เวห์ / หันจากความชั่วร้าย
- ถวายเกียรติ / ผลแรก
- คำตักเตือน / คำสอน
- บิดา...บุตรที่โปรดปราน

1. ตอนนี้มีคำสั่ง 6 ชุด แต่ละชุดตามด้วยผลลัพธ์หรือพระสัญญา ลองไล่ดูว่าแต่ละคู่ “คำสั่ง-ผลลัพธ์” ในข้อ 1-2, 3-4, 5-6, 7-8, 9-10, 11-12 คืออะไรบ้าง?

2. ข้อ 3 สิ่งให้เรา “เขียน” ความจงรักภักดีและความซื่อสัตย์ “ไว้บนแผ่นจารึกแห่งหัวใจ” ภาพนี้สื่อถึงอะไร?

3. ข้อ 5–6 สิ่งให้เราวางใจพระเจ้า “ด้วยสุดใจ” และห้ามพึ่งพาอะไร? เหตุใดสิ่งนั้นจึงเป็นอุปสรรคต่อการวางใจพระเจ้า?

4. ข้อ 7 เตือนไม่ให้เรา “คิดว่าตนมีปัญญา” แล้วให้ทำอะไรแทน 2 อย่าง?

5. ข้อ 9 สอนให้เราถวายเกียรติพระเจ้าด้วยอะไร? ผลลัพธ์ในข้อ 10 คืออะไร?

6. ข้อ 11–12 เปรียบการตกเตือนของพระเจ้ากับความสัมพันธ์แบบใด? เหตุใดการเปรียบเทียบนี้จึงสำคัญ?

2. พิจารณาพระวณะ พระเจ้ากำลังบอกอะไรกับเรา?

อ่านตอนนี้อีกครั้ง คราวนี้ไม่ถามเพียงว่า “พระธรรมหมายความว่าอะไร” แต่ถามว่า “พระเจ้ากำลังเปิดเผยอะไรเกี่ยวกับพระองค์และชีวิตของเรา?” ให้พิจารณา 3 ประเด็นต่อไปนี้

เกี่ยวกับพระเจ้า

ข้อ 11–12 เปิดเผยว่าการตกเตือนของพระเจ้า เป็นสัญญาณของความรักแบบบิดา สิ่งนี้เปลี่ยนความเข้าใจของเราต่อความยากลำบากหรือคำเตือนในชีวิตอย่างไร?

เกี่ยวกับมนุษย์

เหตุใดการ “พึ่งพาความรู้ของตนเอง” และ “คิดว่าตนมีปัญญา” จึงเป็นอุปสรรคสำคัญที่สุดต่อการวางใจพระเจ้า มากกว่าความบาปรูปแบบอื่น?

เกี่ยวกับชีวิต

ตอนนี้เชื่อมโยงความวางใจในพระเจ้ากับพื้นที่รูปธรรมของชีวิต ทั้งสุขภาพกาย (ข้อ 8) และทรัพย์สิน (ข้อ 9–10) การวางใจพระเจ้าที่แท้จริงจึงแตกต่างจากศาสนาที่เป็นเพียงความเชื่อในหัวอย่างไร?

ประเด็นสำคัญคือ ตอนนี้วางโครงสร้างสลับกันระหว่าง “คำสั่ง” กับ “ผลลัพธ์” ตลอดทั้งหกคู่ แต่แก่นกลางที่ยึดทุกคู่ไว้ด้วยกันคือข้อ 5–6 วางใจพระเจ้าด้วยสุดใจ แทนที่จะพึ่งพาความเข้าใจของตนเอง ความจงรักภักดี การยำเกรงพระเจ้า การถวายเกียรติด้วยทรัพย์สิน และการรับคำตักเตือน ล้วนเป็นการแสดงออกที่เป็นรูปธรรมของความวางใจข้อนี้

3. สำรวจชีวิต พระวอนะกำลังเปิดโปงอะไรในตัวเรา?

นี่คือส่วนที่สำคัญที่สุดของการฝ่าฝืน เพราะพระวอนะไม่ได้ถูกมอบให้เราเพียงเพื่อใช้ประณามคนอื่น ให้ถามตัวเราเองอย่างตรงไปตรงมา

1. มีพื้นที่ใดในชีวิตเราตอนนี้ ที่เรากำลัง “พึ่งพาความรอบรู้ของตนเอง” มากกว่าการวางใจพระเจ้า?

2. เรา “ยอมรับรู้พระองค์ในทุกทาง” ของชีวิต หรือเฉพาะบางเรื่องที่เราเลือกเอง เช่น เรื่องฝ่ายวิญญาณ แต่ไม่รวมเรื่องงาน เงิน หรือความสัมพันธ์?

3. เมื่อพระเจ้าทรงตักเตือนเราผ่านสถานการณ์ พระวอนะ หรือคนรอบข้าง เราได้ด้วยท่าทีแบบบุตรที่ถูกรัก หรือแบบต่อต้าน?

4. เราถวายเกียรติพระเจ้าด้วยทรัพย์สินและ “ผลแรก” ของสิ่งที่มี หรือถวายเพียงสิ่งที่เหลือจากที่เราใช้เองแล้ว?

5. ถ้าให้สรุปตอนนี้เป็นคำถามเดียว วันนี้เรากำลังวางใจพระเจ้า “ด้วยสุดใจ” หรือวางใจพระองค์เพียงบางส่วน?

4. อธิษฐานตอบสนอง เราจะตอบพระเจ้าอย่างไร?

ให้สิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผยในขั้นตอนที่ 3 เป็นจุดเริ่มต้นของคำอธิษฐาน ทูลขอพระเจ้าทรงช่วยให้เรา ยอมรับรู้พระองค์ในทุกทาง ทุกส่วน ของชีวิต และขอบคุณพระองค์สำหรับคำตักเตือนที่มาจากความรักแบบบิดา แม้บางครั้งจะเจ็บปวด

5. นำไปปฏิบัติ วันนี้เราจะทำอะไร?

การเฝ้าเดี่ยวที่ดีต้องจบด้วย “การเชื่อฟังที่ตรวจสอบได้” เขียนเพียง 1 เรื่องที่จะนำไปปฏิบัติวันนี้

พระวาทะที่ได้รับ

สิ่งที่พระเจ้าทรงเตือนเรา

การตอบสนองที่เจาะจงของเราวันนี้ (การกระทำเดียวที่ตรวจสอบได้)

ข้อควรตระหนักว่า การวางใจพระเจ้าด้วยสุดใจ คือการหยุดพึ่งพาความคิดของเราเองเป็นที่สุดท้าย (สุภาษิต 3:1-12)

บทเฝ้าเดี่ยว ชุด "ปัญญาเริ่มต้นที่พระเจ้า" จากพระธรรมสุภาจิต ตอนที่ 7

ปัญญาล้ำค่ากว่าอัญมณี พระธรรม สุภาจิต 3:13–26

“ปัญญาล้ำค่ากว่าอัญมณี และทุกสิ่งที่เจ้าปรารถนาไม่อาจเปรียบกับปัญญาได้เลย”

(สุภาจิต 3:15)

ก่อนเริ่มต้น ขอให้หาที่เงียบสงบ สัก 20–30 นาที เปิดใจให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำ แล้วอ่านพระธรรมตอนนี้อย่างช้า ๆ เขียนคำตอบลงในช่องว่างที่จัดไว้ในแต่ละขั้นตอน เพื่อให้การเฝ้าเดี่ยวครั้งนี้เป็นการสนทนาจริงระหว่างเรากับพระเจ้า

1. อ่านพระวจนะ พระธรรมกล่าวว่าอะไร?

อ่านสุภาจิต 3:13–26 ช้า ๆ อย่างน้อย 2–3 รอบ ระหว่างอ่านให้สังเกตคำหรือภาพที่ปรากฏซ้ำ เช่น

- ล้ำค่ากว่าเงิน / ทองคำ / อัญมณี
- ชีวิตยืนยาว / มั่งคั่ง / เกียรติยศ
- ทางแห่งความร่มรื่น / สงบสุข
- ต้นไม้แห่งชีวิต
- ทรงสร้าง / รักแผ่นดินโลก
- สติปัญญา / ความเฉลียวฉลาด
- เดินอย่างปลอดภัย / ไม่สะดุด
- ความไว้วางใจ

1. ข้อ 13–18 บรรยายคุณค่าของปัญญาด้วยภาพเปรียบเทียบกี่แบบ? แต่ละภาพ (เงิน ทองคำ อัญมณี ต้นไม้แห่งชีวิต) สื่อถึงคุณค่าด้านใดต่างกัน?

2. ข้อ 16 กล่าวว่าอะไรอยู่ใน “มือขวา” และอะไรอยู่ใน “มือซ้าย” ของปัญญา? การจัดลำดับนี้สอนอะไร?

3. ข้อ 19–20 เปลี่ยนหัวข้อไปพูดถึงอะไร? เหตุใดผู้เขียนจึงแทรกเรื่องการทรงสร้างโลกไว้กลางบทที่ว่าด้วยปัญญาส่วนตัว?

4. ข้อ 21–26 ให้คำสิ่งอะไร และสัญญาอะไรตามมาบ้าง (ข้อ 23–26)?

5. ข้อ 26 กล่าวว่าใครจะเป็น “ความไว้วางใจ” ของเรา?

2. พิจารณาพระวณะ พระเจ้ากำลังบอกอะไรกับเรา?

อ่านตอนนี้อีกครั้ง คราวนี้ไม่ถามเพียงว่า “พระธรรมหมายความว่าอะไร” แต่ถามว่า “พระเจ้ากำลังเปิดเผยอะไรเกี่ยวกับพระองค์และชีวิตของเรา?” ให้พิจารณา 3 ประเด็นต่อไปนี้

เกี่ยวกับพระเจ้า

ข้อ 19–20 เปิดเผยว่าปัญญาที่พระเจ้าประทานให้เราคือปัญญาเดียวกับที่พระองค์ทรงใช้สร้างจักรวาล สิ่งนี้บอกอะไรเกี่ยวกับคุณภาพและความน่าเชื่อถือของปัญญาที่พระองค์ประทาน?

เกี่ยวกับมนุษย์

เหตุใดมนุษย์จึงมักแสวงหาเงิน ทองคำ หรืออณูมณี มากกว่าปัญญา ทั้งที่ข้อความนี้บอกชัดว่าปัญญาล้ำค่ากว่า?

เกี่ยวกับชีวิต

ข้อ 23–26 พรรณนาชีวิตที่มีปัญญาด้วยภาพความปลอดภัย การไม่สะดุด และการนอนหลับสบาย ปราศจากความหวาดกลัว ชีวิตเช่นนี้แตกต่างจากชีวิตที่ประสบความสำเร็จแต่ขาดปัญญาอย่างไร?

ประเด็นสำคัญคือ การที่ผู้เขียนแทรกเรื่องการทรงสร้างโลก (ข้อ 19–20) ไว้กลางคำสอนเรื่องปัญญาส่วนตัว เป็นการยืนยันว่าปัญญาที่เรากำลังแสวงหา คือปัญญาระดับจักรวาลที่มาจากพระเจ้าผู้ทรงสร้างสรรพสิ่ง เมื่อเรารับปัญญานี้ เราจึงไม่ได้เพียงเรียนรู้ที่จะใช้ชีวิตให้ดีขึ้น แต่กำลังปรับชีวิตของเราให้สอดคล้องกับระเบียบที่พระเจ้าทรงวางไว้ตั้งแต่แรกเริ่ม

3. สำรวจชีวิต พระวณะกำลังเปิดโปงอะไรในตัวเรา?

นี่คือส่วนที่สำคัญที่สุดของการเฝ้าเดี่ยว เพราะพระวณะไม่ได้ถูกมอบให้เราเพียงเพื่อใช้ประเมิณคนอื่น ให้ถามตัวเราเองอย่างตรงไปตรงมา

1. เราให้คุณค่ากับปัญญาของพระเจ้าเหนือกว่าเงิน ทองคำ หรือความสำเร็จทางโลกจริงหรือไม่ หรือเป็นเพียงคำพูดที่เราท่องจำ?

2. ในชีวิตของเรา อะไรอยู่ “มือขวา” (สิ่งที่เราให้ความสำคัญที่สุด) และอะไรอยู่ “มือซ้าย” (สิ่งรอง)? สอดคล้องกับลำดับที่พระเจ้าทรงวางไว้หรือไม่?

3. เรากำลังดำเนินชีวิตด้วยความปลอดภัยและสงบใจแบบข้อ 23–26 หรือกำลังหวาดผวากับความไม่แน่นอนของชีวิต?

4. มีพื้นที่ใดในชีวิตที่เรากำลังพึ่งพา “ปัญญาที่มนุษย์คิดค้น” มากกว่าปัญญาที่มาจากพระเจ้าผู้ทรงสร้างโลก?

5. ถ้าพระยาห์เวห์จะเป็น “ความไว้วางใจ” ของเรา (ข้อ 26) เรากำลังไว้วางใจอะไรอยู่แทนพระองค์ในตอนนี้?

4. อธิษฐานตอบสนอง เราจะตอบพระเจ้าอย่างไร?

ให้สิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผยในขั้นตอนที่ 3 เป็นจุดเริ่มต้นของคำอธิษฐาน ทูลขอพระเจ้าทรงช่วยให้เราเห็นคุณค่าของปัญญาของพระองค์เหนือกว่าทุกสิ่งที่โลกเสนอให้ และขอบคุณพระองค์ที่ทรงเป็นความไว้วางใจของเรา

5. นำไปปฏิบัติ วันนี้เราจะทำอะไร?

การเฝ้าเดี่ยวที่ดีต้องจบด้วย “การเชื่อฟังที่ตรวจสอบได้” เขียนเพียง 1 เรื่องที่จะนำไปปฏิบัติวันนี้

พระวาทะที่ได้รับ

สิ่งที่พระเจ้าทรงเตือนเรา

การตอบสนองที่เจาะจงของเราวันนี้ (การกระทำเดียวที่ตรวจสอบได้)

ข้อควรตระหนักว่า ปัญญาที่พระเจ้าประทานให้เรา คือปัญญาเดียวกับที่ทรงใช้สร้างจักรวาล (สุภาษิต 3:13–26)

บทเฝ้าเดี่ยว ชุด "ปัญญาเริ่มต้นที่พระเจ้า" จากพระธรรมสุภาจิต ตอนที่ 8

อย่ากีดกันความดีไว้จากเพื่อนบ้าน

พระธรรม สุภาจิต 3:27-35

“อย่ากีดกันสิ่งดีไว้จากผู้สมควรจะได้รับ ในเมื่อสิ่งนี้อยู่ในอำนาจของเจ้าที่จะทำได้”

(สุภาจิต 3:27)

ก่อนเริ่มต้น ขอให้หาที่เงียบสงบ สัก 20-30 นาที เปิดใจให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำ แล้วอ่านพระธรรมตอนนี้อย่างช้า ๆ เขียนคำตอบลงในช่องว่างที่จัดไว้ในแต่ละขั้นตอน เพื่อให้การเฝ้าเดี่ยวครั้งนี้เป็นการสนทนาจริงระหว่างเรากับพระเจ้า

1. อ่านพระวจนะ พระธรรมกล่าวว่าอะไร?

อ่านสุภาจิต 3:27-35 ช้า ๆ อย่างน้อย 2-3 รอบ ระหว่างอ่านให้สังเกตคำหรือภาพที่ปรากฏซ้ำ เช่น

- อย่ากีดกันสิ่งดี
- อย่าปองร้าย / อย่าวิวาทไร้เหตุ
- อย่าอิจฉาคนโหดร้าย
- พระยาห์เวห์ทรงเกลียดชัง / ไว้พระทัย
- คำสาป / พระพร
- เยาะเย้ย / พระคุณแก่คนถ่อมตัว
- เกียรติ / ความอัปยศ

1. ตอนนี้ให้คำสั่งห้าม 4 ข้อติดกัน (ข้อ 27-28, 29, 30, 31-32) แต่ละข้อเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์แบบใด?

2. เงื่อนไขของคำสั่งในข้อ 27 คืออะไร (“ในเมื่อ...”)? เงื่อนไขนี้ตัดข้อแก้ตัวอะไรออกไป?

3. ข้อ 29 อธิบายเพื่อนบ้านว่าเป็นคนแบบใด (“ผู้อาศัยอยู่ข้างๆ...”)? สิ่งนี้ทำให้การวางแผนปองร้ายเลวร้ายยิ่งขึ้นอย่างไร?

4. ข้อ 31–32 เตือนไม่ให้จิตใจใคร และให้เหตุผลอะไร?

5. ข้อ 33–35 สรุปด้วยคำเปรียบเทียบ 3 คู่ คู่ใดบ้าง และแต่ละคู่เปรียบเทียบอะไร?

2. พิจารณาพระวณะ พระเจ้ากำลังบอกอะไรกับเรา?

อ่านตอนนี้อีกครั้ง คราวนี้ไม่ถามเพียงว่า “พระธรรมหมายความว่าอะไร” แต่ถามว่า “พระเจ้ากำลังเปิดเผยอะไรเกี่ยวกับพระองค์และชีวิตของเรา?” ให้พิจารณา 3 ประเด็นต่อไปนี้

เกี่ยวกับพระเจ้า

ข้อ 32 และ 34 เปิดเผยว่าพระเจ้าทรงมีความสัมพันธ์ใกล้ชิด (“ไว้พระทัย”) กับคนเที่ยงธรรม และประทานพระคุณแก่คนลุ่มต่ำ นี่บอกอะไรเกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้าทรงมองหาในตัวเรา มากกว่าเพียงการทำถูกกฎ?

เกี่ยวกับมนุษย์

เหตุใดการ “อิจฉาคนโหดร้าย” (ข้อ 31) จึงเป็นสิ่งล่อใจ ทั้งที่ทางของเขานำไปสู่คำสาปแช่ง (ข้อ 33)? อะไรทำให้เรามองข้ามผลลัพธ์ระยะยาว และอิจฉาความสำเร็จระยะสั้นของคนอธรรม?

เกี่ยวกับชีวิต

ปัญญาในตอนนี้อาจไม่ได้แสดงออกผ่านความคิดหรือความรู้สึกภายใน แต่ผ่านการปฏิบัติต่อเพื่อนบ้านอย่างเป็นรูปธรรม (ไม่กีดกันความดี ไม่ปองร้าย ไม่วิวาทไร้เหตุ ไม่อิจฉา) สิ่งนี้สอนอะไรเกี่ยวกับธรรมชาติของปัญญาที่แท้จริง?

ประเด็นสำคัญคือ ทั้งสี่คำสั่งในตอนนี้นี้ล้วนเกี่ยวกับการยับยั้งชั่งใจต่อเพื่อนบ้าน คือการไม่กีดกัน ไม่ปองร้าย ไม่วิวาท และไม่อิจฉา ปัญญาตามพระคัมภีร์จึงเริ่มต้นจากสิ่งเล็ก ๆ ในชีวิตประจำวันที่เราใช้อำนาจจะเลือกทำหรือไม่ทำ ไม่ได้มาจากเหตุการณ์ใหญ่โตที่อยู่นอกเหนือการควบคุมของเรา

3. สำรวจชีวิต พระวณะกำลังเปิดโปงอะไรในตัวเรา?

นี่คือส่วนที่สำคัญที่สุดของการเฝ้าเดี่ยว เพราะพระวณะไม่ได้ถูกมอบให้เราเพียงเพื่อใช้ประเมินคนอื่น ให้ถามตัวเราเองอย่างตรงไปตรงมา

1. มีความดีอะไรที่เรา “กีดกันไว้” จากคนที่สมควรได้รับ ทั้งที่อยู่ในอำนาจของเราที่จะให้ได้ในตอนนี?

2. เราเคยผัดวันประกันพรุ่งกับการช่วยเหลือคนอื่น (“พรุ่งนี้ เราจะให้”) ทั้งที่มีอยู่แล้วในมือหรือไม่?

3. เรามีความสัมพันธ์ใดที่เริ่มมีเมล็ดพันธุ์ของการปองร้ายหรือความไม่ไว้วางใจ ทั้งที่อีกฝ่ายวางใจเราอยู่?

4. เราเคยอิจฉาความสำเร็จของคนที่ใช้วิธีการไม่ชอบธรรมหรือไม่? เราตอบสนองต่อความอิจฉานั้นอย่างไร?

5. ถ้าให้ประเมินตัวเองจากสี่คำสั่งในตอนนี เรากำลังเป็นเพื่อนบ้านแบบใด?

4. อธิษฐานตอบสนอง เราจะตอบพระเจ้าอย่างไร?

ให้สิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผยในขั้นตอนที่ 3 เป็นจุดเริ่มต้นของคำอธิษฐาน ทูลขอพระเจ้าทรงเปิดตาให้เห็นความดีที่เรากำลังกีดกันไว้จากคนรอบข้าง และช่วยให้เราพอใจในทางของพระองค์ ไม่อิจฉาความสำเร็จของคนที่เลือกทางธรรม

5. นำไปปฏิบัติ วันนี้เราจะทำอะไร?

การเฝ้าเดี่ยวที่ดีต้องจบด้วย “การเชื่อฟังที่ตรวจสอบได้” เขียนเพียง 1 เรื่องที่จะนำไปปฏิบัติวันนี้

พระวจนะที่ได้รับ

สิ่งที่พระเจ้าทรงเตือนเรา

การตอบสนองที่เจาะจงของเราวันนี้ (การกระทำเดียวที่ตรวจสอบได้)

ข้อควรตระหนักว่า ปัญญาที่แท้จริงแสดงออกผ่านวิธีที่เราปฏิบัติต่อเพื่อนบ้านในเรื่องเล็ก ๆ ประจำวัน
(สุภาษิต 3:27-35)

บทเดี่ยว ชุด "ปัญญาเริ่มต้นที่พระเจ้า" จากพระธรรมสุภาษิต ตอนที่ 9
จงให้ได้ปัญญาแม้ต้องแลกด้วยทุกสิ่ง
พระธรรม สุภาษิต 4:1-9

“จงเอาปัญญา ไม่ว่าเจ้าจะได้อะไรก็ตาม จงเอาความรอบรู้ไว้”

(สุภาษิต 4:7)

ก่อนเริ่มต้น ขอให้หาที่เงียบสงบ สัก 20-30 นาที เปิดใจให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำ แล้วอ่านพระธรรมตอนนี้อย่างช้า ๆ เขียนคำตอบลงในช่องว่างที่จัดไว้ในแต่ละขั้นตอน เพื่อให้การเดี่ยวครั้งนี้เป็นการสนทนาจริงระหว่างเรากับพระเจ้า

1. อ่านพระวจนะ พระธรรมกล่าวว่าอะไร?

อ่านสุภาษิต 4:1-9 ช้า ๆ อย่างน้อย 2-3 รอบ ระหว่างอ่านให้สังเกตคำหรือภาพที่ปรากฏซ้ำ เช่น

- จงฟังคำสั่งสอน / จงใส่ใจ
- ยึดถ้อยคำไว้ให้มั่น / รักษาบัญญัติ
- จงเอาปัญญา / จงเอาความรอบรู้
- อย่าทอดทิ้ง / จงรัก
- ตีราคาให้สูง / กอดเธอไว้
- มงคลงาม / มงกุฎแห่งศักดิ์ศรี

1. ข้อ 3-4 เผยให้เห็นว่าคำสอนนี้ส่งต่อกันมากี่ชั่วอายุคน? เหตุใดผู้เขียนจึงเน้นย้ำที่มาของคำสอนนี้?

2. ปู่ของผู้เขียน (ผ่านคำพูดของพ่อ) สอนให้ทำอะไร 2 อย่างในข้อ 4?

3. ข้อ 6 ใช้คำกริยาอะไรอธิบายความสัมพันธ์กับปัญญา (“อย่าทอดทิ้ง...จงรัก”)? คำเหล่านี้บอกอะไรเกี่ยวกับลักษณะความสัมพันธ์ที่ควรมีกับปัญญา?

4. ข้อ 7 ให้คำสั่งอะไรซ้ำสองครั้ง? เหตุใดจึงเน้นย้ำถึงระดับความสำคัญเช่นนี้ (“ไม่ว่าเจ้าจะได้อะไรก็ตาม”)?

5. ข้อ 8–9 สัญญาอะไรแก่ผู้ที่ “ตีราคาปัญญาให้สูง” และ “กอดเธอไว้”?

2. พิจารณาพระวณะ พระเจ้ากำลังบอกอะไรกับเรา?

อ่านตอนนี้อีกครั้ง คราวนี้ไม่ถามเพียงว่า “พระธรรมหมายความว่าอะไร” แต่ถามว่า “พระเจ้ากำลังเปิดเผยอะไรเกี่ยวกับพระองค์และชีวิตของเรา?” ให้พิจารณา 3 ประเด็นต่อไปนี้

เกี่ยวกับพระเจ้า

คำสอนเรื่องปัญญาที่ถ่ายทอดจากรุ่นสู่รุ่น (ปู่ สู่พ่อ สู่ลูก) สะท้อนแผนการของพระเจ้าที่ให้ปัญญาส่งต่อผ่านครอบครัวและชุมชนแห่งความเชื่อ ต่างจากแต่ละคนค้นพบเองโดยลำพัง สิ่งนี้บอกอะไรเกี่ยวกับบทบาทของพระเจ้าในความสัมพันธ์ระหว่างรุ่น?

เกี่ยวกับมนุษย์

เหตุใดข้อ 7 จึงต้องเน้นย้ำว่า “ไม่ว่าเจ้าจะได้อะไรก็ตาม จงเอาความรอบรู้ไว้”? นี่บอกอะไรเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์ที่มักจัดลำดับความสำคัญผิด?

เกี่ยวกับชีวิต

ข้อ 8–9 สัญญาเกียรตินิยมและศักดิ์ศรีแก่ผู้ที่ให้คุณค่าแก่ปัญญา เกียรตินิยมแบบนี้แตกต่างจากเกียรตินิยมที่โลกมอบให้ (จากตำแหน่ง ทรัพย์สิน หรือชื่อเสียง) อย่างไร?

ประเด็นสำคัญคือ ข้อความนี้ไม่ได้เป็นเพียงคำแนะนำทั่วไป แต่เป็นมรดกที่ส่งต่อกันมาสามชั่วอายุคน ปัญญาจึงเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงมอบผ่านทางคนที่มาก่อนเรา ไม่ว่าจะเป็นพ่อแม่ ครูอาจารย์ หรือผู้นำฝ่ายวิญญาณ คำถามคือเรากำลังรับมรดกนี้ไว้ หรือกำลังปล่อยให้สายโซ่การส่งต่อนี้ขาดไปที่เรา

3. สำรวจชีวิต พระวณะกำลังเปิดโปงอะไรในตัวเรา?

นี่คือส่วนที่สำคัญที่สุดของการเฝ้าเดี่ยว เพราะพระวณะไม่ได้ถูกมอบให้เราเพียงเพื่อใช้ประเมิณคนอื่น ให้ถามตัวเราเองอย่างตรงไปตรงมา

1. ใครคือคนที่ถ่ายทอดปัญญาของพระเจ้าให้เรา ไม่ว่าจะเป็นพ่อแม่ ปู่ย่าตายาย ครู หรือผู้นำฝ่ายวิญญาณ? เราเคยขอบคุณพระเจ้าสำหรับคนเหล่านั้นหรือไม่?

2. เรากำลัง “ตีราคาปัญญาให้สูง” จริงหรือไม่ เมื่อเทียบกับเวลาและความพยายามที่เราทุ่มให้กับสิ่งอื่น?

3. ถ้าข้อ 7 ทำทนายให้เรา “ไม่ว่าจะได้อะไรก็ตาม จงเอาความรอบรู้ไว้” มีสิ่งใดที่เราากำลังเลือกเอาแทนปัญญาอยู่ตอนนี้?

4. เรากำลังส่งต่อปัญญาของพระเจ้าให้กับคนรุ่นต่อไปในชีวิตเรา (ลูกหลาน ลูกศิษย์ สมาชิกคริสตจักร) อย่างจริงจังเพียงใด?

5. เกียรติยศแบบใดที่เรากำลังไล่ตามอยู่ในตอนนี้ เกียรติยศที่มาจากปัญญาของพระเจ้า หรือเกียรติยศที่โลกมอบให้?

4. อธิษฐานตอบสนอง เราจะตอบพระเจ้าอย่างไร?

ให้สิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผยในขั้นตอนที่ 3 เป็นจุดเริ่มต้นของคำอธิษฐาน ทูลขอบคุณพระเจ้าสำหรับทุกคนที่ทรงใช้ส่งต่อปัญญาของพระองค์ให้เรา และทูลขอกำลังใจที่จะให้คุณค่าแก่ปัญญาเหนือกว่าทุกสิ่งที่เราไล่ตามอยู่ รวมถึงขอให้เราเป็นสายส่งต่อปัญญานั้นให้คนรุ่นถัดไปด้วย

5. นำไปปฏิบัติ วันนี้เราจะทำอะไร?

การเฝ้าเดี่ยวที่ดีต้องจบด้วย “การเชื่อฟังที่ตรวจสอบได้” เขียนเพียง 1 เรื่องที่จะนำไปปฏิบัติวันนี้

พระวจนะที่ได้รับ

สิ่งที่พระเจ้าทรงเตือนเรา

การตอบสนองที่เจาะจงของเราวันนี้ (การกระทำเดียวที่ตรวจสอบได้)

ข้อควรตระหนักว่า ปัญญาเป็นมรดกที่ส่งต่อจากรุ่นสู่รุ่น คำถามคือเรากำลังรับไว้และส่งต่อ หรือปล่อยให้สายโซ่นี้ขาดที่เรา (สุภาษิต 4:1-9)

บทเดี่ยว ชุด "ปัญญาเริ่มต้นที่พระเจ้า" จากพระธรรมสุภาจิต ตอนที่ 10
 สองเส้นทาง สองปลายทาง
 พระธรรม สุภาจิต 4:10–19

“วิถีของคนชอบธรรมเหมือนแสงอรุณ ซึ่งฉายสุกใสยิ่งๆ ขึ้นจนสว่างเต็มที่”

(สุภาจิต 4:18)

ก่อนเริ่มต้น ขอให้หาที่เงียบสงบ สัก 20–30 นาที เปิดใจให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำ แล้วอ่านพระธรรมตอนนี้อย่างช้า ๆ เขียนคำตอบลงในช่องว่างที่จัดไว้ในแต่ละขั้นตอน เพื่อให้การเฝ้าเดี่ยวครั้งนี้เป็นการสนทนาจริงระหว่างเรากับพระเจ้า

1. อ่านพระวาจา พระธรรมกล่าวว่าอะไร?

อ่านสุภาจิต 4:10–19 ช้า ๆ อย่างน้อย 2–3 รอบ ระหว่างอ่านให้สังเกตคำหรือภาพที่ปรากฏซ้ำ เช่น

- จงฟัง / รับถ้อยคำ
- ทางแห่งปัญญา / ความเที่ยงธรรม
- ไม่ถูกขัดขวาง / ไม่สะดุด
- ยึดคำสั่งสอน
- วิถีคนอธรรม / ทางคนชั่ว
- นอนไม่หลับถ้ามิได้ทำชั่ว
- แสงอรุณ / สว่างเต็มที่
- ความมืดทึบ

1. ข้อ 10–13 พูดถึง “ทาง” ที่พ่อได้นำลูกไปแล้ว ผลลัพธ์ตามมาก็คืออะไรในข้อ 10 และ 12?

2. ข้อ 13 สั่งให้ทำอะไรกับ “คำสั่งสอน” 2 อย่าง? เหตุใดจึงเรียกคำสั่งสอนว่า “เป็นชีวิตของเจ้า”?

3. ข้อ 14–15 ใช้คำสั่งกี่คำเพื่อให้หลีกเลี่ยงทางของคนอธรรม? สังเกตความเข้มข้นของคำสั่งเหล่านี้

4. ข้อ 16–17 บรรยายคนอธรรมด้วยภาพที่แปลกประหลาดเกี่ยวกับการนอนและการกิน ภาพนี้สื่อถึงอะไรเกี่ยวกับธรรมชาติของความชั่ว?

5. ข้อ 18–19 เปรียบเทียบทั้งสองด้วยภาพแสงสว่างกับความมืด ความแตกต่างสำคัญที่สุดระหว่างสองภาพนี้คืออะไร?

2. พิจารณาพระวจนะ พระเจ้ากำลังบอกอะไรกับเรา?

อ่านตอนนี้อีกครั้ง คราวนี้ไม่ถามเพียงว่า “พระธรรมหมายความว่าอะไร” แต่ถามว่า “พระเจ้ากำลังเปิดเผยอะไรเกี่ยวกับพระองค์และชีวิตของเรา?” ให้พิจารณา 3 ประเด็นต่อไปนี้

เกี่ยวกับพระเจ้า

ข้อ 11 กล่าวว่าพ่อ “นำ” ลูกในหนทางแห่งความเที่ยงธรรม สะท้อนบทบาทของพระเจ้าที่ทรงนำเราทีละก้าวผ่านคนที่พระองค์ทรงใช้ สิ่งนี้บอกอะไรเกี่ยวกับวิธีที่พระเจ้าทรงสอนปัญญาแก่เรา ผ่านการทรงนำอย่างต่อเนื่อง ?

เกี่ยวกับมนุษย์

ข้อ 16 บอกว่าคนชั่วนอนไม่หลับถ้ามิได้ทำชั่ว นี่เผยความจริงอะไรเกี่ยวกับธรรมชาติของบาปที่กลายเป็นนิสัยหรือพันธนาการ มากกว่าที่จะเป็นเพียงการเลือกทำครั้งคราว?

เกี่ยวกับชีวิต

ข้อ 18 บรรยายทางของคนชอบธรรมว่า “ฉายสุกใสยิ่งๆ ขึ้น” สิ่งนี้สอนอะไรเกี่ยวกับธรรมชาติของการเติบโตฝ่ายวิญญาณว่าเป็นกระบวนการต่อเนื่อง ?

ประเด็นสำคัญคือ ทางทั้งสองในตอนนี้ไม่ได้แยกจากกันด้วยจุดหมายปลายทางเท่านั้น แต่ด้วยทิศทางของแสง ทางของคนชอบธรรมสว่างขึ้นเรื่อย ๆ ส่วนทางของคนอธรรมมืดลงเรื่อย ๆ จนมองไม่เห็นแม้แต่สิ่งที่ทำให้ตนสะดุด (ข้อ 19) นี่คือการเตือนว่าทุกก้าวที่เราเลือกเดินไม่เคยเป็นกลาง แต่กำลังนำเราเข้าใกล้แสงสว่างมากขึ้น หรือเข้าใกล้ความมืดมากขึ้นเสมอ

3. สำรวจชีวิต พระวณะกำลังเปิดโปงอะไรในตัวเรา?

นี่คือส่วนที่สำคัญที่สุดของการเฝ้าเดี่ยว เพราะพระวณะไม่ได้ถูกมอบให้เราเพียงเพื่อใช้ประเมินคนอื่น ให้ถามตัวเราเองอย่างตรงไปตรงมา

1. เรากำลังเดินในทางที่ “สว่างขึ้นเรื่อย ๆ” หรือทางที่มืดลงเรื่อย ๆ โดยที่เราอาจไม่รู้ตัว?

2. มีนิสัยหรือรูปแบบความคิดใดในชีวิตเราที่เริ่มกลายเป็น “สิ่งที่ขาดไม่ได้” เหมือนคนชั่วที่นอนไม่หลับถ้าไม่ได้ทำชั่ว?

3. เรา “หลีกเลียง” ทางที่ผิดอย่างเด็ดขาดตามข้อ 14–15 หรือยังเดินเฉียดใกล้อยู่?

4. ใครคือคนที่พระเจ้าทรงใช้ “นำ” เราในทางแห่งความเที่ยงธรรมตอนนี้ เราเปิดรับการทรงนำนั้นมากน้อยเพียงใด?

5. ถ้าให้ประเมินความก้าวหน้าฝ่ายวิญญาณของเราปีที่ผ่านมา เรากำลัง “สว่างขึ้น” จริงหรือไม่?

4. อธิษฐานตอบสนอง เราจะตอบพระเจ้าอย่างไร?

ให้สิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผยในขั้นตอนที่ 3 เป็นจุดเริ่มต้นของคำอธิษฐาน ทูลขอพระเจ้าทรงช่วยให้เรา หลีกเลียงทางของคนชั่วอย่างเด็ดขาด และนำเราให้เดินในทางแห่งความเที่ยงธรรมที่สว่างขึ้นทุกวัน

5. นำไปปฏิบัติ วันนี้เราจะทำอะไร?

การเฝ้าเดี่ยวที่ดีต้องจบด้วย “การเชื่อฟังที่ตรวจสอบได้” เขียนเพียง 1 เรื่องที่จะนำไปปฏิบัติวันนี้

พระวาทะที่ได้รับ

สิ่งที่พระเจ้าทรงเตือนเรา

การตอบสนองที่เจาะจงของเราวันนี้ (การกระทำเดียวที่ตรวจสอบได้)

ข้อควรตระหนักว่า ไม่มีก้าวใดที่เป็นกลาง ทุกก้าวกำลังนำเราเข้าใกล้แสงสว่างมากขึ้น หรือความมืดมากขึ้นเสมอ (สุภาพิต 4:10–19)

บทเดี่ยว ชุด "ปัญญาเริ่มต้นที่พระเจ้า" จากพระธรรมสุภาจิต ตอนที่ 11
จงเฝ้ารักษาใจของเจ้า
พระธรรม สุภาจิต 4:20–27

“จงระแวงระวังใจของเจ้ายิ่งกว่าสิ่งอื่นใด เพราะทุกสิ่งที่เจ้าทำออกมาจากใจ”

(สุภาจิต 4:23)

ก่อนเริ่มต้น ขอให้หาที่เงียบสงบ สัก 20–30 นาที เปิดใจให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำ แล้วอ่านพระธรรมตอนนี้อย่างช้า ๆ เขียนคำตอบลงในช่องว่างที่จัดไว้ในแต่ละขั้นตอน เพื่อให้การเฝ้าเดี่ยวครั้งนี้เป็นการสนทนาจริงระหว่างเรากับพระเจ้า

1. อ่านพระวจนะ พระธรรมกล่าวว่าอะไร?

อ่านสุภาจิต 4:20–27 ช้า ๆ อย่างน้อย 2–3 รอบ ระหว่างอ่านให้สังเกตคำหรือภาพที่ปรากฏซ้ำ เช่น

- ใส่ใจ / เฝียงหู
- ไม่คลาดสายตา / รักษาไว้ในใจ
- ชีวิต / พละนาถัย
- ระแวงระวังใจ
- วาจาอดๆ
- ดวงตา / การจ้อง
- หนทางแห่งเท้า / ราบ / มั่นคง
- เหนไปข้างขวาหรือข้างซ้าย

1. ข้อ 20–22 สั่งให้ทำอะไรกับถ้อยคำ 3 อย่าง (ใส่ใจ เฝียงหู ไม่คลาดสายตา)? ผลลัพธ์ในข้อ 22 คืออะไร?

2. ข้อ 23 บอกว่าให้ระแวงระวังใจ “ยิ่งกว่าสิ่งอื่นใด” เหตุผลที่ให้มาคืออะไร?

3. หลังจากข้อ 23 (เรื่องใจ) ตอนนี้กล่าวถึงอวัยวะอะไรอีก 3 ส่วนตามลำดับ (ข้อ 24, 25, 26–27)?

4. ข้อ 26 ใช้คำว่า “ราบ” และ “มั่นคง” สองคำนี้เชื่อมโยงกันอย่างไร?

5. ข้อ 27 สิ่งไม่ให้ทำอะไร และให้ทำอะไรแทน?

2. พิจารณาพระวณะ พระเจ้ากำลังบอกอะไรกับเรา?

อ่านตอนนี้อีกครั้ง คราวนี้ไม่ถามเพียงว่า “พระธรรมหมายความว่าอะไร” แต่ถามว่า “พระเจ้ากำลังเปิดเผยอะไรเกี่ยวกับพระองค์และชีวิตของเรา?” ให้พิจารณา 3 ประเด็นต่อไปนี้

เกี่ยวกับพระเจ้า

ข้อ 22 เชื่อมโยงถ้อยคำของพระเจ้ากับ “พลานามัยแก่กายทุกส่วน” สิ่งนี้เปิดเผยอะไรเกี่ยวกับการที่พระเจ้าทรงห่วงใยทั้งกาย ใจของเรา และจิตวิญญาณ?

เกี่ยวกับมนุษย์

เหตุใดตอนนี้จึงเริ่มต้นจาก “ใจ” ก่อนจะกล่าวถึงปาก ตา และเท้า? ลำดับนี้สอนอะไรเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่อยู่ภายในกับสิ่งที่แสดงออกภายนอก?

เกี่ยวกับชีวิต

ข้อ 25–27 เชื่อมโยงสายตาที่มองตรงไปข้างหน้ากับเท้าที่เดินไม่เอนเอียง ชีวิตที่มีจุดโฟกัสชัดเจนแตกต่างจากชีวิตที่วอกแวกไปมาอย่างไร?

ประเด็นสำคัญคือ ตอนนี้วางโครงสร้างจาก “ภายในสู่ภายนอก” เริ่มจากใจ (ข้อ 23) ซึ่งเป็นแหล่งกำเนิดของทุกสิ่ง แล้วจึงตามด้วยปาก (ข้อ 24) ตา (ข้อ 25) และเท้า (ข้อ 26–27) การเฝ้ารักษาใจจึง

เป็นรากฐานที่ทุกอย่างอื่นขึ้นอยู่กับมัน ถ้าใจไม่ได้รับการเฝ้ารักษา ต่อให้เราพยายามควบคุมคำพูด
สายตา และการกระทำมากเพียงใด ก็เป็นเพียงการแก้ปัญหาที่ปลายเหตุ

3. สำรวจชีวิต พระวณะกำลังเปิดโปงอะไรในตัวเรา?

นี่คือส่วนที่สำคัญที่สุดของการเฝ้าเดี่ยว เพราะพระวณะไม่ได้ถูกมอบให้เราเพียงเพื่อใช้ประเมิณคนอื่น
ให้ถามตัวเราเองอย่างตรงไปตรงมา

1. ใจของเราตอนนี้กำลังเก็บรักษาอะไรไว้บ้าง ทั้งสิ่งที่ดีและสิ่งที่เป็นพิษ?

2. เราให้ความสำคัญกับการเฝ้ารักษาใจ “ยิ่งกว่าสิ่งอื่นใด” จริงหรือไม่ หรือให้ความสำคัญกับภาพ
ลักษณ์ภายนอกมากกว่า?

3. คำพูดของเรา (ข้อ 24) สะท้อนอะไรที่อยู่ในใจเรา? มีวาทะใดๆ ที่เรากำลังปล่อยผ่านอยู่หรือไม่?

4. สายตาของเรา คือสิ่งที่เราจดจ่อ สนใจ และปรารถนา กำลังมองตรงไปข้างหน้าตามที่พระเจ้าทรง
เรียก หรือกำลังเหินห่างไปทางซ้ายขวา?

5. มีพื้นที่ใดในชีวิตที่เรา กำลัง “เหินห่างขวาหรือซ้าย” (ข้อ 27) ทั้งที่รู้ว่าควรหันเหออกจากความ
ชั่วร้าย?

4. อธิษฐานตอบสนอง เราจะตอบพระเจ้าอย่างไร?

ให้สิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผยในขั้นตอนที่ 3 เป็นจุดเริ่มต้นของคำอธิษฐาน ทูลขอพระเจ้าทรงเฝ้ารักษาใจของเรา เพราะเรารู้ว่าทุกสิ่งที่เราทำออกมาจากใจ ขอทรงชำระสิ่งที่ไม่บริสุทธิ์ออกจากใจเรา และช่วยให้คำพูด สายตา และการกระทำของเราสอดคล้องกับใจที่พระองค์ทรงชำระแล้ว

5. นำไปปฏิบัติ วันนี้เราจะทำอะไร?

การเฝ้าเดี่ยวที่ดีต้องจบด้วย “การเชื่อฟังที่ตรวจสอบได้” เขียนเพียง 1 เรื่องที่จะนำไปปฏิบัติวันนี้

พระวจนะที่ได้รับ

สิ่งที่พระเจ้าทรงเตือนเรา

การตอบสนองที่เจาะจงของเราวันนี้ (การกระทำเดียวที่ตรวจสอบได้)

ข้อควรตระหนักว่า ทุกสิ่งที่เราพูด มอง และเดิน ล้วนเริ่มต้นจากใจ การเฝ้ารักษาใจจึงเป็นงานที่สำคัญที่สุด (สุภาษิต 4:20–27)

บทเดี่ยว ชุด "ปัญญาเริ่มต้นที่พระเจ้า" จากพระธรรมสุภาจิต ตอนที่ 12
 ริมฝีปากหยดน้ำผึ้ง แต่ปลายทางขมขื่น
 พระธรรม สุภาจิต 5:1–14

“ปากของหญิงแพศยากี่หยาดน้ำผึ้งออกมา และคำพูดของนางก็ลื่นยิ่งกว่าน้ำมัน”

(สุภาจิต 5:3)

ก่อนเริ่มต้น ขอให้หาที่เงียบสงบ สัก 20–30 นาที เปิดใจให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำ แล้วอ่านพระธรรมตอนนี้อย่างช้า ๆ เขียนคำตอบลงในช่องว่างที่จัดไว้ในแต่ละขั้นตอน เพื่อให้การเฝ้าเดี่ยวครั้งนี้เป็นการสนทนาจริงระหว่างเรากับพระเจ้า

1. อ่านพระวจนะ พระธรรมกล่าวว่าอะไร?

อ่านสุภาจิต 5:1–14 ช้า ๆ อย่างน้อย 2–3 รอบ ระหว่างอ่านให้สังเกตคำหรือภาพที่ปรากฏซ้ำ เช่น

- ปัญญา / ความเข้าใจ
- ปากหยาดน้ำผึ้ง / ลื่นยิ่งกว่าน้ำมัน
- ขมอย่างบอระเพ็ด / ขมอย่างดาบสองคม
- ก้าวลงสู่ความตาย / แดนคนตาย
- หลีกทาง / อย่าไปใกล้
- เกียรติ / ปีเดือน
- ครวญคราง
- เกลียดการตีสอน

1. ข้อ 1–2 สั่งให้ทำอะไรกับปัญญา และเป้าหมายของคำสั่งนี้คืออะไร (“เพื่อ...”)?

2. ข้อ 3–4 เปรียบเทียบ “ปาก” ของหญิงแพศยาในสองช่วงเวลา ช่วงแรกกับช่วง “ในที่สุด” ต่างกันอย่างไร?

3. ข้อ 5–6 บรรยายว่าเท้าของนางมุ่งไปที่ใด? เหตุใดข้อ 6 จึงบอกนางว่า “ไม่รู้” ทิศทางของตนเอง?

4. ข้อ 9–11 เตือนถึงการสูญเสีย 4 อย่าง มีอะไรบ้าง?

5. ข้อ 12–14 เป็นคำพูดของใคร ในช่วงเวลาใด? เขาสารภาพว่าอะไรบ้าง?

2. พิจารณาพระวณะ พระเจ้ากำลังบอกอะไรกับเรา?

อ่านตอนนี้อีกครั้ง คราวนี้ไม่ถามเพียงว่า “พระธรรมหมายความว่าอะไร” แต่ถามว่า “พระเจ้ากำลังเปิดเผยอะไรเกี่ยวกับพระองค์และชีวิตของเรา?” ให้พิจารณา 3 ประเด็นต่อไปนี้

เกี่ยวกับพระเจ้า

ตอนนี้เตือนล่วงหน้าอย่างละเอียดถึงผลลัพธ์ในบั้นปลาย (ข้อ 11–14) ก่อนที่ผู้ฟังจะตกในบาป สิ่งนี้เปิดเผยอะไรเกี่ยวกับพระทัยของพระเจ้าที่ทรงเตือนล่วงหน้าด้วยความรัก แทนที่จะปล่อยให้เรารู้จากความเจ็บปวดเพียงอย่างเดียว?

เกี่ยวกับมนุษย์

เหตุใดคำพูดที่ “หยาดน้ำผึ้ง” และ “สิ้นยิ่งกว่าน้ำมัน” จึงหลอกลวงได้ง่าย ทั้งที่ปลายทางขมขื่นเหมือนบอระเพ็ด? อะไรทำให้เรามักตัดสินใจจากความรู้สึกแรกมากกว่าผลลัพธ์ระยะยาว?

เกี่ยวกับชีวิต

คำสารภาพในข้อ 12–14 มาเข้ากันได้ เกิดขึ้น “เมื่อบั้นปลายชีวิตมาถึง” ชีวิตที่ฟังคำเตือนตั้งแต่ต้น แตกต่างจากชีวิตที่ต้องสารภาพในภายหลังอย่างไร?

ประเด็นสำคัญคือ ข้อ 6 เผยความจริงที่น่ากลัวที่สุดของตอนนี้ หญิงแพศยา “ไม่รู้” ว่าทางของนางวนเวียนไปทางใด นางไม่ได้ตั้งใจเดินสู่ความพินาศ แต่หลงไปโดยไม่รู้ตัว บาปจึงเป็นกระบวนการค่อยเป็นค่อยไปที่ทำให้คนหลงทางจนมองไม่เห็นทางกลับ นี่คือเหตุผลที่ปัญญาต้องมาก่อนการล่อลวง เพราะเมื่อถึงจุดที่ “ไม่รู้” แล้ว การกลับตัวจะยากยิ่งขึ้นมาก

3. สำรวจชีวิต พระวณะกำลังเปิดโปงอะไรในตัวเรา?

นี่คือส่วนที่สำคัญที่สุดของการเฝ้าเดี่ยว เพราะพระวณะไม่ได้ถูกมอบให้เราเพียงเพื่อใช้ประเมินคนอื่น ให้ถามตัวเราเองอย่างตรงไปตรงมา

1. มีเสียงหรือคำพูดใดในชีวิตเราที่ “หยาดน้ำผึ้ง” ในตอนแรก แต่เรารู้สึกลึก ๆ ว่าปลายทางอาจขมขื่น?

2. เรากำลัง “หลีกทางให้ไกล” จากสถานการณ์เสี่ยง หรือกำลังเดินเข้าใกล้ “ประตูบ้าน” ของสิ่งล่อลวงอยู่?

3. มีพื้นที่ใดในชีวิตที่เรา กำลังหลงทางไปเรื่อย ๆ โดยไม่รู้ตัว เหมือนข้อ 6 ที่บอกว่า “นางไม่รู้”?

4. เราเคยได้ยินคำเตือนจากพระวณะหรือคนที่รักเรา แต่เลือกเพิกเฉยเหมือนคนในข้อ 12–13 หรือไม่?

5. ถ้าให้จินตนาการถึง “บันปลาย” ของเส้นทางที่เรา กำลังเดินอยู่ตอนนี้ เราจะสารภาพอะไรกับพระเจ้าล่วงหน้า ก่อนที่จะสายเกินไป?

4. อธิษฐานตอบสนอง เราจะตอบพระเจ้าอย่างไร?

ให้สิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผยในขั้นตอนที่ 3 เป็นจุดเริ่มต้นของคำอธิษฐาน ทูลขอพระเจ้าทรงเปิดตาให้เห็นเสียงที่หยาดน้ำผึ้งแต่นำไปสู่ความขมขื่น และประทานกำลังให้เราหลีกเลี่ยงให้ไกลจากสิ่งล่อลวงตั้งแต่วินาที ก่อนที่จะสายเกินไป

5. นำไปปฏิบัติ วันนี้เราจะทำอะไร?

การเฝ้าเดี่ยวที่ดีต้องจบด้วย “การเชื่อฟังที่ตรวจสอบได้” เขียนเพียง 1 เรื่องที่จะนำไปปฏิบัติวันนี้

พระวอนะที่ได้รับ

สิ่งที่พระเจ้าทรงเตือนเรา

การตอบสนองที่เจาะจงของเราวันนี้ (การกระทำเดียวที่ตรวจสอบได้)

ข้อควรตระหนักว่า สิ่งที่ยั่วยุที่สุดคือทางที่ค่อยๆ พาเราหลงไปโดยที่เราไม่รู้ตัว (สุภาษิต 5:1-14)

บทเดี่ยว ชุด "ปัญญาเริ่มต้นที่พระเจ้า" จากพระธรรมสุภาจิต ตอนที่ 13
 จงชื่นชมยินดีในภรรยาที่เจ้าได้มาแต่หนุ่ม
 พระธรรม สุภาจิต 5:15–23

“จงให้น้ำพุของเจ้าได้รับพร และจงเปรมปรีดีอยู่กับภรรยาคนที่เจ้าได้เมื่อหนุ่มนั้น”

(สุภาจิต 5:18)

ก่อนเริ่มต้น ขอให้หาที่เงียบสงบ สัก 20–30 นาที เปิดใจให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำ แล้วอ่านพระธรรมตอนนี้อย่างช้า ๆ เขียนคำตอบลงในช่องว่างที่จัดไว้ในแต่ละขั้นตอน เพื่อให้การเฝ้าเดี่ยวครั้งนี้เป็นการสนทนาจริงระหว่างเรากับพระเจ้า

1. อ่านพระวจนะ พระธรรมกล่าวว่าอะไร?

อ่านสุภาจิต 5:15–23 ช้า ๆ อย่างน้อย 2–3 รอบ ระหว่างอ่านให้สังเกตคำหรือภาพที่ปรากฏซ้ำ เช่น

- ถังเก็บน้ำ / บ่อของเจ้าเอง
- น้ำพุ / ธารน้ำ
- ได้รับพร / เปรมปรีดี
- นางกวาง / แม่เลี้ยงผา
- เคลิบเคลิ้ม / โอบกอด
- สายพระเนตรพระยาห์เวห์
- ดักตัวเอง / ตาข่ายบาป
- ขาดวินัย / หลงเงินไป

1. ข้อ 15–17 ใช้ภาพอะไรเปรียบเทียบความสัมพันธ์ในชีวิตสมรส? ภาพนี้สื่อถึงคุณค่าใด?

2. ข้อ 18–19 บรรยายความสัมพันธ์ในชีวิตสมรสด้วยคำใดบ้าง (ได้รับพร เปรมปรีดี หน้าใจ ดื่มด่ำ)?
 เปรียบกับสัตว์อะไร 2 ชนิด?

3. ข้อ 20 เป็นคำถามเชิงวาทศิลป์ ถามอะไร และเหตุใดจึงถามเช่นนั้นหลังจากข้อ 15–19?

4. ข้อ 21 เปลี่ยนมุมมองไปที่ใคร? ข้อความนี้เชื่อมโยงกับหัวข้อเรื่องชีวิตสมรสอย่างไร?

5. ข้อ 22–23 บรรยายผลของบาปด้วยภาพอะไร? สาเหตุการตายของคนอธรรมในข้อ 23 คืออะไร 2 อย่าง?

2. พิจารณาพระวณะ พระเจ้ากำลังบอกอะไรกับเรา?

อ่านตอนนี้อีกครั้ง คราวนี้ไม่ถามเพียงว่า “พระธรรมหมายความว่าอะไร” แต่ถามว่า “พระเจ้ากำลังเปิดเผยอะไรเกี่ยวกับพระองค์และชีวิตของเรา?” ให้พิจารณา 3 ประเด็นต่อไปนี้

เกี่ยวกับพระเจ้า

ข้อ 21 กล่าวว่าพระเจ้าทรงเฝ้าดูหนทางทั้งสิ้นของมนุษย์ ในบริบทของคำสอนเรื่องความซื่อสัตย์ต่อภรรยา สิ่งนี้บอกอะไรเกี่ยวกับพระเจ้าที่ทรงห่วงใยแม้กระทั่งความสัมพันธ์ที่เป็นส่วนตัวที่สุดในชีวิตเรา?

เกี่ยวกับมนุษย์

ข้อ 22 กล่าวว่าคนอธรรม “ดักตัวเขาเอง” ด้วยความบาปของตน สิ่งนี้เปิดเผยความจริงอะไรเกี่ยวกับธรรมชาติของผลที่ตามมาจากบาป?

เกี่ยวกับชีวิต

ตอนนี้ไม่ได้สอนเรื่องการหลีกเลี่ยงบาปเพียงอย่างเดียว (ข้อ 20) แต่เริ่มต้นด้วยการเชื่อเชิญให้เปรมปรีดีในสิ่งที่พระเจ้าประทานให้อย่างเต็มที่ (ข้อ 15–19) การป้องกันบาปแบบนี้แตกต่างจากการป้องกันที่เน้นแต่กฎหมายอย่างไร?

ประเด็นสำคัญคือ ผู้เขียนไม่ได้เริ่มต้นคำเตือนเรื่องการนอกใจด้วยคำสั่งห้าม ซึ่งมาทีหลังในข้อ 20 แต่เริ่มด้วยคำเชื้อเชิญให้เปรมปรีดีอย่างเต็มที่ในสิ่งที่พระเจ้าประทานให้ (ข้อ 15–19) นี่คือการลบล้างป้องกันบาปที่ลึกซึ้งกว่าการห้ามเพียงอย่างเดียว ใจที่อึมเอมและพึงพอใจในสิ่งที่พระเจ้าประทานให้มีภูมิคุ้มกันต่อการล่อลวงมากกว่าใจที่ว่างเปล่าและกำลังมองหาสิ่งเติมเต็มจากที่อื่น

3. สำรวจชีวิต พระวณะกำลังเปิดโปงอะไรในตัวเรา?

นี่คือส่วนที่สำคัญที่สุดของการเฝ้าเดี่ยว เพราะพระวณะไม่ได้ถูกมอบให้เราเพียงเพื่อใช้ประเมินคนอื่น ให้ถามตัวเราเองอย่างตรงไปตรงมา

1. เรากำลัง “ดื่มน้ำจากบ่อของเจ้าเอง” หรือกำลังมองหาความพึงพอใจจากที่อื่นนอกเหนือจากสิ่งที่พระเจ้าประทานให้?

2. เราใช้เวลาและความใส่ใจกับความสัมพันธ์ที่พระเจ้าประทานให้มากเพียงพอที่จะรู้สึก “เปรมปรีดี” และ “หน้าใจ” ในสิ่งนั้นหรือไม่?

3. มีบาปหรือนิสัยใดในชีวิตเราที่กำลัง “ดักตัวเราเอง” ทั้งที่เราเป็นผู้เลือกทำเอง?

4. เรา รู้สึกอย่างไรกับความจริงที่ว่าพระเจ้าทรงเฝ้าดูหนทางทั้งสิ้นของเรา เป็นความหวาดกลัว หรือเป็นความอุ่นใจ?

5. ถ้าให้ทบทวนสิ่งที่พระเจ้าประทานให้ในชีวิตเรา เรากำลัง “เปรมปรีดี” ในสิ่งเหล่านั้นจริงหรือไม่ หรือมองข้ามไปเพราะมัวมองหาสิ่งอื่น?

4. อธิษฐานตอบสนอง เราจะตอบพระเจ้าอย่างไร?

ให้สิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผยในขั้นตอนที่ 3 เป็นจุดเริ่มต้นของคำอธิษฐาน ทูลขอพระเจ้าทรงช่วยให้เรา
เปรมปรีดิ์และพึงพอใจในสิ่งที่พระองค์ประทานให้อย่างเต็มที่ และขอทรงปกป้องเราจากบาปที่ดักตัว
เราเอง ให้เรามีวินัยที่จะเดินในทางของพระองค์เสมอ

5. นำไปปฏิบัติ วันนี้เราจะทำอะไร?

การเฝ้าเดี่ยวที่ดีต้องจบด้วย “การเชื่อฟังที่ตรวจสอบได้” เขียนเพียง 1 เรื่องที่จะนำไปปฏิบัติวันนี้

พระวอนะที่ได้รับ

สิ่งที่พระเจ้าทรงเตือนเรา

การตอบสนองที่เจาะจงของเราวันนี้ (การกระทำเดียวที่ตรวจสอบได้)

ข้อควรตระหนักว่า ใจที่อึมเอมในสิ่งที่พระเจ้าประทานให้ มีภูมิคุ้มกันต่อการล่อลวงมากกว่าใจที่ว่างเปล่า (สุภาษิต 5:15-23)

บทเดี่ยว ชุด "ปัญญาเริ่มต้นที่พระเจ้า" จากพระธรรมสุภาสิต ตอนที่ 14
 บทเรียนจากผู้คำประกันและมดขยัน
 พระธรรม สุภาสิต 6:1–11

“คนเกียจคร้านเอ๋ย ไปหามดไป พิจารณาหนทางของมัน และจงมีปัญญา”

(สุภาสิต 6:6)

ก่อนเริ่มต้น ขอให้หาที่เงียบสงบ สัก 20–30 นาที เปิดใจให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำ แล้วอ่านพระธรรมตอนนี้อย่างช้า ๆ เขียนคำตอบลงในช่องว่างที่จัดไว้ในแต่ละขั้นตอน เพื่อให้การเดี่ยวครั้งนี้เป็นการสนทนาจริงระหว่างเรากับพระเจ้า

1. อ่านพระวจนะ พระธรรมกล่าวว่าอะไร?

อ่านสุภาสิต 6:1–11 ช้า ๆ อย่างน้อย 2–3 รอบ ระหว่างอ่านให้สังเกตคำหรือภาพที่ปรากฏซ้ำ เช่น

- ผู้คำประกัน / ติดบ่วง / ติดกับ
- ถ่อมตัวลง / วังวอน
- ปลีกตัวจากภัย
- มด / พิจารณาหนทาง
- ปราศจากหัวหน้า
- คนเกียจคร้าน / นอนนานเท่าไร
- หลับนินทา เลื่องลือ
- ความจน / ความขัดสน

1. ข้อ 1–2 บรรยายสถานการณ์อะไรที่ทำให้คนหนึ่ง “ติดบ่วง” และ “ติดกับ”? เขาติดกับดักด้วยอะไร (สังเกตคำว่า “ปาก”)?

2. ข้อ 3–5 ให้คำสั่งเร้าด่วนที่ข้อเพื่อช่วยตัวเองให้พ้นภัย? เปรียบการปลีกตัวกับสัตว์อะไร 2 ชนิด?

3. ข้อ 6–8 ส่งผู้ฟังไปเรียนรู้จากมด มดมีคุณสมบัติอะไรที่น่าสังเกต แม้ “ปราศจากหัวหน้า เจ้าหน้าที่ หรือผู้ปกครอง”?

4. ข้อ 9–10 ใช้คำซ้ำแบบใดเพื่อบรรยายความเกียจคร้าน (“หลับนิด เค็มน้อย...”) ? สังเกตจังหวะของถ้อยคำ

5. ข้อ 11 เปรียบความจนกับอะไร 2 อย่าง? ภาพเหล่านี้สื่อถึงความเร็วและความรุนแรงของผลที่ตามมาอย่างไร?

2. พิจารณาพระวณะ พระเจ้ากำลังบอกอะไรกับเรา?

อ่านตอนนี้อีกครั้ง คราวนี้ไม่ถามเพียงว่า “พระธรรมหมายความว่าอะไร” แต่ถามว่า “พระเจ้ากำลังเปิดเผยอะไรเกี่ยวกับพระองค์และชีวิตของเรา?” ให้พิจารณา 3 ประเด็นต่อไปนี้

เกี่ยวกับพระเจ้า

แม้ตอนนี้จะไม่กล่าวถึงพระเจ้าโดยตรง แต่สะท้อนความจริงว่าปัญญาของพระเจ้าครอบคลุมเรื่องธรรมดาสามัญของชีวิต เช่น การเงินและนิสัยการทำงาน รวมทั้งเรื่อง “ฝ่ายวิญญาณ” ด้วย สิ่งนี้บอกอะไรเกี่ยวกับขอบเขตที่พระเจ้าทรงสนพระทัยในชีวิตเรา?

เกี่ยวกับมนุษย์

ทั้งสองสถานการณ์ในตอนนี้ คือการค้าประกำโดยไม่คิด และความเกียจคร้าน มีจุดร่วมกันอะไร ในเรื่อง การมองไม่เห็นผลระยะยาวของการตัดสินใจในปัจจุบัน?

เกี่ยวกับชีวิต

เหตุใดผู้เขียนจึงส่งคนเกียจคร้านไปเรียนจาก “มด” แทนที่จะสอนตรง ๆ? การเรียนรู้จากธรรมชาติแบบนี้สอนอะไรเกี่ยวกับที่มาของปัญญา?

ประเด็นสำคัญคือ ทั้งสองสถานการณ์ในตอนนี้ ไม่ว่าจะเป็นการค้าประกันโดยไม่คิด หรือความเกียจคร้าน ล้วนเป็นเรื่องของ “การไม่เตรียมพร้อมล่วงหน้า” คนที่ค้าประกันไม่ได้คิดถึงผลที่ตามมา ก่อนตกลง ส่วนคนเกียจคร้านไม่ได้เตรียมเสบียงไว้ล่วงหน้าเหมือนมด ปัญญาตามพระคัมภีร์จึง คือ การมองการณ์ไกลและเตรียมพร้อมสำหรับอนาคต ไม่ปล่อยให้ปัจจุบันที่สบายใจกลายเป็นกับดักของวันข้างหน้า

3. สำรวจชีวิต พระวอนะกำลังเปิดโปงอะไรในตัวเรา?

นี่คือส่วนที่สำคัญที่สุดของการเฝ้าเดี่ยว เพราะพระวอนะไม่ได้ถูกมอบให้เราเพียงเพื่อใช้ประเมินคนอื่น ให้ถามตัวเราเองอย่างตรงไปตรงมา

1. เราเคยตัดสินใจอะไรอย่างรีบร้อนโดยไม่คิดถึงผลระยะยาว จนภายหลังต้อง “ติดบ่วง” หรือไม่?

2. มีพื้นที่ใดในชีวิตที่เรากำลัง “หลบหนี เคลิ้มหนอย” ทั้งที่ควรลงมือทำอย่างจริงจัง?

3. เรากำลังเตรียมพร้อมสำหรับอนาคตเหมือนมด ทั้งด้านการเงิน สุขภาพ ความสัมพันธ์ หรือฝ่ายวิญญาณ หรือกำลังผัดวันประกันพรุ่งอยู่?

4. ถ้าเรากำลัง “ติดกับ” อยู่ในสถานการณ์ใดตอนนี้ เรากล้าที่จะ “ถ่อมตัวลง” และรีบแก้ไขหรือไม่?

5. ความขัดสนแบบใดที่อาจ “มาหาเรา” ถ้าเรายังคงเพิกเฉยต่อสิ่งที่ควรทำในวันนี้?

4. อธิษฐานตอบสนอง เราจะตอบพระเจ้าอย่างไร?

ให้สิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผยในขั้นตอนที่ 3 เป็นจุดเริ่มต้นของคำอธิษฐาน ทูลขอพระเจ้าประทานสติ ปัญญาให้เราองการณ์ไกล เตรียมพร้อมสำหรับอนาคตเหมือนมด และประทานความกล้าที่จะแก้ไข สถานการณ์ที่เรา กำลังติดบ่วงอยู่โดยไม่รีรอ

5. นำไปปฏิบัติ วันนี้เราจะทำอะไร?

การเฝ้าเดี่ยวที่ดีต้องจบด้วย “การเชื่อฟังที่ตรวจสอบได้” เขียนเพียง 1 เรื่องที่จะนำไปปฏิบัติวันนี้

พระวาทะที่ได้รับ

สิ่งที่พระเจ้าทรงเตือนเรา

การตอบสนองที่เจาะจงของเราวันนี้ (การกระทำเดียวที่ตรวจสอบได้)

ข้อควรตระหนักว่า ปัญหาคือการมองการณ์ไกลก่อนที่จะกลายเป็นกับดักของอนาคต
(สุภาษิต 6:1-11)

บทเดี่ยว ชุด "ปัญญาเริ่มต้นที่พระเจ้า" จากพระธรรมสุภาจิต ตอนที่ 15
เจ็ดสิ่งซึ่งพระยาห์เวห์ทรงเกลียดชัง
พระธรรม สุภาจิต 6:12–19

“มีหกสิ่งซึ่งพระยาห์เวห์ทรงเกลียด มีเจ็ดสิ่งซึ่งเป็นที่น่าเกลียดน่าชัง”

(สุภาจิต 6:16)

ก่อนเริ่มต้น ขอให้หาที่เงียบสงบ สัก 20–30 นาที เปิดใจให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำ แล้วอ่านพระธรรมตอนนี้อย่างช้า ๆ เขียนคำตอบลงในช่องว่างที่จัดไว้ในแต่ละขั้นตอน เพื่อให้การเดี่ยวครั้งนี้เป็นการสนทนาจริงระหว่างเรากับพระเจ้า

1. อ่านพระวจนะ พระธรรมกล่าวว่าอะไร?

อ่านสุภาจิต 6:12–19 ช้า ๆ อย่างน้อย 2–3 รอบ ระหว่างอ่านให้สังเกตคำหรือภาพที่ปรากฏซ้ำ เช่น

- คนถ้อย คนเลว / วาจาคดๆ
- ขยิบตา / นิ้วชี้
- คิดประดิษฐ์ความชั่ว / หว่านความแตกร้า
- ความหยนยะฉับพลัน / ไม่มีทางแก้ไข
- พระยาห์เวห์ทรงเกลียด / น่าเกลียดน่าชัง
- ดวงตายโส / ลิ่นมูสา
- มือที่เข่นฆ่า / ใจที่คิดแผนเลวร้าย
- พยานเท็จ / ความแตกร้าในหมู่พี่น้อง

1. ข้อ 12–14 บรรยายลักษณะของ “คนถ้อย คนเลว” ผ่านอวัยวะที่ส่วน (ตา เท้า นิ้ว ใจ)? แต่ละส่วนแสดงอาการอย่างไร?

2. ข้อ 14 บอกว่าใจของเขา “คิดประดิษฐ์ความชั่วร้าย” และ “หว่านความแตกร้า” คำว่า “หว่าน” สื่อถึงอะไร?

3. ข้อ 15 ให้ผลลัพธ์อะไรตามมา และเน้นย้ำด้วยคำใด (ฉบับพลัน / ไม่มีทางแก้ไข)?

4. ข้อ 16–19 ระบุ 7 สิ่งที่พระเจ้าทรงเกลียดชัง ลองแบ่งกลุ่มดูว่ามีสิ่งเกี่ยวกับคำพูด ที่สิ่งเกี่ยวกับการกระทำ และที่สิ่งเกี่ยวกับใจ

5. สิ่งใดในรายการทั้ง 7 ที่ปรากฏซ้ำเป็นข้อสรุปของรายการ (ข้อ 19)? เหตุใดผู้เขียนจึงเน้นย้ำสิ่งนี้เป็นพิเศษ?

2. พิจารณาพระวณะ พระเจ้ากำลังบอกอะไรกับเรา?

อ่านตอนนี้อีกครั้ง คราวนี้ไม่ถามเพียงว่า “พระธรรมหมายความว่าอะไร” แต่ถามว่า “พระเจ้ากำลังเปิดเผยอะไรเกี่ยวกับพระองค์และชีวิตของเรา?” ให้พิจารณา 3 ประเด็นต่อไปนี้

เกี่ยวกับพระเจ้า

การที่พระคัมภีร์ระบุรายการเฉพาะเจาะจงถึงสิ่งที่ “พระยาห์เวห์ทรงเกลียด” เปิดเผยอะไรเกี่ยวกับพระลักษณะทางศีลธรรมของพระเจ้าที่มีความรู้สึกริ๊งจิ้งต่อความชั่ว?

เกี่ยวกับมนุษย์

รายการทั้ง 7 เริ่มจาก “ดวงตายโส” (ข้อในใจ) และจบด้วย “คนที่หวนความแตกร้างในหมู่พี่น้อง” (ผลกระทบต่อชุมชน) ลำดับนี้สอนอะไรเกี่ยวกับวิธีที่บาปภายในลุกลามไปทำลายความสัมพันธ์ภายนอก?

เกี่ยวกับชีวิต

เหตุใดพระเจ้าจึงทรงเกลียดชัง “คนที่หว่านความแตกร้างในหมู่พี่น้อง” เป็นพิเศษ ซึ่งปรากฏซ้ำทั้งในข้อ 14 และ 19? สิ่งนี้บอกอะไรเกี่ยวกับคุณค่าของความสัมพันธ์ในชุมชนแห่งความเชื่อ?

ประเด็นสำคัญคือ รายการทั้ง 7 สิ่งไม่ได้เรียงแบบสุ่ม แต่เคลื่อนจากภายในสู่ภายนอก เริ่มจากตา (สิ่งที่ใจให้คุณค่า) ลิ้น (สิ่งที่ใจพูดออกมา) มือและเท้า (สิ่งที่ใจนำไปสู่การกระทำ) จนถึงผลกระทบสุดท้ายคือความแตกร้างในชุมชน บาปจึงไม่เคยหยุดอยู่แค่ตัวบุคคล แต่ลุกลามออกไปทำร้ายความสัมพันธ์รอบข้างเสมอ นี่คือเหตุผลที่พระเจ้าทรงเกลียดชังสิ่งเหล่านี้อย่างรุนแรง เพราะบาปที่ดูเหมือนเป็นเรื่องส่วนตัวไม่เคยอยู่แค่กับเราคนเดียว

3. สำรวจชีวิต พระวอนะกำลังเปิดโปงอะไรในตัวเรา?

นี่คือส่วนที่สำคัญที่สุดของการเฝ้าเดี่ยว เพราะพระวอนะไม่ได้ถูกมอบให้เราเพียงเพื่อใช้ประเมินคนอื่น ให้ถามตัวเราเองอย่างตรงไปตรงมา

1. ในรายการทั้ง 7 สิ่ง มีข้อใดที่เราารู้สึกสะดุดใจเป็นพิเศษ เพราะเห็นเงาของตัวเองอยู่ในนั้น?

2. เราเคย “หว่านความแตกร้าง” ในคริสตจักร ครอบครัว หรือที่ทำงาน ผ่านคำพูดหรือการกระทำ โดยตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ตาม หรือไม่?

3. “ดวงตายโส” หรือความหยิ่งผยอง กำลังแสดงออกในชีวิตเราผ่านทัศนคติต่อคนรอบข้างอย่างไร?

4. เท้าของเรา “รีบวิ่งไปสู่ความชั่ว” ในเรื่องใดหรือไม่ สิ่งที่เรากระตือรือร้นจะทำ ทั้งที่รู้ว่าไม่ถูกต้อง?

5. ถ้าพระเจ้าทรงมองเข้าไปในใจเราตอนนี้ พระองค์จะทรงเห็นสิ่งใดในรายการทั้ง 7 นี้บ้าง?

4. อธิษฐานตอบสนอง เราจะตอบพระเจ้าอย่างไร?

ให้สิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผยในขั้นตอนที่ 3 เป็นจุดเริ่มต้นของคำอธิษฐาน ทูลขอพระเจ้าทรงตรวจสอบใจเรา และเปิดเผยว่ามีสิ่งใดในรายการทั้ง 7 นี้ซ่อนอยู่ในตัวเรา ขอทรงชำระใจ ลึ้น และการกระทำของเราให้บริสุทธิ์ และช่วยให้เราเป็นผู้สร้างสันติ อย่าได้เป็นผู้หวนความแค้น

5. นำไปปฏิบัติ วันนี้เราจะทำอะไร?

การเฝ้าเดี่ยวที่ดีต้องจบด้วย “การเชื่อฟังที่ตรวจสอบได้” เขียนเพียง 1 เรื่องที่จะนำไปปฏิบัติวันนี้

พระวาทะที่ได้รับ

สิ่งที่พระเจ้าทรงเตือนเรา

การตอบสนองที่เจาะจงของเราวันนี้ (การกระทำเดียวที่ตรวจสอบได้)

ข้อควรตระหนักว่า บาปที่ดูเหมือนเป็นเรื่องส่วนตัวไม่เคยอยู่แค่กับเราคนเดียว มันลุกลามไปทำร้ายคนรอบข้างเสมอ (สุภาษิต 6:12-19)

บทเดี่ยว ชุด "ปัญญาเริ่มต้นที่พระเจ้า" จากพระธรรมสุภาจิต ตอนที่ 16
บัญญัติของพ่อแม่คือประทีป
พระธรรม สุภาจิต 6:20–26

“บัญญัติเป็นประทีป และคำสอนเป็นแสงสว่าง และคำตักเตือนเพื่อการสั่งสอนเป็นทางแห่งชีวิต”

(สุภาจิต 6:23)

ก่อนเริ่มต้น ขอให้หาที่เงียบสงบ สัก 20–30 นาที เปิดใจให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำ แล้วอ่านพระธรรมตอนนี้อย่างช้า ๆ เขียนคำตอบลงในช่องว่างที่จัดไว้ในแต่ละขั้นตอน เพื่อให้การเดี่ยวครั้งนี้เป็นการสนทนาจริงระหว่างเรากับพระเจ้า

1. อ่านพระวจนะ พระธรรมกล่าวว่าอะไร?

อ่านสุภาจิต 6:20–26 ช้า ๆ อย่างน้อย 2–3 รอบ ระหว่างอ่านให้สังเกตคำหรือภาพที่ปรากฏซ้ำ เช่น

- เฝ้ารักษาบัญญัติ / อย่าละทิ้งคำสอน
- พันไว้ที่ใจ / ผูกไว้รอบคอ
- เดิน / นอน / ตื่น
- ประทีป / แสงสว่าง / ทางแห่งชีวิต
- หญิงชั่ว / ลิ่นพะเน้าพะนอ
- ประารถนาความงาม / ตาเจ้าชู้
- หญิงโสเภณี / หญิงเล่นชู้

1. ข้อ 20–21 สั่งให้ทำอะไรกับบัญญัติของพ่อแม่ 2 อย่าง? ภาพนี้สื่อถึงความใกล้ชิดแบบใด?

2. ข้อ 22 บรรยายว่าคำสอนจะติดตามเราในช่วงเวลาใดของวัน 3 ช่วง? แต่ละช่วงเวลาคำสอนทำหน้าที่อะไร (นำ/เฝ้า/พูดกับ)?

3. ข้อ 23 เปรียบบัญญัติ คำสอน และคำตักเตือน กับภาพอะไร 3 อย่าง?

4. ข้อ 24–25 เตือนให้ระวังอะไรจากหญิงสำสอน 2 ด้าน (คำพูด/รูปลักษณ์)?

5. ข้อ 26 เปรียบเทียบอะไรกับอะไร? ความแตกต่างของ “ราคา” ในข้อนี้สำคัญอย่างไร?

2. พิจารณาพระวณะ พระเจ้ากำลังบอกอะไรกับเรา?

อ่านตอนนี้อีกครั้ง คราวนี้ไม่ถามเพียงว่า “พระธรรมหมายความว่าอะไร” แต่ถามว่า “พระเจ้ากำลังเปิดเผยอะไรเกี่ยวกับพระองค์และชีวิตของเรา?” ให้พิจารณา 3 ประเด็นต่อไปนี้

เกี่ยวกับพระเจ้า

ข้อ 23 เปรียบบัญญัติของพระเจ้ากับ “ประทีป” และ “แสงสว่าง” สิ่งนี้บอกอะไรเกี่ยวกับหน้าที่ของพระวณะเป็นแสงที่ช่วยให้เรามองเห็นทาง?

เกี่ยวกับมนุษย์

ข้อ 22 บรรยายว่าคำสอนติดตามเราตลอดเวลา ทั้งเดิน นอน และตื่น เหตุใดคำสอนที่ “อยู่กับเราตลอดเวลา” จึงสำคัญกว่าคำสอนที่เรานึกถึงเป็นครั้งคราว?

เกี่ยวกับชีวิต

ข้อ 26 เปรียบเทียบ “ราคา” ระหว่างหญิงโสเภณีกับหญิงเล่นขู้ สิ่งล่อลวงที่ดูเหมือนราคาถูกในตอนแรก แท้จริงแล้วอาจมีราคาที่แพงกว่าที่คิดอย่างไร?

ประเด็นสำคัญคือ ข้อ 22 พรรณนาบัญญัติของพระเจ้าว่าทำหน้าที่เหมือนเพื่อนร่วมทางตลอด 24 ชั่วโมง คำสอนที่ “นำเรา” เมื่อเดิน “เฝ้าเรา” เมื่อนอน และ “พูดกับเรา” เมื่อตื่น คือภาพของพระ

วณะที่ซึมซาบเข้าไปในทุกจังหวะของชีวิต อย่าให้เป็นเพียงความรู้ที่เก็บไว้ในหัว การป้องกันจากสิ่งล่อลวงในข้อ 24–26 จึงมาจากการมีแสงสว่างที่ส่องนำทางอยู่ตลอดเวลา

3. สำนวนชีวิต พระวณะกำลังเปิดโปงอะไรในตัวเรา?

นี่คือส่วนที่สำคัญที่สุดของการเฝ้าเดี่ยว เพราะพระวณะไม่ได้ถูกมอบให้เราเพียงเพื่อใช้ประเมณคนอื่นให้ถามตัวเราเองอย่างตรงไปตรงมา

1. บัญญัติของพระเจ้า “นำเรา” เมื่อเราตัดสินใจ “เฝ้าเรา” เมื่อเราพักผ่อน และ “พูดกับเรา” เมื่อเราเริ่มต้นวันใหม่ จริงหรือไม่?

2. เรากำลังปล่อยให้พระวณะเป็น “ประทีป” ส่องนำทางในการตัดสินใจประจำวัน หรือเปิดใช้เฉพาะเวลาเข้าโบสถ์?

3. มีความงามหรือสิ่งดึงดูดใดในชีวิตที่เรากำลังปรารถนาในใจ ทั้งที่รู้ว่าอาจนำไปสู่อันตราย?

4. เราเคยประเมิน “ราคา” ของการทำความบาปต่ำเกินไป ทั้งที่จริงแล้วอาจต้องแลกด้วยสิ่งที่มีค่ามากกว่านั้นหรือไม่?

5. เราให้บัญญัติของพระเจ้า “พันไว้ที่ใจ” และ “ผูกไว้รอบคอ” มากเพียงใด เป็นสิ่งที่แยกออกจากตัวเราได้ง่าย หรือเป็นส่วนหนึ่งของตัวตนเรา?

4. อธิษฐานตอบสนอง เราจะตอบพระเจ้าอย่างไร?

ให้สิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผยในขั้นตอนที่ 3 เป็นจุดเริ่มต้นของคำอธิษฐาน ทูลขอพระเจ้าทรงให้พระ
วณะของพระองค์เป็นประทีปส่องนำทางเราในทุกช่วงเวลาของวัน และขอทรงปกป้องเราจากสิ่ง
ล่อลวงที่ดูเหมือนราคาถูกแต่แท้จริงแล้วมีราคาแพงยิ่งกว่าที่เราคาดคิด

5. นำไปปฏิบัติ วันนี้เราจะทำอะไร?

การเฝ้าเดี่ยวที่ดีต้องจบด้วย “การเชื่อฟังที่ตรวจสอบได้” เขียนเพียง 1 เรื่องที่จะนำไปปฏิบัติวันนี้

พระวณะที่ได้รับ

สิ่งที่พระเจ้าทรงเตือนเรา

การตอบสนองที่เจาะจงของเราวันนี้ (การกระทำเดียวที่ตรวจสอบได้)

ข้อควรตรึงใจว่า พระวณะที่แท้จริงเป็นแสงที่ส่องนำทุกก้าวของชีวิต (สุภาษิต 6:20–26)

บทเดี่ยว ชุด "ปัญญาเริ่มต้นที่พระเจ้า" จากพระธรรมสุภาจิต ตอนที่ 17
ไฟในอก: ราคาของการล่วงประเวณี
พระธรรม สุภาจิต 6:27–35

“ชายที่ล่วงประเวณี ย่อมไม่มีสามัญสำนึก ใครทำอย่างนั้นก็ทำลายตนเอง”

(สุภาจิต 6:32)

ก่อนเริ่มต้น ขอให้หาที่เงียบสงบ สัก 20–30 นาที เปิดใจให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำ แล้วอ่านพระธรรมตอนนี้อย่างช้า ๆ เขียนคำตอบลงในช่องว่างที่จัดไว้ในแต่ละขั้นตอน เพื่อให้การเดี่ยวครั้งนี้เป็นการสนทนาจริงระหว่างเรากับพระเจ้า

1. อ่านพระวจนะ พระธรรมกล่าวว่าอะไร?

อ่านสุภาจิต 6:27–35 ช้า ๆ อย่างน้อย 2–3 รอบ ระหว่างอ่านให้สังเกตคำหรือภาพที่ปรากฏซ้ำ เช่น

- หอบไฟไว้ที่อก / เดินบนถ่านที่ลุกโพลง
- เข้าหาภรรยาของเพื่อนบ้าน
- ขโมย / ขำระคินเจ็ดเท่า
- ไม่มีสามัญสำนึก / ทำลายตนเอง
- แผล / ความอับยศ
- ความหวงแหน / วันแห่งการแก้แค้น
- ไม่รับค่าทำขวัญ

1. ข้อ 27–28 ใช้คำถามเชิงวาทศิลป์ 2 ข้อเกี่ยวกับไฟและถ่านที่ลุกโพลง คำตอบที่ชัดเจนของคำถามเหล่านี้คืออะไร?

2. ข้อ 29 นำภาพจากข้อ 27–28 มาเปรียบกับอะไร? การเปรียบเทียบนี้สื่อว่าผลของการล่วงประเวณีเป็นแบบใด?

3. ข้อ 30–31 เปรียบเทียบขโมยที่ขโมยเพราะหิวกับใคร? เหตุใดสังคมจึงมีท่าทีต่อขโมยอ่อนปรนกว่า?

4. ข้อ 32–33 บรรยายผลของการล่วงประเวณีต่อตัวผู้กระทำเองอย่างไรบ้าง (3 อย่าง)?

5. ข้อ 34–35 บรรยายปฏิกิริยาของสามีที่ถูกล่วงละเมิดอย่างไร? เหตุใดจึง “ไม่รับค่าทำขวัญใดๆ”?

2. พิจารณาพระวณะ พระเจ้ากำลังบอกอะไรกับเรา?

อ่านตอนนี้อีกครั้ง คราวนี้ไม่ถามเพียงว่า “พระธรรมหมายความว่าอะไร” แต่ถามว่า “พระเจ้ากำลังเปิดเผยอะไรเกี่ยวกับพระองค์และชีวิตของเรา?” ให้พิจารณา 3 ประเด็นต่อไปนี้

เกี่ยวกับพระเจ้า

ตอนนี้ไม่ได้อธิบายผลของบาปในเชิงนามธรรม แต่ใช้ภาพที่เป็นกฎธรรมชาติ คือไฟย่อมเผาไหม้ สิ่งนี้สะท้อนหลักการที่พระเจ้าทรงวางไว้ในโลกว่าการกระทำความผิดย่อมมีผลตามมาเสมอ สิ่งนี้บอกอะไรเกี่ยวกับความยุติธรรมที่ฝังอยู่ในระเบียบของพระเจ้า?

เกี่ยวกับมนุษย์

เหตุใดผู้เขียนจึงเปรียบเทียบขโมยที่ขโมยเพราะความจำเป็นกับคนที่ล่วงประเวณี ซึ่งไม่มีความจำเป็นอันใดเลย? ความแตกต่างนี้เผยอะไรเกี่ยวกับความร้ายแรงของบาปที่มาจากความปรารถนามากกว่าความจำเป็น?

เกี่ยวกับชีวิต

ข้อ 33 กล่าวว่า “ความอภัยจะลบล้างไม่ได้เลย” นี่ต่างจากการทำผิดที่สามารถชดใช้คืนได้ เหมือนขโมยที่จ่ายคืนเจ็ดเท่าในข้อ 31 อย่างไร? อะไรทำให้บาปบางอย่างทิ้งร่องรอยที่ลบไม่ออก?

ประเด็นสำคัญคือ ภาพไฟในข้อ 27–28 ทรงพลังเพราะมันเป็นกฎธรรมชาติที่ปฏิเสธไม่ได้ ไม่มีใครถามว่า “ทำไมไฟถึงเผาไหม้” เพราะมันเป็นธรรมชาติของไฟ ในทำนองเดียวกัน ผลของการล่วงประเวณีก็เป็นผลตามธรรมชาติที่ติดมากับการกระทำนั้นเสมอ คำถามจึง คือ “เหตุใดจึงคิดจะหอบไฟไว้ที่อกตั้งแต่แรก”

3. สำนวนชีวิต พระวณะกำลังเปิดโปงอะไรในตัวเรา?

นี่คือส่วนที่สำคัญที่สุดของการเฝ้าเดี่ยว เพราะพระวณะไม่ได้ถูกมอบให้เราเพียงเพื่อใช้ประณามคนอื่น ให้ถามตัวเราเองอย่างตรงไปตรงมา

1. มี “ไฟ” ไດในชีวิตเราที่เรากำลังหอบไว้ที่อก โดยคิดว่าจะไม่ถูกเผาไหม้?

2. เราเคยประเมินความเสี่ยงของการกระทำบางอย่างต่ำเกินไป เหมือนคิดว่าตนเองจะเป็นข้อยกเว้นจากกฎธรรมชาติหรือไม่?

3. มีความสัมพันธ์หรือขอบเขตใดที่เรากำลังเดินเข้าใกล้ โดยคิดว่า “แค่ครั้งเดียวคงไม่เป็นไร”?

4. เราตระหนักถึงความร้ายแรงของบาปที่ทิ้งร่องรอยลบไม่ออก มากพอที่จะหลีกเลี่ยงตั้งแต่ต้นหรือไม่?

5. ถ้าให้ประเมินชีวิตเราตอนนี้ตรงไปตรงมา มีพื้นที่ใดที่เรากำลัง “เล่นกับไฟ” อยู่หรือไม่?

4. อธิษฐานตอบสนอง เราจะตอบพระเจ้าอย่างไร?

ให้สิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผยในขั้นตอนที่ 3 เป็นจุดเริ่มต้นของคำอธิษฐาน ทูลขอพระเจ้าประทานสติ ปัญญาให้เรามองเห็นผลที่ตามมาของการกระทำอย่างชัดเจน ก่อนที่จะสายเกินไป และขอทรงช่วยให้เราหลีกเลี่ยงการเล่นกับไฟตั้งแต่ต้น

5. นำไปปฏิบัติ วันนี้เราจะทำอะไร?

การเฝ้าเดี่ยวที่ดีต้องจบด้วย “การเชื่อฟังที่ตรวจสอบได้” เขียนเพียง 1 เรื่องที่จะนำไปปฏิบัติวันนี้

พระวอนะที่ได้รับ

สิ่งที่พระเจ้าทรงเตือนเรา

การตอบสนองที่เจาะจงของเราวันนี้ (การกระทำเดียวที่ตรวจสอบได้)

ข้อควรตระหนักว่า คำถามคือ “เหตุใดจึงคิดจะเล่นกับไฟตั้งแต่แรก” (สุภาษิต 6:27–35)

บทเฝ้าเดี่ยว ชุด "ปัญญาเริ่มต้นที่พระเจ้า" จากพระธรรมสุภาษิต ตอนที่ 18
 เรื่องเล่าเตือนใจ: ชายหนุ่มผู้ขาดสามัญสำนึก
 พระธรรม สุภาษิต 7:1–27

“อย่าให้ใจของเจ้าหันไปตามทางของนาง อย่าหลงอยู่ในวิถีของนาง”

(สุภาษิต 7:25)

ก่อนเริ่มต้น ขอให้หาที่เงียบสงบ สัก 20–30 นาที เปิดใจให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำ แล้วอ่านพระธรรมตอนนี้อย่างช้า ๆ ตอนนี้อยาวและเป็นเรื่องเล่า จึงควรอ่านให้จบเป็นเรื่องราวก่อนตอบคำถาม เขียนคำตอบลงในช่องว่างที่จัดไว้ในแต่ละขั้นตอน เพื่อให้การเฝ้าเดี่ยวครั้งนี้เป็นการสนทนาจริงระหว่างเรากับพระเจ้า

1. อ่านพระวจนะ พระธรรมกล่าวว่าอะไร?

อ่านสุภาษิต 7:1–27 ช้า ๆ อย่างน้อย 2–3 รอบ ระหว่างอ่านให้สังเกตคำหรือภาพที่ปรากฏซ้ำ เช่น

- รักษาถ้อยคำ / แก้วตาของเจ้า
- พี่สาว / ญาติสนิท
- ชายหนุ่ม / ไม่มีสามัญสำนึก
- โพล์เพล้ / กลางคืน / ความมืด
- แต่งตัวอย่างโสเภณี / หัวใจเจ้าเลห์
- คำเชิญชวน / คำพูดพะเน้าพะนอ
- วัว / กวาง / นก
- ทางไปสู่แดนคนตาย

1. ข้อ 1–5 เป็นคำนำก่อนเข้าเรื่องเล่า ฟอสส์ให้ทำอะไรกับคำสอนของตน และให้เรียกปัญญาด้วยคำเรียกแบบใด (ข้อ 4)? เหตุใดจึงใช้คำเรียกที่เป็นเครือญาติ?

2. ข้อ 6–9 บรรยายฉากอย่างไร ใครเป็นผู้สังเกตการณ์ ชายหนุ่มมีลักษณะอย่างไร (ข้อ 7) และเขากำลังเดินไปที่ใดในเวลาใด?

3. ข้อ 10–13 บรรยายหญิงที่มาพบเขาอย่างไร ทั้งรูปลักษณ์ พฤติกรรม และท่าทีของนาง?

4. ข้อ 14–20 เป็นคำพูดชักชวนของหญิง สังเกตว่านางใช้เหตุผลอะไรบ้างเพื่อสร้างความมั่นใจให้ชายหนุ่ม ทั้งเรื่องศาสนา ความสะดวกสบาย และความปลอดภัย

5. ข้อ 21–23 เปรียบชายหนุ่มกับสัตว์ 3 ชนิด มีอะไรบ้าง และแต่ละภาพสื่อถึงอะไร?

6. ข้อ 24–27 เป็นคำเตือนสรุปของผู้เขียน บ้านของนางถูกเปรียบเป็นอะไรในข้อ 27?

2. พิจารณาพระวณะ พระเจ้ากำลังบอกอะไรกับเรา?

อ่านตอนนี้อีกครั้ง คราวนี้ไม่ถามเพียงว่า “พระธรรมหมายความว่าอะไร” แต่ถามว่า “พระเจ้ากำลังเปิดเผยอะไรเกี่ยวกับพระองค์และชีวิตของเรา?” ให้พิจารณา 3 ประเด็นต่อไปนี้

เกี่ยวกับพระเจ้า

ข้อ 1–5 เชื่อมโยงการรักษาคำสอนของพระเจ้ากับการมี “ความสัมพันธ์” กับปัญญา โดยเรียกเป็น “พี่สาว” และ “ญาติสนิท” สิ่งนี้บอกอะไรเกี่ยวกับวิธีที่พระเจ้าทรงต้องการให้เราสัมพันธ์กับปัญญาของพระองค์?

เกี่ยวกับมนุษย์

ข้อ 7 บรรยายชายหนุ่มว่า “ไม่มีสามัญสำนึก” ตั้งแต่ก่อนที่เขาจะพบหญิงคนนั้นด้วยซ้ำ เขาเดินเข้าใกล้อันตรายตั้งแต่ยังไม่มีใครมาล่อลวงเขาเลย สิ่งนี้เผยความจริงอะไรเกี่ยวกับการล้มลงในบาปที่มักเริ่มต้นก่อนช่วงเวลาของการล่อลวงจริง ๆ?

เกี่ยวกับชีวิต

ข้อ 21–23 ใช้ภาพสัตว์ที่เดินเข้าสู่ความตายโดย “ไม่รู้ตัว” ทั้งวัว กวาง และนก สัตว์เหล่านี้ไม่ได้โง่ แต่ถูกหลอกล่อจนมองไม่เห็นอันตราย ชีวิตที่ขาดสามัญสำนึกฝ่ายวิญญาณต่างจากชีวิตที่มีปัญญาป้องกันตัวไว้ล่วงหน้าอย่างไร?

ประเด็นสำคัญคือ จุดพลิกผันที่แท้จริงของเรื่องนี้ไม่ได้อยู่ที่ฉากหญิงคนนั้นชักชวน แต่อยู่ที่ข้อ 8–9 ตั้งแต่ก่อนที่นางจะปรากฏตัว ชายหนุ่ม “กำลังผ่านไปตามถนนใกล้หัวมุมไปบ้านของนาง” ในเวลาพลบค่ำ เขาเลือกเดินเข้าใกล้อันตรายด้วยเท้าของตัวเองก่อนที่การล่อลวงจะเริ่มต้นด้วยซ้ำ นี่คือการเรียนที่ลึกซึ้งที่สุดของเรื่องเล่านี้ การป้องกันตัวจากบาปที่แท้จริงไม่ได้เกิดขึ้นในช่วงเวลาแห่งการล่อลวง แต่เกิดขึ้นก่อนหน้านั้นนานแล้ว ในการเลือกว่าเราจะเดินเข้าใกล้ “หัวมุมถนน” นั้นหรือไม่

3. สำรวจชีวิต พระวณะกำลังเปิดโปงอะไรในตัวเรา?

นี่คือส่วนที่สำคัญที่สุดของการเฝ้าเดี่ยว เพราะพระวณะไม่ได้ถูกมอบให้เราเพียงเพื่อใช้ประเมินคนอื่นให้ถามตัวเราเองอย่างตรงไปตรงมา

1. มี “หัวมุมถนน” ไດในชีวิตเราที่เรากำลังเดินเข้าใกล้โดยไม่จำเป็น ทั้งที่รู้ว่าเสี่ยงต่อการถูกล่อลวง?

2. เราเคยหาเหตุผลมาสนับสนุนการตัดสินใจที่เสี่ยง เหมือนหญิงในเรื่องที่อ้างเหตุผลทางศาสนาและความสะดวกสบายมาชักชวนหรือไม่?

3. เรารู้จักสัญญาณเตือนของตัวเอง ทั้งเวลา สถานที่ อารมณ์ หรือสถานการณ์ ที่มักนำเราเข้าใกล้การตัดสินใจผิดพลาดหรือไม่?

4. เรากำลังปฏิบัติต่อปัญญาของพระเจ้าเหมือน “ฟีสาว” หรือ “ญาติสนิท” ที่ใกล้ชิดสนิทสนม หรือเป็นเพียงกฎที่อยู่ห่างไกล?

5. ถ้าให้มองย้อนกลับไปในชีวิต มีครั้งใดที่เราเหมือนชายหนุ่มในเรื่องนี้ เดินเข้าใกล้อันตรายที่ละก้าว โดยไม่รู้ตัว? เราเรียนรู้อะไรจากประสบการณ์นั้น?

4. อธิษฐานตอบสนอง เราจะตอบพระเจ้าอย่างไร?

ให้สิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผยในขั้นตอนที่ 3 เป็นจุดเริ่มต้นของคำอธิษฐาน ทูลขอพระเจ้าประทานสามัญสำนึกฝ่ายวิญญาณให้เรา ช่วยให้เรามองเห็นและหลีกเลี่ยง “ห้วงมณน” ที่เสี่ยงอันตรายตั้งแต่เนิ่น ๆ และขอทรงให้ปัญญาของพระองค์เป็นเหมือนญาติสนิทที่เราไว้วางใจและใกล้ชิดเสมอ

5. นำไปปฏิบัติ วันนี้เราจะทำอะไร?

การเฝ้าเดี่ยวที่ดีต้องจบด้วย “การเชื่อฟังที่ตรวจสอบได้” เขียนเพียง 1 เรื่องที่จะนำไปปฏิบัติวันนี้

พระวณะที่ได้รับ

สิ่งที่พระเจ้าทรงเตือนเรา

การตอบสนองที่เจาะจงของเราวันนี้ (การกระทำเดียวที่ตรวจสอบได้)

ข้อควรตระหนักว่า การป้องกันตัวจากบาปที่แท้จริงเกิดขึ้นก่อนช่วงเวลาแห่งการล่อลวงนานแล้ว ใน การเลือกว่าเราจะเดินเข้าใกล้อันตรายหรือไม่ (สุภาษิต 7:1-27)

บทเดี่ยว ชุด "ปัญญาเริ่มต้นที่พระเจ้า" จากพระธรรมสุภาษิต ตอนที่ 19
ปัญญาร้องเรียกอีกครั้ง คุณค่าเหนือกว่าทับทิม
พระธรรม สุภาษิต 8:1–11

“ปัญญาดีกว่าทับทิม และทุกสิ่งที่เจ้าปรารถนาเปรียบกับปัญญาไม่ได้เลย”

(สุภาษิต 8:11)

ก่อนเริ่มต้น ขอให้หาที่เงียบสงบ สัก 20–30 นาที เปิดใจให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำ แล้วอ่านพระธรรมตอนนี้อย่างช้า ๆ เขียนคำตอบลงในช่องว่างที่จัดไว้ในแต่ละขั้นตอน เพื่อให้การเดี่ยวครั้งนี้เป็นการสนทนาจริงระหว่างเรากับพระเจ้า

1. อ่านพระวจนะ พระธรรมกล่าวว่าอะไร?

อ่านสุภาษิต 8:1–11 ช้า ๆ อย่างน้อย 2–3 รอบ ระหว่างอ่านให้สังเกตคำหรือภาพที่ปรากฏซ้ำ เช่น

- ร้องเรียก / เปล่งเสียง
- ยอดสูง / ข้างทาง / ประตูหน้าเมือง
- คนรู้น้อย / คนโง่
- สิ่งที่มีเกียรติ / ความจริง
- ชอบธรรม / ไม่บิดผัน
- คำสั่งสอนแทนเงิน / ความรู้แทนทองคำ
- ทับทิม / ปรารถนา

1. ข้อ 1–3 บรรยายว่าปัญญาร้องเรียกอยู่ที่ใดบ้าง? สังเกตว่าสถานที่เหล่านี้คล้ายกับตอนใดในบทที่ 1 (ข้อ 1:20–21)

2. ข้อ 4–5 ปัญญาเรียกใครเป็นกลุ่มเป้าหมาย และเรียกร้องให้พวกเขาทำอะไร?

3. ข้อ 6–9 ปัญญาบรรยายคุณสมบัติของคำพูดตนเองอย่างไร? (สังเกตคำว่า “ความจริง” “ชอบธรรม” “ไม่บิดผัน”)

4. ข้อ 10–11 สั่งให้ “รับ” อะไรแทนเงินและทองคำ? เหตุผลที่ให้มาคืออะไร?

5. เปรียบเทียบตอนนี้กับ 1:20–33 ที่เราเรียนไปแล้ว มีอะไรที่เหมือนกัน และมีอะไรที่ต่างกัน ทั้งโทนเสียงและเนื้อหา?

2. พิจารณาพระวณะ พระเจ้ากำลังบอกอะไรกับเรา?

อ่านตอนนี้อีกครั้ง คราวนี้ไม่ถามเพียงว่า “พระธรรมหมายความว่าอะไร” แต่ถามว่า “พระเจ้ากำลังเปิดเผยอะไรเกี่ยวกับพระองค์และชีวิตของเรา?” ให้พิจารณา 3 ประเด็นต่อไปนี้

เกี่ยวกับพระเจ้า

ปัญญาในตอนนี้นำเราสู่คำว่าปากของนาง “จะพูดความจริง” เสมอ (ข้อ 7) และ “ไม่บิดผันหรือตลบตะแลง” (ข้อ 8) นี่สะท้อนพระลักษณะของพระเจ้าเองในเรื่องความจริงและความซื่อตรงอย่างไร?

เกี่ยวกับมนุษย์

เหตุใดปัญญาจึงต้อง “ร้องเรียก” ข้าแล้วข้าเล่าในที่สาธารณะ เหมือนในบทที่ 1 แทนที่จะรอให้คนมาหา? สิ่งนี้บอกอะไรเกี่ยวกับความพยายามของพระเจ้าที่จะเข้าถึงมนุษย์?

เกี่ยวกับชีวิต

ข้อ 10–11 เปรียบปัญญากับเงิน ทองคำ และทับทิม เหมือนในบทที่ 3 เหตุใดผู้เขียนสุภาษิตจึงย้ำเรื่องนี้ซ้ำหลายครั้งตลอดทั้งเล่ม?

ประเด็นสำคัญคือ ตอนนี้เป็นการย้อนกลับมาที่เริ่มของบทที่ 1 อีกครั้ง แต่คราวนี้เสียงเรียกของปัญญาไม่ได้มาพร้อมกับคำเตือนถึงภัยพิบัติเหมือนใน 1:24–32 แต่เต็มไปด้วยคำมั่นสัญญาเชิงบวกเกี่ยวกับคุณค่าของปัญญา การที่พระคัมภีร์ย้ำเรื่องนี้ซ้ำหลายครั้งเป็นการเน้นย้ำว่าปัญญาคือค่าที่จะแสวงหาซ้ำแล้วซ้ำเล่า เพราะใจมนุษย์มักลืมหันเหไปหาสิ่งอื่นที่ดูเหมือนมีค่ากว่าในขณะนั้น

3. สำรวจชีวิต พระวณะกำลังเปิดโปงอะไรในตัวเรา?

นี่คือส่วนที่สำคัญที่สุดของการเฝ้าเดี่ยว เพราะพระวณะไม่ได้ถูกมอบให้เราเพียงเพื่อใช้ประเมินคนอื่นให้ตามตัวเราเองอย่างตรงไปตรงมา

1. เรายังจำได้หรือไม่ว่าทำไมปัญญาจึง “ล้ำค่ากว่าทับทิม” ในชีวิตของเรา หรือความจริงข้อนี้จางหายไปแล้วในความยุ่งเหยิงของชีวิตประจำวัน?

2. เราเป็นคน “รู้น้อย” หรือ “คนโง่” ในความหมายของข้อ 5 หรือไม่ คือคนที่ยังไม่ได้เรียนรู้ที่จะฟังปัญญาของพระเจ้าอย่างจริงจัง?

3. คำพูดของเราสะท้อนความจริงและความซื่อตรงแบบที่ปัญญาประกาศไว้ในข้อ 6–9 มากน้อยเพียงใด?

4. เราให้ “การรับปัญญา” มีความสำคัญเทียบเท่ากับการหาเงินและทองคำในชีวิตประจำวันหรือไม่?

5. ถ้าปัญญากำลังร้องเรียกเราซ้ำแล้วซ้ำเล่าในที่ที่เราอยู่ทุกวัน เรากำลังได้ยินเสียงนั้นหรือไม่?

4. อธิษฐานตอบสนอง เราจะตอบพระเจ้าอย่างไร?

ให้สิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผยในขั้นตอนที่ 3 เป็นจุดเริ่มต้นของคำอธิษฐาน ทูลขอพระเจ้าทรงเปิดหูฝ่ายวิญญาณของเราให้ได้ยินเสียงเรียกของปัญหาที่ตั้งอยู่รอบตัวเรา และช่วยให้เราให้คุณค่าแก่ปัญหาของพระองค์เหนือกว่าทรัพย์สมบัติใด ๆ ในโลกนี้

5. นำไปปฏิบัติ วันนี้เราจะทำอะไร?

การเฝ้าเดี่ยวที่ดีต้องจบด้วย “การเชื่อฟังที่ตรวจสอบได้” เขียนเพียง 1 เรื่องที่จะนำไปปฏิบัติวันนี้

พระวจนะที่ได้รับ

สิ่งที่พระเจ้าทรงเตือนเรา

การตอบสนองที่เจาะจงของเราวันนี้ (การกระทำเดียวที่ตรวจสอบได้)

ข้อควรตระหนักว่า ปัญหาไม่เคยหยุดร้องเรียก คำถามคือใจของเรายังไวต่อการได้ยินเสียงนั้นอยู่หรือไม่ (สุภาพิต 8:1–11)

บทเดี่ยว ชุด "ปัญญาเริ่มต้นที่พระเจ้า" จากพระธรรมสุภาจิต ตอนที่ 20
 ของประธานจากปัญญา: สง่าราศีและความยุติธรรม
 พระธรรม สุภาจิต 8:12–21

“ข้าพเจ้ารักคนที่รักข้าพเจ้า และคนที่เสาะหาข้าพเจ้าอย่างตั้งใจก็จะพบข้าพเจ้า”

(สุภาจิต 8:17)

ก่อนเริ่มต้น ขอให้หาที่เงียบสงบ สัก 20–30 นาที เปิดใจให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำ แล้วอ่านพระธรรมตอนนี้อย่างช้า ๆ เขียนคำตอบลงในช่องว่างที่จัดไว้ในแต่ละขั้นตอน เพื่อให้การเดี่ยวครั้งนี้เป็นการสนทนาจริงระหว่างเรากับพระเจ้า

1. อ่านพระวจนะ พระธรรมกล่าวว่าอะไร?

อ่านสุภาจิต 8:12–21 ช้า ๆ อย่างน้อย 2–3 รอบ ระหว่างอ่านให้สังเกตคำหรือภาพที่ปรากฏซ้ำ เช่น

- ความสุขุม / ความเฉลียวฉลาด
- ความยำเกรงพระยาห์เวห์ / เกลียดชัง
- คำแนะนำ / สติปัญญา / พลัง
- กษัตริย์ / ผู้ครอบครอง / เจ้านาย
- รัก / เสาะหา / พบ
- ความมั่งคั่ง / เกียรติ
- ทางแห่งความชอบธรรม
- คลังทรัพย์

1. ข้อ 12–14 ปัญญาบรรยายตัวเองว่ามีคุณสมบัติอะไรบ้าง? สังเกตความแตกต่างระหว่าง “ความรู้” “ความรอบรู้” และ “พลัง”

2. ข้อ 13 นิยาม “ความยำเกรงพระยาห์เวห์” ว่าคืออะไร? สิ่งที่ปัญญา “เกลียด” มีอะไรบ้าง 4 อย่าง?

3. ข้อ 15–16 กล่าวว่าใครปกครองและตรากฎหมายโดยอาศัยปัญญา? สิ่งนี้บอกอะไรเกี่ยวกับความเชื่อมโยงระหว่างปัญญากับการปกครองที่ยุติธรรม?

4. ข้อ 17 เป็นคำสัญญาแบบใด เงื่อนไขคืออะไร และผลลัพธ์คืออะไร?

5. ข้อ 18–21 ปัญญาสัญญาอะไรแก่ผู้ที่รักเธอบ้าง (4 อย่าง)?

2. พิจารณาพระวณะ พระเจ้ากำลังบอกอะไรกับเรา?

อ่านตอนนี้อีกครั้ง คราวนี้ไม่ถามเพียงว่า “พระธรรมหมายความว่าอะไร” แต่ถามว่า “พระเจ้ากำลังเปิดเผยอะไรเกี่ยวกับพระองค์และชีวิตของเรา?” ให้พิจารณา 3 ประเด็นต่อไปนี้

เกี่ยวกับพระเจ้า

ข้อ 15–16 เชื่อมโยงปัญญากับผู้นำและกษัตริย์ที่ปกครองอย่างยุติธรรม สิ่งนี้บอกอะไรเกี่ยวกับพระทัยของพระเจ้าต่อการปกครองและความยุติธรรมในสังคม?

เกี่ยวกับมนุษย์

ข้อ 13 นิยาม “ความยำเกรงพระยาห์เวห์” ผ่านสิ่งที่เกลียดชัง แทนที่จะนิยามผ่านสิ่งที่รักเพียงอย่างเดียว เหตุใดการนิยามผ่านสิ่งที่ปฏิเสธจึงสำคัญพอ ๆ กับสิ่งที่ยอมรับ?

เกี่ยวกับชีวิต

ข้อ 18 กล่าวถึง “ความมั่งคั่งและเกียรติ” ที่มาจากปัญญา แต่ข้อ 19 บอกว่าผลของปัญญา “ดีกว่าทองคำ” ความมั่งคั่งที่มาจากปัญญาแตกต่างจากความมั่งคั่งที่มาจากทางลัดอย่างไร?

ประเด็นสำคัญคือ ตอนนี้ขยายขอบเขตของปัญญาจากชีวิตส่วนตัวไปสู่พื้นที่สาธารณะ ทั้งการปกครอง กฎหมาย และความยุติธรรมในสังคม (ข้อ 15–16) ปัญญาของพระเจ้าจึงเป็นรากฐานที่

สังคมทั้งสังคมควรถูกสร้างขึ้นบนนั้น ผู้นำ ผู้ปกครอง และผู้มีอำนาจทุกระดับล้วนต้องการปัญญานี้ เพื่อปกครองอย่างยุติธรรม

3. สำรวจชีวิต พระวณะกำลังเปิดโปงอะไรในตัวเรา?

นี่คือส่วนที่สำคัญที่สุดของการเฝ้าเดี่ยว เพราะพระวณะไม่ได้ถูกมอบให้เราเพียงเพื่อใช้ประเมิณคนอื่น ให้ถามตัวเราเองอย่างตรงไปตรงมา

1. เรากำลังแสวงหาปัญญา “อย่างตั้งใจ” ตามสัญญาในข้อ 17 หรือเพียงหวังว่าปัญญาจะมาหาเราเอง ?

2. ถ้าเรามีบทบาทเป็นผู้นำในที่ใดก็ตาม ทั้งครอบครัว คริสตจักร หรือที่ทำงาน เรากำลังนำด้วยปัญญา ที่นำไปสู่ความยุติธรรม หรือด้วยผลประโยชน์ส่วนตัว?

3. สิ่งที่ปัญญา “เกลียด” ในข้อ 13 มีสิ่งใดที่เรากำลังยึดถืออยู่โดยไม่รู้ตัว?

4. เรากำลังไล่ตามความมั่งคั่งแบบทางลัด หรือแสวงหาความมั่งคั่งที่มาพร้อมกับความชอบธรรมตามทีปัญญาสัญญาไว้?

5. เราเชื่อจริง ๆ หรือไม่ว่าผลของปัญญา “ดีกว่าทองคำ”? ชีวิตประจำวันของเราสะท้อนความเชื่อนี้หรือไม่?

4. อธิษฐานตอบสนอง เราจะตอบพระเจ้าอย่างไร?

ให้สิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผยในขั้นตอนที่ 3 เป็นจุดเริ่มต้นของคำอธิษฐาน ทูลขอพระเจ้าประทานปัญญาให้เราแสวงหาพระองค์อย่างตั้งใจ และช่วยให้เราใช้อิทธิพลหรือบทบาทที่พระองค์ประทานให้ ไม่ว่าเล็กหรือใหญ่ เพื่อความยุติธรรมและความชอบธรรม

5. นำไปปฏิบัติ วันนี้เราจะทำอะไร?

การเฝ้าเดี่ยวที่ดีต้องจบด้วย “การเชื่อฟังที่ตรวจสอบได้” เขียนเพียง 1 เรื่องที่จะนำไปปฏิบัติวันนี้

พระวจนะที่ได้รับ

สิ่งที่พระเจ้าทรงเตือนเรา

การตอบสนองที่เจาะจงของเราวันนี้ (การกระทำเดียวที่ตรวจสอบได้)

ข้อควรตระหนักว่า ปัญญาของพระเจ้าเป็นรากฐานของความยุติธรรมในทุกพื้นที่ที่เรามีอิทธิพล
(สุภาษิต 8:12-21)

บทเฝ้าเดี่ยว ชุด "ปัญญาเริ่มต้นที่พระเจ้า" จากพระธรรมสุภาซิต ตอนที่ 21
ปัญญาที่อยู่กับพระเจ้าตั้งแต่ทรงสร้างโลก
พระธรรม สุภาซิต 8:22–31

“ข้าพเจ้าก็อยู่ข้างพระองค์แล้วเหมือนอย่างนายช่าง ข้าพเจ้าเป็นความปิตินดีประจำวันของพระองค์”

(สุภาซิต 8:30)

ก่อนเริ่มต้น ขอให้หาที่เงียบสงบ สัก 20–30 นาที เปิดใจให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำ แล้วอ่านพระธรรมตอนนี้อย่างช้า ๆ ตอนนี้เป็นบทกวีเทววิทยาที่ลึกซึ้งที่สุดตอนหนึ่งในสุภาซิต จึงควรอ่านช้ากว่าปกติ เขียนคำตอบลงในช่องว่างที่จัดไว้ในแต่ละขั้นตอน เพื่อให้การเฝ้าเดี่ยวครั้งนี้เป็นการสนทนาจริงระหว่างเรากับพระเจ้า

1. อ่านพระวจนะ พระธรรมกล่าวว่าอะไร?

อ่านสุภาซิต 8:22–31 ช้า ๆ อย่างน้อย 2–3 รอบ ระหว่างอ่านให้สังเกตคำหรือภาพที่ปรากฏซ้ำ เช่น

- ก่อน... / ตั้งแต่ดึกดำบรรพ์
- ถือกำเนิด / สถาปนา
- มหาสมุทร / ภูเขา / เนินเขา
- ฟ้าสวรรค์ / วาราก
- อยู่ที่นี่ / อยู่ข้างพระองค์
- นายช่าง / ความปิตินดี
- เปรมปรีย์

1. ข้อ 22–26 ใช้คำว่า “ก่อน” ซ้ำหลายครั้ง ปัญญาอยู่ “ก่อน” อะไรบ้าง? ลองไล่รายการดู

2. ข้อ 27–29 บรรยายว่าปัญญา “อยู่ที่นี่” ขณะพระเจ้าทรงทำอะไรบ้าง (4 การกระทำ)?

3. ข้อ 30 บรรยายความสัมพันธ์ระหว่างปัญญากับพระเจ้าด้วยคำว่าอะไร (นายช่าง ความปิติยินดี เปรมปรีย์)? คำเหล่านี้สื่อถึงความสัมพันธ์แบบใด?

4. ข้อ 31 ปัญญาเปรมปรีย์ใน “พิภพของพระองค์” และ “ในมนุษย์ทั้งหลาย” เหตุใดผู้เขียนจึงเชื่อมโยงปัญญากับความเปรมปรีย์ในมนุษย์?

5. ทั้งตอนนี้ (22–31) แตกต่างจากตอนก่อนหน้า (1–21) อย่างไรในแง่ของโทนเสียงและเนื้อหา?

2. พิจารณาพระวณะ พระเจ้ากำลังบอกอะไรกับเรา?

อ่านตอนนี้อีกครั้ง คราวนี้ไม่ถามเพียงว่า “พระธรรมหมายความว่าอะไร” แต่ถามว่า “พระเจ้ากำลังเปิดเผยอะไรเกี่ยวกับพระองค์และชีวิตของเรา?” ให้พิจารณา 3 ประเด็นต่อไปนี้

เกี่ยวกับพระเจ้า

ตอนนี้เป็นหนึ่งในบทกวีที่ลึกซึ้งที่สุดในพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับความสัมพันธ์ภายในพระเจ้าเอง ปัญญาอยู่ “ข้างพระองค์” ตั้งแต่ก่อนการทรงสร้าง เปรมปรีย์อยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์ทุกเวลา หลายประเพณีคริสเตียนได้เชื่อมโยงข้อความนี้กับยอห์น 1:1–3 ที่กล่าวถึงพระวาตะที่ทรงดำรงอยู่กับพระเจ้า ตั้งแต่ปฐมกาลและทรงเป็นผู้สร้างสรรค์สิ่ง แม้ในบริบทเดิมปัญญาในสุภาชีวิตเป็นภาพบุคคลาธิฐานของพระลักษณะพระเจ้า ความสัมพันธ์อันใกล้ชิดเปี่ยมความเปรมปรีย์ในตอนนี้ก็ชี้ให้เห็นพระลักษณะของพระเจ้าที่ทรงเป็นความสัมพันธ์ในพระองค์เองแม้ก่อนจะทรงสร้างสิ่งใดเลย

เกี่ยวกับมนุษย์

ข้อ 31 กล่าวว่าปัญญา “ปิติยินดีในมนุษย์ทั้งหลาย” สิ่งนี้บอกอะไรเกี่ยวกับคุณค่าของมนุษย์ในสายพระเนตรของพระเจ้า ตั้งแต่ก่อนที่มนุษย์จะสิ่งใดเพื่อพิสูจน์คุณค่าของตนเอง?

เกี่ยวกับชีวิต

การที่ปัญญามีบทบาทในการทรงสร้างทุกสิ่ง (ข้อ 27–29) หมายความว่าระเบียบและกฎเกณฑ์ที่ฝังอยู่ในจักรวาลล้วนสอดคล้องกับปัญญา เมื่อเราดำเนินชีวิตด้วยปัญญา เรากำลังใช้ชีวิตให้สอดคล้องกับความเป็นจริงของจักรวาลอย่างไร?

ประเด็นสำคัญคือ ข้อ 30–31 เปลี่ยนโทนของทั้งบทจากการสอนเชิงเหตุผลว่าทำไมปัญญาถึงมีค่าไปสู่ภาพความสัมพันธ์ที่เปี่ยมด้วยความปิตินดี ปัญญาไม่ได้เพียงมีประโยชน์ แต่เปรมปรีดิ์ ทั้งในพระเจ้าและในมนุษย์ นี่คือการเตือนใจว่าปัญญาของพระเจ้าเป็นส่วนหนึ่งของความสัมพันธ์แห่งความปิตินดีที่พระเจ้าทรงมีต่อโลกและต่อเราตั้งแต่แรกเริ่ม

3. สำรวจชีวิต พระวณะกำลังเปิดโปงอะไรในตัวเรา?

นี่คือส่วนที่สำคัญที่สุดของการเฝ้าเดี่ยว เพราะพระวณะไม่ได้ถูกมอบให้เราเพียงเพื่อใช้ประเมินคนอื่นให้ตามตัวเราเองอย่างตรงไปตรงมา

1. เรามองปัญญาของพระเจ้าเป็นเพียง “เครื่องมือ” เพื่อให้ชีวิตดีขึ้น หรือเป็นส่วนหนึ่งของความสัมพันธ์ที่เปี่ยมด้วยความปิตินดีกับพระเจ้า?

2. ความจริงที่ว่าพระเจ้าทรง “ปิตินดีในมนุษย์ทั้งหลาย” ตั้งแต่ก่อนการทรงสร้าง เปลี่ยนมุมมองของเราต่อคุณค่าของตัวเราเองอย่างไร?

3. เมื่อเราตัดสินใจเรื่องต่าง ๆ ในชีวิต เรากำลังพยายามใช้ชีวิตให้สอดคล้องกับระเบียบที่พระเจ้าทรงวางไว้ในจักรวาล หรือกำลังฝืนกระแสนั้นอยู่?

4. เราเคยประสบกับความปีติยินดีในการติดตามพระเจ้า เหมือนที่ปัญญาเปรมปรีดิ์อยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์ หรือรู้สึกว่าเป็นเพียงภาระ?

5. ถ้าปัญญาของพระเจ้าดำรงอยู่ก่อนทุกสิ่ง เรากำลังให้ปัญญานั้นเป็นรากฐานของการตัดสินใจในชีวิตเรา หรือให้เป็นเพียงส่วนเสริมท้ายสุด?

4. อธิษฐานตอบสนอง เราจะตอบพระเจ้าอย่างไร?

ให้สิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผยในขั้นตอนที่ 3 เป็นจุดเริ่มต้นของคำอธิษฐาน ทูลขอบคุณพระเจ้าที่ทรงปีติยินดีในตัวเราตั้งแต่ก่อนการทรงสร้าง และทูลขอให้ปัญญาของพระองค์เป็นรากฐานของทุกการตัดสินใจในชีวิตเรา

5. นำไปปฏิบัติ วันนี้เราจะทำอะไร?

การเฝ้าเดี่ยวที่ดีต้องจบด้วย “การเชื่อฟังที่ตรวจสอบได้” เขียนเพียง 1 เรื่องที่จะนำไปปฏิบัติวันนี้

พระวาทะที่ได้รับ

สิ่งที่พระเจ้าทรงเตือนเรา

การตอบสนองที่เจาะจงของเราวันนี้ (การกระทำเดียวที่ตรวจสอบได้)

ข้อควรตระหนักว่า ปัญญาของพระเจ้าเป็นส่วนหนึ่งของความสัมพันธ์แห่งความปีติยินดีที่พระองค์ทรงมีต่อเราตั้งแต่แรกเริ่ม (สุภาษิต 8:22-31)

บทเดี่ยว ชุด "ปัญญาเริ่มต้นที่พระเจ้า" จากพระธรรมสุภาจิต ตอนที่ 22
 ทางแห่งชีวิต หรือทางแห่งความตาย
 พระธรรม สุภาจิต 8:32–36

“คนที่พบข้าพเจ้า ก็พบชีวิต และได้ความโปรดปรานจากพระยาห์เวห์”

(สุภาจิต 8:35)

ก่อนเริ่มต้น ขอให้หาที่เงียบสงบ สัก 20–30 นาที เปิดใจให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำ แล้วอ่านพระธรรมตอนนี้อย่างช้า ๆ เขียนคำตอบลงในช่องว่างที่จัดไว้ในแต่ละขั้นตอน เพื่อให้การเดี่ยวครั้งนี้เป็นการสนทนาจริงระหว่างเรากับพระเจ้า

1. อ่านพระวจนะ พระธรรมกล่าวว่าอะไร?

อ่านสุภาจิต 8:32–36 ช้า ๆ อย่างน้อย 2–3 รอบ ระหว่างอ่านให้สังเกตคำหรือภาพที่ปรากฏซ้ำ เช่น

- บัดนี้จึงฟัง
- เป็นสุข (ปรากฏ 2 ครั้ง)
- เฝ้าที่ประตูรั้ว / คอยข้างประตูบ้าน
- พบข้าพเจ้า / พบชีวิต
- ความโปรดปราน
- ทำให้ตัวเองเจ็บ
- เกลียด / รักความมรณา

1. ข้อ 32 ใช้คำว่า “บัดนี้” เหตุใดปัญญาจึงเปลี่ยนน้ำเสียงมาเป็นการเรียกร้องให้ฟังอย่างเร่งด่วนในตอนท้ายบท?

2. ข้อ 32 และ 34 ทั้งสองข้อใช้คำว่าอะไรซ้ำกัน? ใครคือผู้ที่ “เป็นสุข” ในแต่ละข้อ?

3. ข้อ 34 บรรยายภาพคนที่ “เฝ้าอยู่ที่ประตูรั้ว” และ “คอยอยู่ข้างประตูบ้าน” ภาพนี้สื่อถึงความขยันหมั่นเพียรแบบใด?

4. ข้อ 35 เชื่อมโยง “การพบปัญญา” กับผลลัพธ์ 2 อย่าง คืออะไร?

5. ข้อ 36 ใช้คำที่ตรงข้ามกับข้อ 35 อย่างไร (พบ/ไม่พบ ชีวิต/ความตาย)? เหตุใดข้อสรุปจึงรุนแรงถึงขนาดนี้ (“รักความมรณา”)?

2. พิจารณาพระวณะ พระเจ้ากำลังบอกอะไรกับเรา?

อ่านตอนนี้อีกครั้ง คราวนี้ไม่ถามเพียงว่า “พระธรรมหมายความว่าอะไร” แต่ถามว่า “พระเจ้ากำลังเปิดเผยอะไรเกี่ยวกับพระองค์และชีวิตของเรา?” ให้พิจารณา 3 ประเด็นต่อไปนี้

เกี่ยวกับพระเจ้า

ข้อ 35 กล่าวว่าคนที่พบปัญญาจะ “ได้ความโปรดปรานจากพระยาห์เวห์” เชื่อมโยงการแสวงหาปัญญาเข้ากับความสัมพันธ์กับพระเจ้าโดยตรง สิ่งนี้บอกอะไรเกี่ยวกับที่มาแท้จริงของปัญญา แม้ตลอดทั้งบทจะพูดถึง “ปัญญา” ในฐานะผู้พูด?

เกี่ยวกับมนุษย์

ข้อ 36 กล่าวว่าคนที่ไม่พบปัญญา “ทำให้ตัวเองเจ็บ” สิ่งนี้ย้ำความจริงอะไรที่ปรากฏซ้ำหลายครั้งในสุภาษิต เรื่องผลตามธรรมชาติของการปฏิเสธปัญญา?

เกี่ยวกับชีวิต

ข้อ 34 ใช้ภาพคนที่ “เฝ้า” และ “คอย” ทุกวันที่ประตู ความแตกต่างระหว่างการแสวงหาปัญญาแบบสม่ำเสมอทุกวัน กับการแสวงหาแบบนี้ได้เป็นครั้งคราว ส่งผลต่อชีวิตฝ่ายวิญญาณอย่างไร?

ประเด็นสำคัญคือ ข้อ 36 ปิดท้ายทั้งบทด้วยถ้อยคำที่รุนแรงที่สุดในบทนี้ “ทุกคนที่เกลียดข้าพเจ้าก็รักความมรณา” นี่เป็นการชี้ให้เห็นว่าไม่มีจุดกึ่งกลางที่เป็นกลางระหว่างปัญญากับความตาย ทุกการเลือกที่จะเพิกเฉยต่อปัญญาไม่ได้เป็นเพียงการพลาดโอกาส แต่เป็นการเลือกเส้นทางตรงข้ามโดยไม่รู้ตัว นี่คือเหตุผลที่บทที่ 8 ทั้งบท ตั้งแต่การร้องเรียกในที่สาธารณะ ผลตอบแทนอันยิ่งใหญ่ และรากฐานจากการทรงสร้าง ล้วนมาบรรจบที่คำเชื้อเชิญเร่งด่วนข้อเดียวในตอนท้าย “บัดนี้จงฟังข้าพเจ้า”

3. สำรวจชีวิต พระวอนะกำลังเปิดโปงอะไรในตัวเรา?

นี่คือส่วนที่สำคัญที่สุดของการเฝ้าเดี่ยว เพราะพระวอนะไม่ได้ถูกมอบให้เราเพียงเพื่อใช้ประเมิณคนอื่น ให้ถามตัวเราเองอย่างตรงไปตรงมา

1. เรากำลัง “เฝ้าอยู่ที่ประตู” ของปัญญาทุกวัน หรือมาเยี่ยมเป็นครั้งคราวเมื่อนึกขึ้นได้?

2. ถ้าให้ประเมินตรงไปตรงมา เรากำลังอยู่ฝ่ายที่ “พบปัญญาและพบชีวิต” หรือฝ่ายที่กำลัง “ทำให้ตัวเองเจ็บ” โดยไม่รู้ตัว?

3. มีพื้นที่ใดในชีวิตที่เรา กำลังเพิกเฉยต่อคำสั่งสอนของพระเจ้า ทั้งที่ได้ยินคำเตือนแล้วหลายครั้ง?

4. เราเข้าใจถึงความจริงจังของข้อ 36 มากเพียงใด ว่าการปฏิเสธปัญญาเป็นการเลือกเส้นทางตรงข้ามกับชีวิต?

5. หลังจากเรียนรู้ทั้งบทที่ 8 (ตอนที่ 19–22) เราได้รับการเปลี่ยนแปลงอะไรบ้างในความเข้าใจเรื่องปัญญาของพระเจ้า?

4. อธิษฐานตอบสนอง เราจะตอบพระเจ้าอย่างไร?

ให้สิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผยในขั้นตอนที่ 3 เป็นจุดเริ่มต้นของคำอธิษฐาน ทูลขอพระเจ้าทรงช่วยให้เราเป็นคนที่ “เฝ้าอยู่ที่ประตู” ของปัญญาทุกวัน และขอทรงเตือนใจเราเสมอว่าไม่มีจุดกึ่งกลางที่เป็นกลางระหว่างการแสวงหาปัญญากับการเดินสู่ความตาย

5. นำไปปฏิบัติ วันนี้เราจะทำอะไร?

การเฝ้าเดี่ยวที่ดีต้องจบด้วย “การเชื่อฟังที่ตรวจสอบได้” เขียนเพียง 1 เรื่องที่จะนำไปปฏิบัติวันนี้

พระวอนะที่ได้รับ

สิ่งที่พระเจ้าทรงเตือนเรา

การตอบสนองที่เจาะจงของเราวันนี้ (การกระทำเดียวที่ตรวจสอบได้)

ข้อควรตระหนักว่า ไม่มีจุดกึ่งกลางที่เป็นกลาง การเพิกเฉยต่อปัญญาคือการเลือกเส้นทางตรงข้ามกับชีวิตโดยไม่รู้ตัว (สุภาษิต 8:32–36)

บทเดี่ยว ชุด "ปัญญาเริ่มต้นที่พระเจ้า" จากพระธรรมสุภาษิต ตอนที่ 23
ปัญญาสร้างบ้านและจัดงานเลี้ยง
พระธรรม สุภาษิต 9:1-6

“จงทั้งความรู้้น้อยเสีย และมีชีวิตอยู่ ดำเนินในทางของความรอบรู้นั้นเถิด”

(สุภาษิต 9:6)

ก่อนเริ่มต้น ขอให้หาที่เงียบสงบ สัก 20-30 นาที เปิดใจให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำ แล้วอ่านพระธรรมตอนนี้อย่างช้า ๆ เขียนคำตอบลงในช่องว่างที่จัดไว้ในแต่ละขั้นตอน เพื่อให้การเดี่ยวครั้งนี้เป็นการสนทนาจริงระหว่างเรากับพระเจ้า

1. อ่านพระวจนะ พระธรรมกล่าวว่าอะไร?

อ่านสุภาษิต 9:1-6 ช้า ๆ อย่างน้อย 2-3 รอบ ระหว่างอ่านให้สังเกตคำหรือภาพที่ปรากฏซ้ำ เช่น

- สร้างบ้าน / เสาเจ็ดต้น
- ฆ่าสัตว์ / ผสมเหล้าองุ่น / จัดโต๊ะ
- สาวใช้ / ร้องเรียก
- คนรู้น้อย / ไม่มีสามัญสำนึก
- มารับประทาน / ต้ม
- ทั้งความรู้้น้อย / มีชีวิตอยู่
- ทางของความรอบรู้

1. ข้อ 1 บรรยายว่าปัญญาได้ “สร้างบ้าน” และทำ “เสาเจ็ดต้น” ตัวเลข 7 ในพระคัมภีร์มักสื่อถึงอะไร?

2. ข้อ 2 บรรยายการเตรียมงานเลี้ยงอย่างไร (3 ขั้นตอน)?

3. ข้อ 3 ปัญญาส่งใครออกไปร้องเรียก และร้องเรียกจากที่ใด?

4. ข้อ 4–5 คำเชื่อเชิญของปัญญามีใจความว่าอะไร? สังเกตความแตกต่างจากการร้องเรียกในบทที่ 1 และ 8 ที่เน้นคำเตือนและคุณค่า ตอนนี้เน้นอะไรแทน?

5. ข้อ 6 ให้คำสั่ง 3 อย่าง (ทั้ง/มีชีวิตอยู่/ดำเนิน) คำสั่งเหล่านี้เชื่อมโยงกันอย่างไร?

2. พิจารณาพระวณะ พระเจ้ากำลังบอกอะไรกับเรา?

อ่านตอนนี้อีกครั้ง คราวนี้ไม่ถามเพียงว่า “พระธรรมหมายความว่าอะไร” แต่ถามว่า “พระเจ้ากำลังเปิดเผยอะไรเกี่ยวกับพระองค์และชีวิตของเรา?” ให้พิจารณา 3 ประเด็นต่อไปนี้

เกี่ยวกับพระเจ้า

ภาพของปัญญาที่เตรียม “งานเลี้ยง” และเชื่อเชิญทุกคนมาร่วมรับประทาน สะท้อนพระทัยของพระเจ้าที่ทรงเตรียมสิ่งดีไว้อย่างครบถ้วนก่อนจะทรงเรียกเราเข้ามา สิ่งนี้สะท้อนถึงพระคุณของพระเจ้าอย่างไร?

เกี่ยวกับมนุษย์

คำเชื่อเชิญในข้อ 4–5 เปิดกว้างสำหรับ “คนรู้น้อย” และ “ผู้ที่ไม่สามัญสำนึก” นี่บอกอะไรเกี่ยวกับเงื่อนไขในการเข้าสู่ปัญญา ว่าจุดเริ่มต้นคือการยอมรับว่าตนเองขาดปัญญา?

เกี่ยวกับชีวิต

ข้อ 6 เชื่อมโยง “การทั้งความรู้้น้อย” กับ “การมีชีวิตอยู่” ปัญญาในตอนนี้ไม่ได้นำเสนอเป็นทางเลือกเสริม แต่เป็นเรื่องของความเป็นความตาย เหมือนที่ปรากฏชัดตลอดทั้งเล่ม เหตุใดพระคัมภีร์จึงเชื่อมโยงปัญญากับชีวิตอย่างแนบแน่นเช่นนี้?

ประเด็นสำคัญคือ ตอนนี้เป็นครั้งแรกในหนังสือสภาคิตที่ปัญญาไม่ได้เพียง “พูด” แต่ “กระทำ” เธอสร้างบ้าน ฆ่าสัตว์ ผสมเหล้าองุ่น จัดโต๊ะ และส่งผู้รับใช้ออกไป ทุกอย่างเสร็จสมบูรณ์ก่อนที่คำเชื้อเชิญจะถูกส่งออกไปด้วยซ้ำ ปัญญาจึงไม่ได้เรียกร้องให้เราทำอะไรมาสมทบ เพียงแค่เรียกร้องให้เรา “มา” และ “ฟัง” ความรู้น้อยของเราไว้เบื้องหลัง นี่คือภาพของพระคุณที่ครบถ้วนก่อนการตอบสนองของเรา

3. สำรวจชีวิต พระวณะกำลังเปิดโปงอะไรในตัวเรา?

นี่คือส่วนที่สำคัญที่สุดของการเฝ้าเดี่ยว เพราะพระวณะไม่ได้ถูกมอบให้เราเพียงเพื่อใช้ประเมิณคนอื่น ให้ถามตัวเราเองอย่างตรงไปตรงมา

1. เรามาหาปัญญาของพระเจ้าด้วยท่าทีของคน “รู้น้อย” ที่ยอมรับว่าต้องการความช่วยเหลือ หรือด้วยท่าทีของคนที่คิดว่าตนเองฉลาดพออยู่แล้ว?

2. เรากำลัง “ทิ้งความรู้น้อย” ของเราไว้เบื้องหลังจริงหรือไม่ หรือยังคงยึดติดกับวิธีคิดแบบเดิมที่ไม่เกิดผล?

3. งานเลี้ยงที่พระเจ้าทรงเตรียมไว้ให้เรา ทั้งพระวณะ ชุมชนแห่งความเชื่อ และพระคุณ เรากำลังมารับประทานอย่างเต็มที่ หรือเพียงมองผ่านหน้าต่างจากภายนอก?

4. มีใครในชีวิตเราที่พระเจ้าอาจทรงใช้เป็น “สาวใช้” ที่ส่งคำเชื้อเชิญมาถึงเรา แต่เรายังไม่ได้ตอบรับ?

5. เราเข้าใจหรือไม่ว่าคำเชื้อเชิญของปัญญาไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าเราสมควรได้รับหรือไม่ แต่ขึ้นอยู่กับว่าเรายอมรับคำเชื้อเชิญนั้นหรือไม่?

4. อธิษฐานตอบสนอง เราจะตอบพระเจ้าอย่างไร?

ให้สิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผยในขั้นตอนที่ 3 เป็นจุดเริ่มต้นของคำอธิษฐาน ทูลขอบคุณพระเจ้าที่ทรงเตรียมทุกสิ่งไว้อย่างครบถ้วนก่อนที่เรารู้ตัวด้วยซ้ำ ทูลขอกำลังใจที่จะทิ้งความรู้น้อยของเราไว้เบื้องหลัง และมารับส่วนในงานเลี้ยงแห่งปัญญาที่พระองค์ทรงเตรียมไว้อย่างเต็มที่

5. นำไปปฏิบัติ วันนี้เราจะทำอะไร?

การเฝ้าเดี่ยวที่ดีต้องจบด้วย “การเชื่อฟังที่ตรวจสอบได้” เขียนเพียง 1 เรื่องที่จะนำไปปฏิบัติวันนี้

พระวจนะที่ได้รับ

สิ่งที่พระเจ้าทรงเตือนเรา

การตอบสนองที่เจาะจงของเราวันนี้ (การกระทำเดียวที่ตรวจสอบได้)

ข้อควรตระหนักว่า ปัญญาไม่ได้เรียกร้องให้เราทำอะไรมาสมทบ เพียงเรียกร้องให้เราและทั้งความรู้
น้อยไว้เบื้องหลัง (สุภาษิต 9:1-6)

บทเดี่ยว ชุด "ปัญญาเริ่มต้นที่พระเจ้า" จากพระธรรมสุภาจิต ตอนที่ 24
 คนเยาะเย้ยกับคนมีปัญญา
 พระธรรม สุภาจิต 9:7-12

“ความยำเกรงพระยาห์เวห์เป็นที่เริ่มต้นของปัญญา และการรู้จักองค์บริสุทธิ์เป็นความรอบรู้”

(สุภาจิต 9:10)

ก่อนเริ่มต้น ขอให้หาที่เงียบสงบ สัก 20-30 นาที เปิดใจให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำ แล้วอ่านพระธรรมตอนนี้อย่างช้า ๆ เขียนคำตอบลงในช่องว่างที่จัดไว้ในแต่ละขั้นตอน เพื่อให้การเฝ้าเดี่ยวครั้งนี้เป็นการสนทนาจริงระหว่างเรากับพระเจ้า

1. อ่านพระวจนะ พระธรรมกล่าวว่าอะไร?

อ่านสุภาจิต 9:7-12 ช้า ๆ อย่างน้อย 2-3 รอบ ระหว่างอ่านให้สังเกตคำหรือภาพที่ปรากฏซ้ำ เช่น

- ว่ากล่าว / ตักเตือน
- คนชอบเยาะเย้ย / คนมีปัญญา
- เกลียด / รัก
- คำสั่งสอน / เพิ่มพูนการเรียนรู้
- ความยำเกรงพระยาห์เวห์
- เริ่มต้นของปัญญา
- วันคืน / ปีเดือนแห่งชีวิต
- เพื่อตนเอง / ทนแต่ลำพัง

1. ข้อ 7-8 เปรียบเทียบผลของการตักเตือน “คนเยาะเย้ย” กับ “คนมีปัญญา” อย่างไร? ปฏิบัติของแต่ละฝ่ายต่างกันอย่างไร?

2. ข้อ 9 บรรยายว่าคนมีปัญญาและคนชอบธรรมตอบสนองต่อคำสั่งสอนอย่างไร? สังเกตคำว่า “ยิ่งขึ้น” และ “เพิ่มพูน”

3. ข้อ 10 ประกาศหลักการอะไรที่เราเคยเรียนไปแล้วในตอนที่ 1 (1:7)? ลองเปรียบเทียบสองข้อนี้ดู

4. ข้อ 11 ให้ผลลัพธ์อะไรจากปัญญา?

5. ข้อ 12 สรุปด้วยหลักการอะไรเกี่ยวกับความรับผิดชอบส่วนบุคคล ทั้งด้านปัญญาและการเยาะเย้ย?

2. พิจารณาพระวจนะ พระเจ้ากำลังบอกอะไรกับเรา?

อ่านตอนนี้อีกครั้ง คราวนี้ไม่ถามเพียงว่า “พระธรรมหมายความว่าอะไร” แต่ถามว่า “พระเจ้ากำลังเปิดเผยอะไรเกี่ยวกับพระองค์และชีวิตของเรา?” ให้พิจารณา 3 ประเด็นต่อไปนี้

เกี่ยวกับพระเจ้า

ข้อ 10 ย้ำหลักการเดียวกับ 1:7 อีกครั้งในตอนท้ายของหน่วยคำสอนทั้งหมด การที่พระคัมภีร์เปิดและปิดด้วยหลักการเดียวกันนี้ สื่อถึงอะไรเกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้าทรงต้องการให้เราจดจำมากที่สุดจากคำสอนทั้งหมดนี้?

เกี่ยวกับมนุษย์

ข้อ 7–9 แบ่งมนุษย์ออกเป็นสองกลุ่มอย่างชัดเจนตามการตอบสนองต่อคำตักเตือน อะไรคือความแตกต่างที่แท้จริงระหว่าง “คนเยาะเย้ย” กับ “คนมีปัญญา”?

เกี่ยวกับชีวิต

ข้อ 12 กล่าวว่าทั้งปัญญาและการเยาะเย้ยล้วนเป็นเรื่องส่วนบุคคลที่แต่ละคนต้องรับผิดชอบเอง สิ่งนี้ตัดข้อแก้ตัวอะไรออกไปเกี่ยวกับการโทษสถานการณ์หรือคนอื่นสำหรับการเลือกของเรา?

ประเด็นสำคัญคือ ข้อ 10 “ความยำเกรงพระยาห์เวห์เป็นที่เริ่มต้นของปัญญา” เป็นคำเดียวกันเกือบทุกคำกับข้อ 1:7 ที่เราเรียนในตอนที่ 1 นี้ เป็นโครงสร้างวรรณกรรมที่นักวิชาการเรียกว่า “อินคลูซิโอ” คือการใช้ประโยคเดียวกันเปิดและปิดหน่วยข้อความ เพื่อบอกผู้อ่านว่าทุกอย่างที่อยู่ระหว่างสองจุดนี้ ตั้งแต่บทที่ 1 ถึง 9 ทั้งหมด ล้วนขยายความหมายของประโยคเดียวกันนี้ ไม่ว่าจะเป็นคำเตือนภัยจากคนชั่ว การรักษาใจ การหลีกเลี่ยงหญิงล่อลวง หรือความยิ่งใหญ่ของปัญญาที่อยู่กับพระเจ้าตั้งแต่ทรงสร้างโลก ทั้งหมดล้วนหมุนรอบแกนเดียวกัน คือความยำเกรงพระเจ้าเป็นจุดเริ่มต้นของทุกสิ่ง

3. สำรวจชีวิต พระวอนะกำลังเปิดโปงอะไรในตัวเรา?

นี่คือส่วนที่สำคัญที่สุดของการเฝ้าเดี่ยว เพราะพระวอนะไม่ได้ถูกมอบให้เราเพียงเพื่อใช้ประเมิณคนอื่น ให้ถามตัวเราเองอย่างตรงไปตรงมา

1. ย้อนกลับไปตอนที่ 1 ของชุดนี้ (1:1-7) เราจำได้หรือไม่ที่เราตอบคำถามอะไรไว้เกี่ยวกับความยำเกรงพระเจ้า? หลังจากผ่านมา 24 ตอน คำตอบของเราเปลี่ยนไปอย่างไร?

2. เราตอบสนองต่อคำตักเตือนแบบ “คนมีปัญหา” ที่รักคนตักเตือน หรือแบบ “คนเยาะเย้ย” ที่เกลียดคนตักเตือน?

3. เรากำลัง “เพิ่มพูนการเรียนรู้” อย่างต่อเนื่อง หรือหยุดนิ่งอยู่กับความรู้เดิมที่มีอยู่แล้ว?

4. เรากำลังโทษสถานการณ์หรือคนอื่นสำหรับการขาดปัญญาในชีวิตเรา ทั้งที่ข้อ 12 บอกชัดว่าเป็นความรับผิดชอบส่วนบุคคล หรือไม่?

5. หลังจากเรียนจบหน่วยคำสอนบทที่ 1–9 ทั้งหมด เราจะสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้ทั้งหมดเป็นประโยคเดียวว่าอย่างไร?

4. อธิษฐานตอบสนอง เราจะตอบพระเจ้าอย่างไร?

ให้สิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผยในขั้นตอนที่ 3 เป็นจุดเริ่มต้นของคำอธิษฐาน ทูลขอพระเจ้าทรงตรวจดูใจเราว่าเราเป็นคนที่รักคำตักเตือนหรือเกลียดคำตักเตือน และทูลขอบคุณพระองค์สำหรับการเดินทางตลอด 24 ตอนที่ผ่านมา ขอให้ความยำเกรงพระเจ้ายังคงเป็นจุดเริ่มต้นของทุกสิ่งในชีวิตเราต่อไป

5. นำไปปฏิบัติ วันนี้เราจะทำอะไร?

การเฝ้าเดี่ยวที่ดีต้องจบด้วย “การเชื่อฟังที่ตรวจสอบได้” เขียนเพียง 1 เรื่องที่จะนำไปปฏิบัติวันนี้

พระวาทะที่ได้รับ

สิ่งที่พระเจ้าทรงเตือนเรา

การตอบสนองที่เจาะจงของเราวันนี้ (การกระทำเดียวที่ตรวจสอบได้)

ข้อควรตระหนักว่า ทุกสิ่งที่เราเรียนรู้ตลอดบทที่ 1–9 หมุนรอบแกนเดียวกัน คือความยำเกรงพระเจ้า เป็นจุดเริ่มต้นของทุกสิ่ง (สุภาษิต 9:7–12)

บทเฝ้าเดี่ยว ชุด "ปัญญาเริ่มต้นที่พระเจ้า" จากพระธรรมสุภาษิต ตอนที่ 25 (ปิดท้ายบทที่ 1-9)
นางโง่เขลาที่ร้องเรียกเช่นกัน
พระธรรม สุภาษิต 9:13-18

“น้ำที่ขโมยมาหวานดี และอาหารที่รับประทานในที่ลับก็อร่อย”

(สุภาษิต 9:17)

ก่อนเริ่มต้น ขอให้หาที่เงียบสงบ สัก 20-30 นาที เปิดใจให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำ ตอนนี้คือตอนสุดท้ายของหน่วยคำสอน สุภาษิต 1-9 ทั้งหมด ก่อนอ่านลองย้อนทบทวนสั้น ๆ ว่าเราได้เรียนรู้อะไรมาบ้างตลอด 24 ตอนที่ผ่านมา แล้วจึงอ่านพระธรรมตอนนี้อย่างช้า ๆ เขียนคำตอบลงในช่องว่างที่จัดไว้ในแต่ละขั้นตอน

1. อ่านพระวจนะ พระธรรมกล่าวว่าอะไร?

อ่านสุภาษิต 9:13-18 ช้า ๆ อย่างน้อย 2-3 รอบ แล้วย้อนอ่าน 9:1-6 (ตอนที่ 23) อีกครั้งเพื่อเปรียบเทียบ ระหว่างอ่านให้สังเกตคำหรือภาพที่ปรากฏซ้ำ เช่น

- หญิงโง่ / เสียงเอ็ดอึง
- นั้งที่ประตูบ้าน / ที่สูงของเมือง
- ร้องเรียกผู้ที่ผ่านไป
- คนรู้น้อย / ไม่มีสามัญสำนึก
- น้ำที่ขโมยมา / ที่ลับ
- ไม่ทราบ / คนตาย
- แदनคนตาย

1. เปรียบเทียบข้อ 14 กับข้อ 9:3 ในตอนที่แล้ว นางโง่เขลานั้นอยู่ที่ใด? สถานที่นี้เหมือนกับที่ปัญญาเย็นอยู่หรือไม่?

2. เปรียบเทียบคำร้องเรียกในข้อ 16 กับข้อ 9:4 ในตอนที่แล้ว คำพูดสองประโยคนี้นี้เหมือนกันแค่ไหน? เหตุใดผู้เขียนจึงจงใจใช้คำเดียวกัน?

3. ปัญญาเตรียม “งานเลี้ยง” ที่มีเนื้อสัตว์และเหล้าองุ่นที่ผสมอย่างพิถีพิถัน (9:2) ส่วนนางโง่เขลาเสนออะไรในข้อ 17? ความแตกต่างของ “อาหาร” ทั้งสองสื่อถึงอะไร?

4. ข้อ 17 ใช้คำว่า “ขโมยมา” และ “ในที่ลับ” เหตุใดสิ่งเหล่านี้จึงดูน่าดึงดูดมากกว่าสิ่งที่ได้มาอย่างเปิดเผยและถูกต้อง?

5. ข้อ 18 จบด้วยคำถามอะไร? เปรียบเทียบกับปลายทางของแขกที่ไปงานเลี้ยงของปัญญา (9:6 “มีชีวิตอยู่”)

2. พิจารณาพระวณะ พระเจ้ากำลังบอกอะไรกับเรา?

อ่านตอนนี้อีกครั้ง คราวนี้ไม่ถามเพียงว่า “พระธรรมหมายความว่าอะไร” แต่ถามว่า “พระเจ้ากำลังเปิดเผยอะไรเกี่ยวกับพระองค์และชีวิตของเรา?” ให้พิจารณา 3 ประเด็นต่อไปนี้

เกี่ยวกับพระเจ้า

ทั้งสองบทเชียวด้วยคำพูดที่แทบจะเหมือนกันทุกคำ พระเจ้าไม่ได้ทรงบังคับให้เราเลือกทางที่ถูกต้องด้วยการทำให้ทางเลือกอื่นดูแย่หรือไม่น่าสนใจ แต่ทรงให้เสรีภาพแท้จริงในการเลือก แม้จะหมายถึงความเสี่ยงที่เราจะเลือกผิด สิ่งนี้บอกอะไรเกี่ยวกับพระทัยของพระเจ้าที่เคาร์พเจตจำนงเสรีของมนุษย์?

เกี่ยวกับมนุษย์

เหตุใดของที่ “ขโมยมา” และกินใน “ที่ลับ” จึงมีเสน่ห์เฉพาะตัวที่ได้มาอย่างถูกต้องไม่มี? อะไรในธรรมชาติของมนุษย์ที่ทำให้สิ่งต้องห้ามดูน่าดึงดูดกว่า?

เกี่ยวกับชีวิต

นางโง่เขลาไม่ต้องเตรียมอะไรเลย ไม่ต้องสร้างบ้าน ไม่ต้องฆ่าสัตว์ ไม่ต้องจัดโต๊ะ เธอเพียงนั่งรอและร้องเรียก ความง่ายในการเข้าถึงทางแห่งความหายนะ เปรียบกับความตั้งใจที่ปัญญาทู่เมเตรียมงานเลี้ยง สอนอะไรเกี่ยวกับธรรมชาติที่แตกต่างกันของทั้งสองเส้นทาง?

ประเด็นสำคัญคือ ผู้เขียนจงใจให้ตอนนี้เป็นภาพสะท้อนกลับของตอนที่แล้วอย่างแม่นยำที่สุด ทั้งสถานที่ (ที่สูงของเมือง) และคำเชื้อเชิญ (ใครเป็นคนรู้น้อย ให้เขาหันเข้ามาที่นี่) เหมือนกันทุกคำ ความแตกต่างเดียวที่แยกทั้งสองเส้นทางออกจากกัน คือสิ่งที่อยู่เบื้องหลังคำเชื้อเชิญนั้น ปัญญาทู่เมเตรียมสิ่งที่ดีที่สุดด้วยความตั้งใจ ส่วนนางโง่เขลาไม่ได้เตรียมอะไรเลยนอกจากคำโกหกที่ว่าของขโมยนั้นหวานกว่า นี่คือการเตือนสุดท้ายของหนังสือสุภาพิตบทที่ 1–9 ทั้งหมด เสียงเรียกสองเสียงฟังดูคล้ายกันได้มาก จนเราต้องมีปัญหาที่แท้จริงเพื่อแยกแยะว่าเสียงใดกำลังนำเราไปสู่ชีวิต และเสียงใดกำลังนำเราไปสู่แดนคนตาย

3. สำนวนชีวิต พระวณะกำลังเปิดโปงอะไรในตัวเรา?

นี่คือส่วนที่สำคัญที่สุดของการเฝ้าเดี่ยว เพราะพระวณะไม่ได้ถูกมอบให้เราเพียงเพื่อใช้ประเมินคนอื่น ให้ถามตัวเราเองอย่างตรงไปตรงมา

1. ในชีวิตเรามีเสียงเชื้อเชิญสองเสียงใดบ้างที่ฟังดูคล้ายกันมากจนแยกแยะยาก แต่นำไปสู่ปลายทางที่ต่างกันโดยสิ้นเชิง?

2. เราเคยรู้สึกว่สิ่งที “ขโมยมา” หรือทำใน “ที่ลับ” น่าดึงดูดกว่าสิ่งทีได้มาอย่างถูกต้องหรือไม่? เหตุใด?

3. เรากำลังตรวจสอบเสียงเชื้อเชิญทีเข้ามาในชีวิตเรา ด้วยการดูว่ใครเป็นผู้เตรียมมันด้วยความตั้งใจ และใครเพียงนั่งรอโดยไม่ได้ลงทุนอะไรเลยหรือไม่?

4. หลังจากเรียนจบพระธรรมสุภาสิตบทที่ 1–9 ทั้งหมด มีการเปลี่ยนแปลงอะไรเกิดขึ้นในวิธีที่เรามองปัญหาและความโง่เขลา?

5. ถ้าให้สรุปทั้งหน่วยคำสอนบทที่ 1–9 เป็นคำอธิษฐานเดียว เราจะทูลขอพระเจ้าว่าอย่างไร?

4. อธิษฐานตอบสนอง เราจะตอบพระเจ้าอย่างไร?

ให้สิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผยในขั้นตอนที่ 3 เป็นจุดเริ่มต้นของคำอธิษฐาน ทูลขอพระเจ้าประทานปัญญาให้เราแยกแยะเสียงเชื่อเชิฐที่ฟังดูคล้ายกันแต่นำไปสู่ปลายทางตรงข้ามกัน และขอบคุณพระองค์สำหรับการเดินทางตลอดบทที่ 1–9 ที่สอนให้เรา รู้จักทั้งเสียงของปัญญาและเสียงของความโง่เขลา

5. นำไปปฏิบัติ วันนี้เราจะทำอะไร?

การเฝ้าเดี่ยวที่ดีต้องจบด้วย “การเชื่อฟังที่ตรวจสอบได้” เขียนเพียง 1 เรื่องที่จะนำไปปฏิบัติวันนี้

พระวาทะที่ได้รับ

สิ่งที่พระเจ้าทรงเตือนเรา

การตอบสนองที่เจาะจงของเราวันนี้ (การกระทำเดียวที่ตรวจสอบได้)

ข้อควรตระหนักว่า เสียงเรียกสองเสียงอาจฟังดูคล้ายกันได้มาก สิ่งที่แยกพวกมันออกจากกันคือสิ่งที่อยู่เบื้องหลังคำเชื่อเชิฐนั้น (สุภาสิต 9:13–18)

บทเดี่ยว ชุด "ปัญญาเริ่มต้นที่พระเจ้า" จากพระธรรมสุภาษิต ตอนที่ 26 (เจาะประเด็น)
ปัญญาเรื่องคำพูดและลิ้น
คัดสรรจากพระธรรมสุภาษิต บทที่ 12, 15, 18, 25

“ความตายและชีวิตอยู่ในอำนาจของลิ้น และผู้ที่รักษันก็จะกินผลของมัน”

(สุภาษิต 18:21)

จากตอนนี้เป็นต้นไป ชุดบทเดี่ยวจะเปลี่ยนรูปแบบจากพระธรรมตอนต่อเนื่อง (บทที่ 1–9) มาเป็นการเจาะประเด็น คัดสรรข้อพระคัมภีร์จากคำพังเพยสั้น ๆ ที่กระจายอยู่ในบทที่ 10–31 ของสุภาษิตให้อ่านข้อพระคัมภีร์ทั้ง 6 ข้อด้านล่างซ้ำ ๆ อย่างน้อย 2 รอบ ก่อนตอบคำถาม

1. อ่านพระวจนะ พระธรรมกล่าวว่าอะไร?

สุภาษิต 18:21 “ความตายและชีวิตอยู่ในอำนาจของลิ้น และผู้ที่รักษันก็จะกินผลของมัน”

สุภาษิต 15:4 “ลิ้นที่ปลอมโยนเป็นต้นไม้แห่งชีวิต แต่ลิ้นตลบตะแลงทำให้จิตใจแตกสลาย”

สุภาษิต 15:2 “ลิ้นของคนมีปัญญายกย่องความรู้ แต่ปากของคนโง่เหวความโง่ออกมา”

สุภาษิต 12:18 “คำพูดพล่อยๆ เหมือนดาบแทง แต่ลิ้นของคนมีปัญญานำการรักษามาให้”

สุภาษิต 12:19 “ปากที่พูดจริงทนอยู่ได้เป็นนิรันดร์ แต่ลิ้นที่พูดมุสาอยู่ได้เพียงประเดี๋ยวเดียว”

สุภาษิต 25:11 “ถ้อยคำที่พูดถูกกาลเทศะ เหมือนผลแอปเปิ้ลทองคำล้อมด้วยเงิน”

1. ข้อ 18:21 เปรียบลิ้นกับอำนาจที่ครอบคลุมสองด้านตรงข้ามกัน คืออะไรบ้าง? เหตุใดจึงใช้คำว่า “อำนาจ”?

2. ข้อ 15:4 และ 15:2 เปรียบเทียบลิ้นสองแบบ ลิ้นแบบใดให้ชีวิต และลิ้นแบบใดทำลาย?

3. ข้อ 12:18 ใช้ภาพอะไรเปรียบเทียบคำพูดสองแบบ (ดาบ กับ การรักษา)?

4. ข้อ 12:19 เปรียบเทียบ “อายุ” ของคำพูดสองแบบ คือคำพูดจริงกับคำพูดมุสา อย่างไร?

5. ข้อ 25:11 ใช้ภาพอะไรบรรยาย “ถ้อยคำที่พูดถูกกาลเทศะ”? เหตุใดข้อนี้จึงเน้นเรื่อง “กาลเทศะ”?

2. พิจารณาพระวณะ พระเจ้ากำลังบอกอะไรกับเรา?

อ่านข้อพระคัมภีร์ทั้ง 6 ข้ออีกครั้ง คราวนี้ไม่ถามเพียงว่า “พระธรรมหมายความว่าอะไร” แต่ถามว่า “พระเจ้ากำลังเปิดเผยอะไรเกี่ยวกับพระองค์และชีวิตของเรา?” ให้พิจารณา 3 ประเด็นต่อไปนี้

เกี่ยวกับพระเจ้า

หนังสือสุภาชีวิตทั้งเล่มกล่าวถึงเรื่องคำพูดและล้นซ้ำมากกว่าหัวข้ออื่นใด เหตุใดพระเจ้าจึงทรงให้ความสำคัญกับสิ่งที่ออกจากปากของเรามากถึงเพียงนี้?

เกี่ยวกับมนุษย์

เหตุใดอวัยวะเล็ก ๆ อย่างลิ้นจึงมีอำนาจถึงระดับ “ความตายและชีวิต” ตามข้อ 18:21? อะไรในธรรมชาติของคำพูดที่ทำให้มันทรงพลังกว่าที่เรามักคิด?

เกี่ยวกับชีวิต

ข้อ 25:11 บอกว่าคำพูดที่ดีไม่ได้ขึ้นอยู่กับเนื้อหาเพียงอย่างเดียว แต่ขึ้นอยู่กับ “กาลเทศะ” ด้วย สิ่งนี้สอนอะไรเกี่ยวกับปัญญาในการสื่อสาร ที่มากกว่าเพียงการพูดความจริง?

ประเด็นสำคัญคือ ข้อพระคัมภีร์ทั้ง 6 ข้อนี้ล้วนวางคำพูดสองแบบไว้เคียงข้างกันเสมอ ไม่เคยพูดถึงคำพูดที่ดีโดยไม่เทียบกับคำพูดที่ทำลาย นี่สะท้อนความจริงว่าลึนของเราไม่เคยเป็นกลาง ทุกคำที่เราพูดออกไปกำลังสร้างชีวิตหรือทำลายชีวิตอยู่เสมอ ไม่มีคำพูด “ว่างเปล่า” ที่ไม่มีผลกระทบใด ๆ

3. สำรวจชีวิต พระวอนะกำลังเปิดโปงอะไรในตัวเรา?

นี่คือส่วนที่สำคัญที่สุดของการเฝ้าเดี่ยว เพราะพระวอนะไม่ได้ถูกมอบให้เราเพียงเพื่อใช้ประเมินคนอื่นให้ถามตัวเราเองอย่างตรงไปตรงมา

1. ถ้าให้ทบทวนคำพูดของเราในสัปดาห์ที่ผ่านมา คำพูดส่วนใหญ่ของเราเป็นเหมือน “ต้นไม้แห่งชีวิต” หรือเป็นเหมือน “ดาบแห่ง”?

2. เรามีคำพูดมุสา หรือคำพูดที่บิดเบือนความจริงเล็กน้อยเพื่อประโยชน์ของตนเองที่กำลังปล่อยผ่านอยู่หรือไม่?

3. เราเคยพูดสิ่งที่ถูกต้อง แต่ผิดจังหวะหรือผิดกาลเทศะ จนทำร้ายคนฟังโดยไม่ตั้งใจหรือไม่?

4. มีใครในชีวิตเราที่ต้องการ “ลึนที่ปลอดภัย” จากเราตอนนี้ แต่เรายังไม่ได้พูดออกไป?

5. ถ้าให้เลือกคำพูดหนึ่งคำที่เราอยากขอโทษพระเจ้าในวันนี้ คำพูดนั้นคืออะไร?

4. อธิษฐานตอบสนอง เราจะตอบพระเจ้าอย่างไร?

ให้สิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผยในขั้นตอนที่ 3 เป็นจุดเริ่มต้นของคำอธิษฐาน ทูลขอพระเจ้าทรงเฝ้ารักษาปากและลิ้นของเรา ให้เป็นต้นไม้แห่งชีวิตแก่คนรอบข้าง ขอทรงประทานปัญญาให้เรา รู้จักพินิจพิเคราะห์ทุกกาลเทศะ

5. นำไปปฏิบัติ วันนี้เราจะทำอะไร?

การเฝ้าเดี่ยวที่ดีต้องจบด้วย “การเชื่อฟังที่ตรวจสอบได้” เขียนเพียง 1 เรื่องที่จะนำไปปฏิบัติวันนี้

พระวจนะที่ได้รับ

สิ่งที่พระเจ้าทรงเตือนเรา

การตอบสนองที่เจาะจงของเราวันนี้ (การกระทำเดียวที่ตรวจสอบได้)

ข้อควรตระหนักว่า ไม่มีคำพูดใดว่างเปล่า ทุกคำที่เราพูดออกไปกำลังสร้างชีวิตหรือทำลายชีวิตอยู่เสมอ

บทเดี่ยว ชุด "ปัญญาเริ่มต้นที่พระเจ้า" จากพระธรรมสุภาษิต ตอนที่ 27 (เจาะประเด็น)
ปัญญาเรื่องความขยันและความเกียจคร้าน
คัดสรรจากพระธรรมสุภาษิต บทที่ 10, 12, 19, 20, 21

“มือที่เกียจคร้านทำให้ยากจน แต่มือที่ขยันขันแข็งทำให้มั่งคั่ง”

(สุภาษิต 10:4)

ให้อ่านข้อพระคัมภีร์ทั้ง 5 ข้อด้านล่างช้า ๆ อย่างน้อย 2 รอบ ก่อนตอบคำถาม

1. อ่านพระวจนะ พระธรรมกล่าวว่าอะไร?

สุภาษิต 10:4 “มือที่เกียจคร้านทำให้ยากจน แต่มือที่ขยันขันแข็งทำให้มั่งคั่ง”

สุภาษิต 12:27 “คนเกียจคร้านจะไม่ได้ปังอาหาร แต่คนขยันจะได้ทรัพย์สมบัติล้ำค่า”

สุภาษิต 20:4 “คนเกียจคร้านไม่ไถนาในหนานา เขาจะมองหาพืชผลในฤดูเกี่ยวแต่ไม่พบอะไรเลย”

สุภาษิต 21:5 “แผนงานของคนขยันนำไปสู่กำไรแน่นอน แต่ทุกคนที่ผลิผลลามก็มาสู่ความขาดแคลนแน่แท้”

สุภาษิต 19:24 “คนเกียจคร้านฝังมือของตนในซาม และไม่ยอมแม้แต่จะนำอาหารมาสู่ปากของตน”

1. ข้อ 10:4 เปรียบเทียบผลของมือสองแบบ คืออะไรบ้าง?

2. ข้อ 12:27 และ 19:24 ใช้ภาพเรื่องอาหารบรรยายความเกียจคร้านอย่างไร?

3. ข้อ 20:4 ชี้ให้เห็นว่าความเกียจคร้านเกิดขึ้น “ผิดเวลา” อย่างไร?

4. ข้อ 21:5 เปรียบเทียบ “แผนงาน” ของคนขยันกับ “ความผลิผลลาม” คำสองคำนี้ต่างกันอย่างไร?

5. รวมข้อทั้งหมด ความเกียจคร้านในสภาวะจิตไม่ได้หมายถึงการไม่ทำอะไรเลยเท่านั้น แต่หมายถึงอะไรอีกบ้าง?

2. พิจารณาพระวณะ พระเจ้ากำลังบอกอะไรกับเรา?

อ่านข้อพระคัมภีร์ทั้ง 5 ข้ออีกครั้ง คราวนี้ไม่ถามเพียงว่า “พระธรรมหมายความว่าอะไร” แต่ถามว่า “พระเจ้ากำลังเปิดเผยอะไรเกี่ยวกับพระองค์และชีวิตของเรา?” ให้พิจารณา 3 ประเด็นต่อไปนี้

เกี่ยวกับพระเจ้า

พระเจ้าทรงวางหลักการทั่วไปว่าความขยันหมั่นเพียรเป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินชีวิตอย่างมีปัญญา สิ่งนี้บอกอะไรเกี่ยวกับพระทัยของพระเจ้าต่อการทำงานของเร ต่ชีวิตประจำวันของเรา?

เกี่ยวกับมนุษย์

เหตุใดข้อ 19:24 จึงใช้ภาพที่รุนแรง คือฝังมือในขามแต่ไม่ยอมนำอาหารมาปาก เพื่อบรรยายความเกียจคร้าน? นี่บอกอะไรเกี่ยวกับธรรมชาติของความเกียจคร้านที่ทำร้ายตัวผู้เกียจคร้านเองมากกว่าใคร?

เกี่ยวกับชีวิต

ข้อ 21:5 แยกความแตกต่างระหว่าง “แผนงาน” กับ “ความผลิผลลาม” ความขยันที่แท้จริงจึงต้องมีอะไรประกอบด้วย?

ประเด็นสำคัญคือ ทั้ง 5 ข้อไม่ได้กล่าวโทษคนที่ “ไม่มี” แต่กล่าวถึงคนที่ “ไม่ทำ” ทั้งที่มีโอกาสอยู่ตรงหน้า ไม่ไถนาในหนานา ไม่ยอมนำอาหารเข้าปากตัวเอง ความเกียจคร้านตามสภาวะจิตจึงคือการปฏิเสธที่จะคว้าโอกาสที่มีอยู่แล้ว

3. สำรวจชีวิต พระวณะกำลังเปิดโปงอะไรในตัวเรา?

นี่คือส่วนที่สำคัญที่สุดของการเฝ้าเดี่ยว เพราะพระวณะไม่ได้ถูกมอบให้เราเพียงเพื่อใช้ประเมณคนอื่น ให้ถามตัวเราเองอย่างตรงไปตรงมา

1. มีโอกาสใดตรงหน้าเราตอนนี้ที่เรากำลัง “ไม่เฝ้าในหนานา” ทั้งที่รู้ว่าควรลงมือทำ?

2. เรามีแผนงานที่ชัดเจนสำหรับเป้าหมายสำคัญในชีวิต หรือกำลังทำอะไรแบบ “ผลิผลาม” ไปวันๆ?

3. มีพื้นที่ใดในชีวิตฝ่ายวิญญาณที่เรากำลัง “เกียจคร้าน” เหมือนฝังมือในขามแต่ไม่ยอมป้อนตัวเอง?

4. เราเชื่อมโยงความขยันหมั่นเพียรกับความเชื่อ หรือมองว่าเป็นเรื่องทางโลกที่แยกจากศรัทธา?

5. ถ้าให้ประเมินตัวเองในสัปดาห์ที่ผ่านมา เรากำลังเป็น “มือที่ขยันขันแข็ง” หรือ “มือที่เกียจคร้าน” ในเรื่องใดบ้าง?

4. อธิษฐานตอบสนอง เราจะตอบพระเจ้าอย่างไร?

ให้สิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผยในขั้นตอนที่ 3 เป็นจุดเริ่มต้นของคำอธิษฐาน ทูลขอพระเจ้าประทานความขยันหมั่นเพียรที่มีสติปัญญากำกับ ช่วยให้เรารู้ว่าโอกาสที่พระองค์ทรงวางไว้ตรงหน้าเราในแต่ละวัน

5. นำไปปฏิบัติ วันนี้เราจะทำอะไร?

การเฝ้าเดี่ยวที่ต้องจบด้วย “การเชื่อฟังที่ตรวจสอบได้” เขียนเพียง 1 เรื่องที่จะนำไปปฏิบัติวันนี้

พระวณะที่ได้รับ

สิ่งที่พระเจ้าทรงเตือนเรา

การตอบสนองที่เจาะจงของเราวันนี้ (การกระทำเดียวที่ตรวจสอบได้)

ข้อควรตระหนักว่า ความเกียจคร้านคือการปฏิเสธที่จะคว้าโอกาสที่มีอยู่แล้ว

บทเดี่ยว ชุด "ปัญญาเริ่มต้นที่พระเจ้า" จากพระธรรมสุภาษิต ตอนที่ 28 (เจาะประเด็น)
ปัญญาเรื่องทรัพย์สมบัติและเงินทอง
คัดสรรจากพระธรรมสุภาษิต บทที่ 10, 11, 21, 22

“ชื่อเสียงดีนั้นควรเลือกยิ่งกว่าความมั่งคั่งมากมาย และมีคนนับถือก็ดีกว่ามีเงินมีทอง”

(สุภาษิต 22:1)

ให้อ่านข้อพระคัมภีร์ทั้ง 5 ข้อด้านล่างช้า ๆ อย่างน้อย 2 รอบ ก่อนตอบคำถาม

1. อ่านพระวจนะ พระธรรมกล่าวว่าอะไร?

สุภาษิต 22:1 “ชื่อเสียงดีนั้นควรเลือกยิ่งกว่าความมั่งคั่งมากมาย และมีคนนับถือก็ดีกว่ามีเงินมีทอง”

สุภาษิต 22:2 “คนมั่งคั่งและคนยากจนเหมือนกันอยู่อย่างหนึ่ง คือพระยาห์เวห์ทรงสร้างพวกเขาทั้งสิ้น”

สุภาษิต 11:4 “ความมั่งคั่งไม่มีประโยชน์ในวันแห่งพระพิโรธ แต่ความชอบธรรมช่วยให้พ้นจากความมรณา”

สุภาษิต 21:6 “การได้ทรัพย์มาด้วยลิ่นมูสา ก็คือหมอกที่จางหายและกับดักแห่งความตาย”

สุภาษิต 10:22 “พระพรของพระยาห์เวห์ทำให้มั่งคั่ง และพระองค์ไม่ได้ทรงเพิ่มความโสโครกเศร้าเข้ากับพระพร”

1. ข้อ 22:1 เปรียบเทียบ “ชื่อเสียงดี” กับ “ความมั่งคั่ง” เหตุใดผู้เขียนจึงเลือกให้คำชื่อเสียงเหนือทรัพย์สิน?

2. ข้อ 22:2 บอกความจริงพื้นฐานอะไรที่คนมั่งคั่งและคนยากจนมีร่วมกัน? สิ่งนี้ท้าทายมุมมองที่แบ่งแยกคนตามฐานะอย่างไร?

3. ข้อ 11:4 กล่าวว่าความมั่งคั่ง “ไม่มีประโยชน์” ในสถานการณ์ใด? เปรียบเทียบกับสิ่งที่ช่วยได้จริง

4. ข้อ 21:6 เปรียบทรัพย์สินที่ได้มาด้วยการมูสากับอะไร 2 อย่าง? ภาพทั้งสองสื่อถึงอะไร?

5. ข้อ 10:22 บอกว่าพระพรของพระเจ้ามาพร้อมหรือไม่มาพร้อมกับอะไร? เปรียบเทียบกับความมั่งคั่งที่มาจากทางอื่น

2. พิจารณาพระวณะ พระเจ้ากำลังบอกอะไรกับเรา?

อ่านข้อพระคัมภีร์ทั้ง 5 ข้ออีกครั้ง คราวนี้ไม่ถามเพียงว่า “พระธรรมหมายความว่าอะไร” แต่ถามว่า “พระเจ้ากำลังเปิดเผยอะไรเกี่ยวกับพระองค์และชีวิตของเรา?” ให้พิจารณา 3 ประเด็นต่อไปนี้

เกี่ยวกับพระเจ้า

ข้อ 22:2 บอกว่าทั้งคนมั่งคั่งและคนยากจนต่างเป็นผลงานการทรงสร้างของพระเจ้าเท่าเทียมกัน สิ่งนี้ท้าทายระบบคุณค่าที่ตัดสินคนจากฐานะทรัพย์สินอย่างไร?

เกี่ยวกับมนุษย์

เหตุใดมนุษย์จึงมักตัดสินคุณค่าของตนเองและคนอื่นจากทรัพย์สิน ทั้งที่ข้อ 11:4 บอกชัดเจนว่าความมั่งคั่ง “ไม่มีประโยชน์ในวันแห่งพระพิโรธ”?

เกี่ยวกับชีวิต

ข้อ 10:22 แยกความมั่งคั่งออกเป็นสองแบบ แบบที่มาพร้อมความโศกเศร้าและแบบที่พระเจ้าประทานให้ ความแตกต่างนี้สอนอะไรเกี่ยวกับวิธีที่เราแสวงหาทรัพย์สิน?

ประเด็นสำคัญคือ ทั้ง 5 ข้อไม่ได้ประมาณความมั่งคั่งในตัวเอง แต่ท้าทายให้เราตั้งคำถามว่า ทรัพย์สินมาจากที่ใด และมีความหมายอะไรเมื่อเทียบกับสิ่งที่สำคัญกว่า เช่น ชื่อเสียงที่ดีและความชอบธรรม เงินทองจึงเป็นเพียงเครื่องมือที่ต้องได้มาและใช้ไปด้วยปัญญา

3. สำรวจชีวิต พระวณะกำลังเปิดโปงอะไรในตัวเรา?

นี่คือส่วนที่สำคัญที่สุดของการเฝ้าเดี่ยว เพราะพระวณะไม่ได้ถูกมอบให้เราเพียงเพื่อใช้ประเมินคนอื่น ให้ถามตัวเราเองอย่างตรงไปตรงมา

1. เรากำลังไล่ตามความมั่งคั่งด้วยวิธีการที่ซื่อสัตย์ หรือกำลังหาทางลัดที่อาจกลายเป็น “หมอกที่จางหาย”?

2. เราให้คุณค่ากับ “ชื่อเสียงดี” เทียบเท่ากับที่เราให้คุณค่ากับเงินทองหรือไม่?

3. เราเคยตัดสินคุณค่าของคนอื่นหรือของตัวเองจากฐานะทางการเงินหรือไม่?

4. ทรัพย์สินที่เรามีตอนนี้ มาพร้อมกับความโศกเศร้าหรือความสงบใจ? สะท้อนอะไรเกี่ยวกับที่มาของมัน?

5. ถ้าวันนี้เป็น “วันแห่งพระพิโรธ” ตามข้อ 11:4 สิ่งใดในชีวิตเราที่จะช่วยเราได้จริง นอกเหนือจากทรัพย์สิน?

4. อธิษฐานตอบสนอง เราจะตอบพระเจ้าอย่างไร?

ให้สิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผยในขั้นตอนที่ 3 เป็นจุดเริ่มต้นของคำอธิษฐาน ทูลขอพระเจ้าทรงสอนให้เราแสวงหาทรัพย์สินด้วยความซื่อสัตย์ และให้คุณค่ากับชื่อเสียงที่ดีและความชอบธรรมมากกว่าเงินทอง ขอทรงช่วยให้เราไม่ตัดสินคุณค่าของคนจากฐานะทรัพย์สิน

5. นำไปปฏิบัติ วันนี้เราจะทำอะไร?

การเฝ้าเดี่ยวที่ดีต้องจบด้วย “การเชื่อฟังที่ตรวจสอบได้” เขียนเพียง 1 เรื่องที่จะนำไปปฏิบัติวันนี้

พระวจนะที่ได้รับ

สิ่งที่พระเจ้าทรงเตือนเรา

การตอบสนองที่เจาะจงของเราวันนี้ (การกระทำเดียวที่ตรวจสอบได้)

ข้อควรตระหนักว่า เงินทองเป็นเพียงเครื่องมือที่ต้องได้มาและใช้ไปด้วยปัญญา

บทเดี่ยว ชุด "ปัญญาเริ่มต้นที่พระเจ้า" จากพระธรรมสุภาษิต ตอนที่ 29 (เจาะประเด็น)
ปัญญาเรื่องมิตรภาพและความสัมพันธ์
คัดสรรจากพระธรรมสุภาษิต บทที่ 17, 18, 27

“มิตรสหายย่อมรักกันทุกเวลา และพี่น้องเกิดมาเพื่อช่วยกันยามทุกข์ยาก”

(สุภาษิต 17:17)

ให้อ่านข้อพระคัมภีร์ทั้ง 5 ข้อด้านล่างช้า ๆ อย่างน้อย 2 รอบ ก่อนตอบคำถาม

1. อ่านพระวจนะ พระธรรมกล่าวว่าอะไร?

สุภาษิต 17:17 “มิตรสหายย่อมรักกันทุกเวลา และพี่น้องเกิดมาเพื่อช่วยกันยามทุกข์ยาก”

สุภาษิต 18:24 “มีเพื่อนบางคนนำความหายนะมาให้ แต่มีสหายที่ใกล้ชิดยิ่งกว่าพี่น้อง”

สุภาษิต 27:6 “บาดแผลที่มิตรทำก็ด้วยเจตนาดี แต่การจูบของศัตรูนั้นมากเกินไปจนเกินความจริง”

สุภาษิต 27:10 “อย่าทอดทิ้งเพื่อนของเจ้า และเพื่อนของบิดาเจ้า... เพื่อนบ้านที่อยู่ใกล้ ดีกว่าพี่น้องที่อยู่ไกล”

สุภาษิต 27:17 “เหล็กกลับเหล็กให้คมได้ เราใด คนหนึ่งก็กลับเพื่อนของตนให้เฉียบแหลมได้ ฉะนั้น”

1. ข้อ 17:17 เปรียบเทียบ “มิตรสหาย” กับ “พี่น้อง” อย่างไร? ทั้งสองมีบทบาทต่างกันหรือไม่ในยามทุกข์ยาก?

2. ข้อ 18:24 เตือนอะไรเกี่ยวกับปริมาณและคุณภาพของมิตรภาพ? ทำทนายความคิดว่า “ยังมีเพื่อนเยอะยิ่งดี” อย่างไร?

3. ข้อ 27:6 เปรียบเทียบ “บาดแผลจากมิตร” กับ “การจูบของศัตรู” อะไรทำให้คำวิจารณ์จากมิตรแท้ดีกว่าคำชมจากศัตรู?

4. ข้อ 27:10 ให้คำแนะนำอะไรเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในยามวิกฤต? เหตุใด “เพื่อนบ้านใกล้” จึงอาจสำคัญกว่า “ญาติไกล” ในบางสถานการณ์?

5. ข้อ 27:17 ใช้ภาพเหล็กลับเหล็อธิบายมิตรภาพที่ดีอย่างไร? กระบวนการ “ลับให้คม” ต้องอาศัยอะไร?

2. พิจารณาพระวณะ พระเจ้ากำลังบอกอะไรกับเรา?

อ่านข้อพระคัมภีร์ทั้ง 5 ข้ออีกครั้ง คราวนี้ไม่ถามเพียงว่า “พระธรรมหมายความว่าอะไร” แต่ถามว่า “พระเจ้ากำลังเปิดเผยอะไรเกี่ยวกับพระองค์และชีวิตของเรา?” ให้พิจารณา 3 ประเด็นต่อไปนี้

เกี่ยวกับพระเจ้า

พระเจ้าทรงออกแบบมนุษย์ให้ต้องการความสัมพันธ์ สังคม มิตรภาพที่สุภาพดีพูดถึงสะท้อนพระประสงค์ของพระเจ้าอย่างไรในเรื่องนี้?

เกี่ยวกับมนุษย์

เหตุใดเราจึงมักชอบ “การจับของศัตรู” คือคำชมที่ไม่จริงใจ มากกว่า “บาดแผลจากมิตร” คือคำวิจารณ์ที่จริงใจ ทั้งที่อย่างหลังมีประโยชน์มากกว่า?

เกี่ยวกับชีวิต

ภาพเหล็กลับเหล็ในข้อ 27:17 บอกว่ามิตรภาพที่ดีต้องมี “แรงเสียดทาน” บ้าง สิ่งนี้ทำลายความคาดหวังที่ว่ามิตรภาพที่ดีควรปราศจากความขัดแย้งอย่างไร?

ประเด็นสำคัญคือ ทั้ง 5 ข้อวาดภาพมิตรภาพที่แท้จริงว่าเป็นความสัมพันธ์ที่ทนอยู่ได้ในยามทุกข์ยาก กล้าเผชิญหน้าด้วยความจริงใจแม้จะเจ็บปวด และมีแรงเสียดทานที่ทำให้เราเจ็บคมขึ้น มิตรภาพตามพระคัมภีร์จึงวัดกันที่ความลึกและความซื่อตรง

3. สำรวจชีวิต พระวอนะกำลังเปิดโปงอะไรในตัวเรา?

นี่คือส่วนที่สำคัญที่สุดของการเฝ้าเดี่ยว เพราะพระวอนะไม่ได้ถูกมอบให้เราเพียงเพื่อใช้ประเมินคนอื่น ให้ถามตัวเราเองอย่างตรงไปตรงมา

1. ใครในชีวิตเราที่เป็นเหมือน 17:17 คือรักเราตลอดเวลา แม้ในยามทุกข์ยาก? เราได้ขอบคุณพระเจ้าสำหรับคนนั้นหรือไม่?

2. เรามีเพื่อนที่ให้ “บาดแผล” ด้วยความจริงใจในชีวิตเราหรือไม่ หรือมีแต่คนที่คอย “จูบ” เอาใจเรา?

3. เราเป็นเพื่อนแบบ 27:17 ที่ช่วยลับให้คนรอบข้างเจ็บคมขึ้น หรือเป็นเพื่อนที่หลีกเลี่ยงความจริง เพื่อรักษาความสบายใจ?

4. มีมิตรภาพใดที่เรากำลัง “ทอดทิ้ง” ทั้งที่ควรรักษาไว้ตามคำแนะนำในข้อ 27:10?

5. เราให้ความสำคัญกับคุณภาพของมิตรภาพน้อยกว่าที่ควรหรือไม่ เพราะมัวยุ่งกับความสัมพันธ์ผิวเผินจำนวนมาก?

4. อธิษฐานตอบสนอง เราจะตอบพระเจ้าอย่างไร?

ให้สิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผยในขั้นตอนที่ 3 เป็นจุดเริ่มต้นของคำอธิษฐาน ทูลขอบคุณพระเจ้าสำหรับมิตรแท้ที่ทรงประทานให้ ทูลขอให้เรากลับเป็นเพื่อนที่ซื่อตรงแม้ต้องพูดสิ่งที่ยากจะฟัง และขอทรงช่วยให้เรารักษามิตรภาพที่มีค่าไว้ไม่ให้เลือนหายไป

5. นำไปปฏิบัติ วันนี้เราจะทำอะไร?

การเฝ้าเดี่ยวที่ดีต้องจบด้วย “การเชื่อฟังที่ตรวจสอบได้” เขียนเพียง 1 เรื่องที่จะนำไปปฏิบัติวันนี้

พระวจนะที่ได้รับ

สิ่งที่พระเจ้าทรงเตือนเรา

การตอบสนองที่เจาะจงของเราวันนี้ (การกระทำเดียวที่ตรวจสอบได้)

ข้อควรตระหนักว่า มิตรภาพที่แท้จริงวัดกันที่ความลึกและความซื่อตรง

บทเฝ้าเดี่ยว ชุด "ปัญญาเริ่มต้นที่พระเจ้า" จากพระธรรมสุภาษิต ตอนที่ 30 (ตอนสุดท้าย)
ปัญญาเรื่องผู้นำและการปกครอง
คัดสรรจากพระธรรมสุภาษิต บทที่ 11, 20, 21, 29

“เมื่อคนชอบธรรมทวีขึ้น ประชาชนก็เปรมปรีดิ์ แต่เมื่อคนอธรรมปกครอง ประชาชนก็คร่ำครวญ”

(สุภาษิต 29:2)

นี่คือตอนสุดท้ายของชุดบทเฝ้าเดี่ยว “ปัญญาเริ่มต้นที่พระเจ้า” ทั้ง 30 ตอนให้อ่านข้อพระคัมภีร์ทั้ง 5 ข้อด้านล่างซ้ำ ๆ อย่างน้อย 2 รอบ ก่อนตอบคำถาม

1. อ่านพระวจนะ พระธรรมกล่าวว่าอะไร?

สุภาษิต 29:2 “เมื่อคนชอบธรรมทวีขึ้น ประชาชนก็เปรมปรีดิ์ แต่เมื่อคนอธรรมปกครอง ประชาชนก็คร่ำครวญ”

สุภาษิต 29:4 “กษัตริย์ทรงทำให้บ้านเมืองเป็นปึกแผ่นด้วยความยุติธรรม แต่คนที่รับสินบนทำให้มันย่อยยับ”

สุภาษิต 21:1 “พระทัยพระราชาเหมือนธารน้ำในพระหัตถ์พระยาห์เวห์ พระเจ้าจะทรงชักนำไปทางไหนก็ตามแต่จะโปรด”

สุภาษิต 20:28 “ความจงรักภักดีและความซื่อสัตย์เฝ้ารักษาพระราชาไว้ และพระราชาจะทรงค้ำชูพระที่นั่งไว้ด้วยความชอบธรรม”

สุภาษิต 11:14 “เมื่อไม่มีการชี้แนะ ประชาชนก็ลุ่มหลง แต่โดยมีที่ปรึกษามาก ก็มีความปลอดภัย”

1. ข้อ 29:2 เปรียบเทียบผลกระทบของการปกครองสองแบบต่อ “ประชาชน” อย่างไร? สังเกตว่าข้อนี้วัดความสำเร็จของผู้นำจากอะไร

2. ข้อ 29:4 บอกว่าอะไรทำให้บ้านเมือง “เป็นปึกแผ่น” และอะไรทำให้ “ย่อยยับ”? สินบนทำลายความยุติธรรมอย่างไร?

3. ข้อ 21:1 เปรียบพระทัยพระราชากับอะไร? ข้อนี้สอนอะไรเกี่ยวกับอำนาจสูงสุดที่อยู่เหนือผู้นำมนุษย์ทุกคน?

4. ข้อ 20:28 บอกว่าอะไรสองอย่าง “เฝ้ารักษา” บัลลังก์ของกษัตริย์ไว้? เป็นเรื่องกำลังทหารหรือความมั่งคั่งหรือไม่ เพราะเหตุใด?

5. ข้อ 11:14 เปรียบเทียบผลของการมี “ที่ปรึกษามาก” กับการ “ไม่มีการชี้แนะ” อย่างไร?

2. พิจารณาพระวจนะ พระเจ้ากำลังบอกอะไรกับเรา?

อ่านข้อพระคัมภีร์ทั้ง 5 ข้ออีกครั้ง คราวนี้ไม่ถามเพียงว่า “พระธรรมหมายความว่าอะไร” แต่ถามว่า “พระเจ้ากำลังเปิดเผยอะไรเกี่ยวกับพระองค์และชีวิตของเรา?” ให้พิจารณา 3 ประเด็นต่อไปนี้

เกี่ยวกับพระเจ้า

ข้อ 21:1 บอกว่าแม้แต่พระทัยของกษัตริย์ที่ทรงอำนาจสูงสุดในแผ่นดินก็ยังอยู่ใน “พระหัตถ์พระยาห์เวห์” สิ่งนี้บอกอะไรเกี่ยวกับพระอธิปไตยของพระเจ้าเหนือผู้มีอำนาจทุกระดับ รวมถึงผู้นำในยุคปัจจุบันด้วย?

เกี่ยวกับมนุษย์

ข้อ 29:4 และ 20:28 ทั้งสองข้อเชื่อมโยงความมั่นคงของการปกครองกับคุณธรรม เหตุใดผู้นำจึงมักหลงคิดว่าอำนาจมาจากกำลังมากกว่าคุณธรรม?

เกี่ยวกับชีวิต

ข้อ 11:14 เตือนถึงอันตรายของผู้นำที่ตัดสินใจโดยลำพังไม่ฟังคำปรึกษา หลักการนี้ใช้ได้กับผู้นำในระดับใดบ้าง นอกเหนือจากผู้ปกครองประเทศ เช่น ผู้นำครอบครัว ผู้นำคริสตจักร หรือผู้นำองค์กร?

ประเด็นสำคัญคือ ทั้ง 5 ข้อวัดความสำเร็จของผู้นำมาจากผลกระทบที่มีต่อคนที่อยู่ภายใต้การนำ จากความยุติธรรมที่ปราศจากสินบน และจากความอ่อนน้อมที่ยอมรับคำปรึกษา และเหนือสิ่งอื่นใด ผู้นำทุกคนล้วนอยู่ภายใต้พระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงเป็นผู้นำที่แท้จริงเหนือทุกสิ่ง นี่คือนิยามสำคัญสำหรับทุกคนที่มีบทบาทเป็นผู้นำไม่ว่าในระดับใด

3. สำรวจชีวิต พระวาทะกำลังเปิดโปงอะไรในตัวเรา?

นี่คือส่วนที่สำคัญที่สุดของการเฝ้าเดี่ยว เพราะพระวาทะไม่ได้ถูกมอบให้เราเพียงเพื่อใช้ประณามคนอื่น ให้ถามตัวเราเองอย่างตรงไปตรงมา

1. ถ้าเรามีบทบาทเป็นผู้นำในที่ใดก็ตาม คนที่อยู่ภายใต้การนำของเรา รู้สึก “เปรมปรีดี” หรือ “คร่ำครวญ” ตามข้อ 29:2?

2. เรากำลังตัดสินใจสำคัญโดยลำพัง หรือเปิดใจรับคำปรึกษาจากคนที่ไว้วางใจได้ตามข้อ 11:14?

3. เรายึดความยุติธรรมไว้อย่างเหนียวแน่น หรือเคยยอมประนีประนอมความถูกต้องเพื่อผลประโยชน์บางอย่าง?

4. เราวางใจว่าพระเจ้าทรงมีอำนาจเหนือผู้นำทุกระดับ รวมถึงผู้นำในชีวิตเราเองและผู้นำประเทศ หรือกังวลกับสถานการณ์มากเกินไป?

5. หลังจากเรียนจบทั้ง 30 ตอนของชุดนี้ เราจะสรุปสิ่งที่พระเจ้าทรงสอนเราเรื่อง “ปัญญา” ตลอดการเดินทางนี้เป็นประโยชน์ได้อย่างไร?

4. อธิษฐานตอบสนอง เราจะตอบพระเจ้าอย่างไร?

ให้สิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผยในขั้นตอนที่ 3 เป็นจุดเริ่มต้นของคำอธิษฐาน ทูลขอพระเจ้าทรงเป็นผู้นำเหนือชีวิตเรา และทรงสอนให้เรานำคนอื่นด้วยความยุติธรรมและความอ่อนน้อม ไม่ว่าเราจะมีบทบาทผู้นำในทีใด ขอขอบคุณพระองค์สำหรับการเดินทางตลอด 30 ตอนที่ผ่านมา ที่สอนให้เรารู้จักปัญญาของพระองค์มากขึ้น

5. นำไปปฏิบัติ วันนี้เราจะทำอะไร?

การเฝ้าเดี่ยวที่ดีต้องจบด้วย “การเชื่อฟังที่ตรวจสอบได้” เขียนเพียง 1 เรื่องที่จะนำไปปฏิบัติวันนี้

พระวาทะที่ได้รับ

สิ่งที่พระเจ้าทรงเตือนเรา

การตอบสนองที่เจาะจงของเราวันนี้ (การกระทำเดียวที่ตรวจสอบได้)

ความยำเกรงพระยาห์เวห์เป็นจุดเริ่มต้นของปัญญา และปัญญานี้ไม่มีวันจบสิ้น ขอให้การแสวงหาปัญญาของพระเจ้าดำเนินต่อไปตลอดชีวิตของเรา